

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ПОКАНА ЗА СРЕЩА

Превод от английски: Пепа Стоилова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Антония наблюдаваше как младоженците разрязват сватбената торта. Посипаната отгоре захар приличаше на девствен сняг, докато острието на ножа не разряза триетажната торта, начупвайки глазурата като тънък лед, за да разкрие вкусната плънка от плодове. Всички гости вдигнаха чашите си, готови да се разсмеят на задължителните речи и тостове.

Антония пристъпи по-близо. Сюзън Синклер, с която се познаваха, откакто и двете бяха дванадесетгодишни, се бе изправила пред сто и петдесетте приятели и роднини, облечена в зашеметяваща булчинска рокля и воал. Отправи щастлива усмивка към приятелката си и в цялото ѝ изражение се четеше неизказаният въпрос: *Не е ли прекрасен животът?* До нея бе застанал Ендрю, неин съпруг от два часа насам, който разсмя присъстващите, започвайки речта си с думите:

— Моята съпруга и аз...

Последваха още няколко тоста, преди усмихнатата майка на младоженката да ги поведе към навесите, опънати за гостите, които бяха дошли да приветстват щастливата двойка.

Близо до Антония стоеше възрастен джентълмен, който оглеждаше тълпата, сякаш търсеше някого. В продължение на петнадесет минути двамата бяха водили любезен разговор, но сега тя знаеше какви ще бъдат следващите му думи.

— А кой от всички тук е *вашият* съпруг?

Този въпрос ѝ бе задаван толкова често, че бе започнал да ѝ омръзва.

— Не съм омъжена — отвърна тя по-остро, отколкото бе възнамерявала.

Светлите му очи я погледнаха изненадано.

— Моля? Такава красива млада жена като вас?

Комплиментът бе приет с резервирана усмивка. Точно в този момент тя не се чувстваше нито млада, нито красива. След като още

една от приятелките ѝ се омъжваше, а тя все още бе свободна, какво би трябвало да отговори? Че не е смогнала, тъй като собственият ѝ бизнес поглъщаше цялото ѝ време? А след това да добави, че не бърза да се обвързва и че все още не е срещнала подходящия мъж? Или може би трябваше да бъде съвсем искрена и да се унижи докрай, признавайки, че никой досега не ѝ бе правил предложение? Дори си нямаше постоянен приятел. Последната ѝ сериозна връзка бе преди четири години, при това не беше многообещаваща.

Антония се насили да се усмихне сладникаво.

— Предполагам, че някой ден и аз ще направя същото, но засега съм доволна от положението си.

Кого заблуждаваше? Загледана в стария джентълмен, тя се опитваше да разгадае мислите му, но той ѝ се усмихна насила, очевидно нежелаящ да засилва болката ѝ с по-нататъшен коментар. След продължително напрегнато мълчание той промърмори:

— Най-добре ще е да отида да видя как се чувства съпругата ми.

И остави младата жена сама с мислите ѝ. Това беше третата сватба за последните четири месеца, на която присъстваше. Струваше ѝ се, че между приятелите ѝ е плъзнала някаква сватбена епидемия, което я караше да се чувства като стара вещ, захвърлена на рафта. Изглежда, болестта не е заразна, тъй като все я отминава, помисли си мрачно тя, докато вземаше нова чаша с шампанско от минаващия наблизо сервитьор. Това, разбира се, беше смешно, защото времето беше пред нея, но все пак... Някакво неприятно усещане стегна стомаха ѝ на топка и тя се опита да прогони обземащата я паника, докато отпиваше от питието си. *Кой е вашият съпруг?* „Ех, ако само имаше такъв!“, каза си тя и огледа множеството млади мъже, красиви в официалните си костюми. Поне един от тях да бе неин. Не искаше да е красив, защото подозираше, че няма да ѝ бъде верен, но трябваше да бъде по възможност по-висок от нея, строен и — най-важното — забавен. Би могла да прости на един мъж почти всичко, стига да я забавлява. Погледът ѝ обходи семейните двойки, които познаваше — някои се държаха за ръце, други се суетяха около малките си деца, а три от съпругите бяха горди с напредналата си бременност. Едната от тях — Либи Пърсънс, я забеляза и забърза към нея.

— Здравей! Как си? От цяла вечност не съм те виждала — възкликна тя и изгледа Антония съчувствено. — Все така усърдно ли

работиш?

— Да, имам много работа. Току-що купихме нова собственост близо до Марбъл Арч, от която смятам да направя шест луксозни апартамента. Трябва да продадем и огромната къща на „Белгрейв Скуеър“. Върнахме ѝ викторианския блясък и от нея би станало чудесно посолство.

Очите на Либи я гледаха разсеяно и тя веднага разбра, че жената не я слуша.

— Хммм. Чудесно — рече приятелката ѝ. — Казах ли ти, че ще купуваме къща в провинцията? Нали разбираш, с бебето и всичко останало за нас ще бъде много по-добре. Разгледахме една великолепна къща край Вирджиния Уотър. Има над шест декара земя... достатъчно място, за да има къде да тича хлапето — тя нежно поглади корема си. — Джайлс няма нищо против да си вземем няколко кучета. Вече нямам търпение да се преместим!

— Прекрасно — отбеляза Антония любезно. Всичките ѝ семейни приятели бяха така вгълбени в собствените си проблеми, за да се интересуват от работата ѝ. Вече ѝ се струваше, че няма за какво да си говори с тях.

— Джайлс каза, че ще ми купи кола, за да се чувствам независима, когато той идва в града с нашата — продължаваше Либи. — Е, кажи, светът не е ли рай?

— Да, истински рай — сухо отбеляза Антония.

Щастието на другите толкова я разстрои, че тя се отправи към края на навеса, където седяха три млади жени, изтощени от безплодните си усилия да си намерят по някой подходящ свободен мъж. Бяха нейни приятелки и макар присъединяването ѝ към тях да би означавало, че е претърпяла поражение, тя се отпусна на един стол и въздъхна облекчено.

— Цигара, скъпа? — Денис, светска лъвица и известна лесбийка, ѝ протегна кутия „Марлборо“.

Антония поклати глава и посегна към сандвич с краставици.

— Знаеш, че не пуша.

— Миличка, ти не правиш и толкова други неща. За Бога, Тони, започни да живееш! — Денис издиша съвършен кръг дим и отметна русата си коса. Висока и много слаба в черния си панталон, тя имаше вид на жена, родена, за да шокира. Обаче Антония я познаваше от

училище и знаеше, че зад скандалното ѝ поведение се крие дълбока нерешителност.

— Антония си има свой живот — намеси се Барбара. — Тя е поумна от всички нас, взети заедно. Погледни само каква кариера направи.

Барбара също беше руса, но бе много по-различна от Денис. Доста слаба, ала грациозна, мила и учтива, тя бе най-добрата приятелка на Антония още от времето, когато бяха шестгодишни. Напълно лишена от желанието да прави собствена кариера, тя се чувстваше щастлива като секретарка в една адвокатска кантора, докато, както сама твърдеше, не дойде подходящият мъж, който ще я направи своя съпруга. Антония бе изненадана, че Барбара все още не бе осъществила тази си мечта. Сигурно ежедневно се срещаше с десетки млади мъже, но очевидно не проявяваше интерес към тях, затова сега, на тридесет и три, беше все още неомъжена.

— О, Господи, Бар! Аз само се шегувах — опита да се оправдае Денис. — Тони си има свой живот, но изобщо не ѝ завиждам за него.

Барбара се изчерви, разкъсвана между желанието да защити приятелката си и страха да не изпита върху собствения си гръб острия език на Денис.

Третата от компанията — Джейн, се обади за първи път:

— Всички ние очакваме своя рицар в железни доспехи да пристигне на бял кон. Излишно е да се преструваме, че не е така.

Беше тъмнокоса и убедена, че мъжът на мечтите ѝ ще падне в ръцете ѝ без никакво усилие от нейна страна. Другите намираха оптимизма ѝ за глупав, но тя само им се усмихваше разсеяно и им показваше хороскопа си, който вечно я уверяваше, че „следващата седмица я очаква романтично изживяване“. Веднъж Денис бе заявила, че Джейн е толкова непретенциозна, че би била щастлива, с когото и да е.

— За теб може и да е така — отбеляза Денис и запали друга цигара, — но какво лошо има, ако някоя лейди Гуинивър се появи, за да ни избави от всичко това? — тя махна с ръка към пъстрата тълпа. — Поне няма опасност да забременееш.

Барбара се обърна към Антония:

— Смяташ ли, че Роланд ще се сгоди за Джини?

Антония я изгледа изненадано. Роланд беше един от тримата ѝ братя и бе едва на двадесет и пет. Никога не ѝ бе минавало през ум, че той или двадесет и три годишният Лео биха могли да се задомят преди нея.

— Не зная — отвърна тя. — Възможно е.

Роланд имаше успех сред момичетата още откакто навърши шестнадесет, но Джини се бе задържала повече от всяка друга.

— Харесваш ли я?

— Кого? Джини? Знаеш, че почти не я познавам. Ходя си у дома много рядко, а тогава обикновено Ро е много зает.

— Е, тя ще извади голям късмет, ако се омъжи за него — отбеляза Барбара.

В този момент вниманието на Антония бе привлечено от една малка шаферка, облечена в дълга бяла рокля, преследвана от момченце, вживяло се в ролята на Човека паяк. Така тя пропусна да забележи унилото изражение на Барбара, което обаче не убягна на Джейн. Момичето се усмихна съчувствено на приятелката си.

— Трябва да си направиш хороскоп — прошепна тя.

— Хванах теее! — победоносно извика малкото момче и изтича към масата им, понесло парче от сватбената торта в една ръка.

— Оууу! — ужасено изпищя момиченцето.

— О, Господи! Деца! — каза с отвращение Денис. — Няма ли кой да ги отведе?

Майката на момиченцето вече бързаше, проправяйки си път през тълпата. В нейно лице Антония разпозна една от съученичките си от колежа.

— Здравей, Розмари — усмихна се тя. — Изглежда, доста си заета.

— На мен ли го казваш? — изстена жената и изпъна уморения си гръб. После погледна безимения пръст на лявата ръка на Антония. — Да знаеш колко ти завиждам, че още не си омъжена. Тази сутрин съм станала в пет и половина. Трябваше да споря с Флора, защото не харесва роклята си. Джордж пък повръща през целия път дотук. Предстои ни да пропътуваме седемдесет километра обратно до вкъщи, а Едуард ще иска вечерята му да бъде сервирана, както обикновено, без да го е грижа, че нямаме прислуга. През цялото това време аз няма

да искам нищо друго, освен да си легна. При това сама — в гласа ѝ се долови горчивина.

— Горкичката — въздъхна Антония, но си помисли, че да готвиш скромна вечеря за двама, докато красивите ти деца спят, а съпругът ти отваря бутилка вино, е Божи дар.

След като сватбеното тържество в дома на майката на Сюзън Синклер завърши, Антония пое към апартамента си в Лондон. Въпреки че беше събота вечер и всичките ѝ приятели бързаха да тръгнат към провинцията, за да се спасят от мръсотията, шума и ужасния смог, тя не искаше нищо друго, освен по-бързо да се прибере в града, от чието нестихващо оживление сякаш черпеше сили. Винаги ѝ се бе струвало, че в събота — и особено в неделя — Лондон принадлежи на истинските лондончани, които живеят в него и го обичат. Те обикновено купуват вестници от най-близката будка и разхождат кучетата си в парка, а после копаят градините си или си мият колите.

Тази вечер обаче, докато пътуваше към апартамента си, Антония не мислеше с обичайното си въодушевление за предстоящите почивни дни. Сватбата я беше разстроила. Но още повече я бе засегнал видът на приятелките ѝ, суетящи се около съпрузите и децата си. Най-отчайващо от всичко беше да види себе си, седнала до масата с Денис, Барбара и Джейн, които пушеха и водеха празни разговори, изгубили всяка надежда за бъдещето. „Дали и аз съм като тях? — запита се тя, докато паркираше на ъгъла на „Кадогън Скуеър“. — Една самотна, неомъжена жена? Копнееща да си има съпруг и семейство?“ Беше преуспяваща бизнес дама със собствената си компания „Мъри Пропъртис“ LTD, създадена преди шест години и специализирала се в купуването на недвижими имоти, които после се превръщаха в луксозни апартаменти и отново бяха предлагани на пазара. Живееше в прекрасно жилище в най-богатия квартал в Лондон, притежаваше гардероб, пълен с маркови дрехи, и можеше да си позволи почивка навсякъде по света. Всеки друг, мислеше си тя ожесточено, *би бил щастлив и доволен от постигнатото*, но кой знае защо, докато влизаше в изящната викторианска сграда, се чувстваше ужасно самотна. През последните дванадесет години се бе посветила изцяло на работата си и всички подходящи мъже като че ли се бяха изпарили,

уловени в мрежите на по-млади и по-красиви момичета, които разполагаха и с повече време. Или дамите просто бяха извадили късмет, намирайки се на точното място в точното време.

Щом влезе в тристайния си апартамент, намиращ се на първия етаж и с изглед към градината, обзелото я отчаяние се изпари. Просторните стаи бяха боядисани в гълъбовосиво и бледожълто и бяха обзаведени с малко, но функционални мебели. Във въздуха се носеше ароматът на свежи цветя, подредени в няколко вази. Антония включи осветлението и цялото помещение беше заляно от мека приветстваща светлина.

Как се осмелих да изпадна в самосъжаление? — смъмри се тя, докато вървеше към спалнята си, за да се преоблече. — Много хора работят неуморно, но цял живот не успяват да постигнат това, което имам аз.

В този момент тишината беше нарушена от някакъв шум откъм кухнята. Тя бързо се извърна и забеляза, че вратата в другия край на коридора е открената. Миг по-късно последва трясък от нещо, разбиващо се на пода.

Антония се втурна нататък и отвори широко вратата. По целия под се бяха пръснали парчета от счупени чаша и чинийка.

— Краш! Щеше ми се да си по-внимателен — високо извика тя.

Един невероятно красив персийски котарак с огромни златисти очи започна да се умилква около краката ѝ.

— Толкова си непохватен! Това е третото нещо, което чупиш тази седмица — независимо от острия тон, тя се наведе, вдигна котарака и допря студения му нос до бузата си, карайки го да замърка силно. — О, Краш, защо не гледаш къде вървиш? Проблемът е, че изобщо не внимаваш.

В отговор животното само замърка по-силно.

— Хайде, ела да гледаме телевизия — продължи тя и угаси осветлението. — Ако строшиш още нещо, веднага ще те върна обратно в кухнята.

На следващата сутрин Антония се взираше в отражението си в огледалото, сякаш искаше да се увери, че все още изглежда добре. Гримът ѝ беше пестелив и умел, а дългата ѝ кестенява коса с руси

кичури се стелеше като коприна върху раменете ѝ. Не беше красавица, но в лицето ѝ имаше някаква жизненост, която я правеше привлекателна. Устните ѝ бяха сочни и изтеглени в леко насмешлива гримаса, а кожата ѝ имаше приятен загар. Най-много харесваше очите си: кафяви, големи и с формата на бадем, също като тези на майка ѝ. Краката ѝ бяха дълги и стройни, ясно подчертани от деловия костюм и високите токчета, които винаги носеше в офиса. Краш се разхождаше край вратата на банята и я наблюдаваше, нетърпелив да получи закуската си.

— Не съм забравила — увери го тя и погали красивата мека козина. — Дори вече изчистих паничката ти. Е, не си ли късметлия?

Котаракът скочи на тоалетната масичка, бутайки чантичката с гримовеите ѝ. Съдържанието ѝ се разпиля из цялата баня, а той вдигна към нея поглед, в който нямаше и следа от угризения, сякаш инцидентът нямаше нищо общо с него.

— Виж какво направи! — възкликна тя и го целуна по главата. — Наистина ми се ще да гледаш къде стъпваш!

Пътят от дома ѝ до службата в края на площада не беше повече от пет минути. Офисът се намираше на приземния етаж на съвременна сграда, която правеше добро впечатление с металните си врати със затъмнени стъкла. Наемът беше огромен, но компанията „Мъри Пропъртис“ правеше крупни финансови сделки заради сигурността, която вдъхваше.

Преди дванадесет години Антония беше секретарка в агенцията за недвижими имоти „Дачет и Комптън“, която имаше дъщерни фирми из цяла Южна Англия и предлагаше на пазара собственост за средните граждани. Антония следеше всичко внимателно, изучаваше тънкостите на работата и съвсем скоро стана най-добрият агент. Когато убеждаваше някой клиент да закупи къща, обръщаше внимание и на най-малките подробности: стаите трябваше да бъдат подредени и почистени, задължително осветени, понякога дори мебелирани отново, навсякъде трябваше да има цветя, а малко преди да пристигнат кандидат-купувачите, от кухнята се носеше примамващият аромат на прясно сварено кафе и препечен хляб.

Когато реши да започне собствен бизнес в областта на недвижимата собственост, всички ѝ казваха, че е полудяла. Мнозина предрекоха провал на амбициозните ѝ планове, защото не вярваха, че има достатъчно опит в тази насока. Защо си мислеше, че ще успее там, където мнозина се бяха провалили? Как смяташе да финансира големи сделки, при положение че ѝ трябва значителен начален капитал и още много средства, за да завърши ремонтите? Ами ако се провали? Ако не успее да продаде закупените вече имоти? А колко време ще ѝ бъде нужно, за да си възвърне вложените пари!

Бяха ѝ необходими две години, за да докаже на всички скептици, че не са прави. Благодарение на един банков управител, който ѝ бе повярвал, и на връзките, създадени по време на предишната ѝ работа, тя успя да финансира първата си голяма сделка. След нея бързо последва и втората. Сега, работейки съвместно с архитекти, строители, декоратори и продавачи на антики, тя бе в състояние за кратък срок да подготви за продажба всяка сграда, чак до тоалетния сапун „Шанел“ в банята. Веднъж с нея се бе свързал един белгийски милионер, който смяташе да прекара Коледа в Лондон със съпругата и трите си деца и се нуждаеше спешно от напълно уреден дом. За щастие тя разполагаше с модерно обзаведена къща и до 21 декември, когато пристигаше семейството, успя дори да допълни интериора с красива коледна елха, играчки за децата в детската стая, включително дървено люлеещо се конче и малък подарък за всяко едно от тях. Както бе споделила по-късно с баща си, това бе най-малкото, което би могла да направи за клиент, предлагащ ѝ в брой шест милиона и четиристотин хиляди лири.

Антония обаче беше наясно с иронията в тази ситуация. Бе непрекъснато заета да устройва уютни и красиви къщи, в които да живеят семействата на напълно непознати хора, а не нейното. Удобните кухни не бяха създадени, за да готви тя в тях. Веселите детски стаи не бяха предназначени за нейните деца. Изящните спални със самостоятелна баня не бяха за нея и обожавания я съпруг. Понякога това я потискаше толкова, че тя откриваше, че завива на непознатите си клиенти, задето имаха всичко, за което тя копнееше.

И все пак, докато преминаваше през летящите остъклени врати, водещи към просторния ѝ офис, бе обзета от задоволство. Започваше нова седмица, предлагаща нови възможности, срещи с нови клиенти,

избор на подходящо обзавеждане. Независимо от всичко, Антония обичаше работата си и нямаше намерение да се отказва от нея.

— Добро утро — каза тя, докато се настаняваше зад бюрото си, отрупано с архитектурни проекти за три нови сгради.

В нестроен хор ѝ отговориха жените и мъжете, работещи за нея. Всички те бяха прехвърлили тридесетте и копнееха за професионална изява. Справяха се добре под нейно ръководство. Тя ги въодушевяваше, окуражаваше ги и когато беше необходимо, им посочваше грешките. Тъй като не се страхуваше да изразява открито мнението си, критиката ѝ винаги беше конструктивна.

— Има ли някакви съобщения, Линда? — попита Антония и отвори папката с информация за една къща, която имаше намерение да купи.

— Срещата ти в три часа с адвоката на собственика на сградата на „Уилтън Плейс“ се отлага за четири. Обади се и Джейн Инглиш, за да каже, че завесите за „Итън Плейс“ 18 са се оказали по-скъпи и искаше да разбере дали да ги купи.

— Благодаря ти — каза шефката и посегна към телефона. — Умирам за чаша кафе, Линда. След това ще обсъдим плановете ни за юли.

През следващите четири часа тя работи неуморно, като само от време на време искаше още кафе, но после отново така се вгълбяваше в работата, че забравяше за него и то изстиваше недопито. В момента беше толкова натоварена, че се чувстваше като жонгльор, който се опитва да задържи във въздуха всички топки. Към един следобед погледна часовника си и възкликна уплашено:

— О, Господи! *Майка ми!* Ще закъснея, ако не побързам — грабна припряно чантата си и се обърна към секретарката си: — Линда, нали резервира маса в „Дафни“?

Винаги спретната и делова, дребничката тъмнокоса Линда вдигна поглед от клавиатурата на компютъра.

— Да. Маса за двама за един часа.

— Ти си съкровище! — остъклените врати се отвориха и Антония потъна в тълпата на улицата.

— Мамо! Надявам се, че не си ме чакала дълго? — младата жена целуна майка си и със задоволство отбеляза, че им бяха дали добра маса.

Ресторантът вече бе препълнен от млади дами, придружавани от заможни на вид кавалери от двете страни на Атлантика. Атмосферата беше почти празнична.

— Не се тревожи, миличка — спокойно отвърна Хилъри Мъри. — Поръчах си чаша шампанско и се чувствам чудесно.

Антония се усмихна на майка си покровителствено. През изминалите няколко години отношенията им се бяха променили и тя бе започнала да се отнася към възрастната жена така, сякаш беше по-силната от двете. Не че мисис Мъри изглеждаше уязвима. Почти на шестдесет, тя бе активна, както винаги, и все така се грижеше за дома си в провинцията, който, както обичаше да се шегува, децата ѝ използваша като хотел. Освен това отделяше по няколко часа на ден за любимата си градина. Омъжена за Куентин от четиридесет години, тя бе запазила топлотата и очарованието си, с които привличаше хората.

— Как вървят нещата, скъпа? — запита тя, след като дадоха поръчката си.

— Много добре, мамо. Имаме много работа и всичко се подрежда както трябва.

— Излизаш ли достатъчно навън?

Антония беше съвсем наясно какво има предвид майка ѝ.

— В събота бях на сватбата на Сюзън и Ендрю, където се срещнах с много хора. Тържеството бе великолепно, а Сюзън беше много красива булка. Вчера прекарах деня у дома, за да презаредя батериите си.

Хилъри Мъри се усмихна и отпи от шампанското си.

— През останалото време бях прекалено заета — съвсем не на място допълни Антония.

— Ще си дойдеш ли у дома през уикенда?

— Не мисля, че ще мога, мамо. Ще се наложи да работя през двата почивни дни. Трябва да обядвам с едни клиенти — германци, които са много важни за мен. Вече им продадох няколко апартамента.

— Работиш твърде много, скъпа. Надявах се, че това лято ще успееш да си вземеш отпуската. Наистина трябва да си починеш.

Тъй като не знаеше какво да отговори, Антония само се усмихна. За първи път между тях като бариера се издигаше темата за неустановеното й семейно положение, но никоя не се осмеляваше да я подхване. Младата жена беше прекалено горда и долавяше, че майка й гледа на личния й живот като на провал. Хилъри, от своя страна, се придържаше към установената политика да не се меси в живота на вече порасналите си деца. Така че двете говореха за маловажни неща, предпазливо отбягвайки болезнените въпроси, за да не се наранят една друга.

— Може би ще успее следващия уикенд — отбеляза Антония и видя как лицето на майка й се озари от надежда. — Веднъж да завърши работата около „Итън Плейс“, няма да бъде толкова ангажирана.

Още докато изричаше думите, тя знаеше, че не е искрена, защото всеки съзнателен момент в живота й бе свързан с работата й.

— Е, ще се радваме да те видим, когато и да е — топло се отзова Хилъри и изгледа привлекателния сервитьор, натоварен с претрупани с блюда подноси. — Винаги ли са толкова заети?

Антония кимна утвърдително, благодарна, че майка й бе променила темата.

— Мястото е много посещавано — засмя се тя. — Наложил се да направим резервацията две седмици предварително.

— Боже мой! — стреснато я погледна Хилъри. — Колко са различни нещата в Лондон, нали? Не мисля, че бих могла да понеса подобен живот. Както каза баща ти преди няколко дни, нямам нужда от нищо, освен от градината си.

Дъщерята кимна разсеяно и мислите й се понесоха в съвсем друга посока. Спомни си Барбара, Джейн и Денис, които пушеха нервно около масата, и осъзна, че те никога не биха могли да си намерят някого, ако продължават да се държат така. Всяка несполука води след себе си друга, точно както успехът носи нов успех. Няма полза да седиш просто така и да очакваш да се случи някакво чудо. Човек сам трябва да си го направи. И точно както се бе борила сама да създаде компанията си, така ще се погрижи и да срещне любовта.

Тази идея я обсеби така, че тя престана да забелязва шума около себе си. С присъщата си деловитост трябваше да намери подходящия мъж.

— ... така че бяхме много доволни, когато наехме градинар на половин ден — заключи Хилъри Мъри.

Антония примигна, за да се върне в настоящето, припомняйки си огорчението, обзело я, след като бе установила, че Либи изобщо не я бе слушала, докато ѝ говореше на сватбата. Ето че сега сама постъпва така. Нима животът е толкова ограничен, че хората се интересуват само от онова, което ги засяга лично?

— Това е добре, мамо — гузно се съгласи тя. Толкова рядко се срещаше с родителите си, че би могла да ги удостои с повече внимание. — Обещавам, че ще ви посетя след няколко дни.

Лицето на Хилъри светна.

— Ще бъде чудесно, скъпа. Трябва да си починеш малко. Прекалено много работиш.

Тримата братя на Антония — Тристръм, Роланд и Лео си ходеха у дома почти всеки уикенд, уверени, че Куентин и Хилъри са винаги там, за да им предложат утеха, топла храна, дълги разходки с кучета и готови да приемат момичетата, в които бяха влюбени в момента. Момчетата инстинктивно се стремяха към сигурността, която им даваха родителите, в чието лице виждаха само приятна компания, но не и досадни наставници. Единствено сестрата, страстен работохолик, предпочиташе да е вечно заета и ако не помагаше на майка им в градината, организираше турнири по тенис или вечерни приеми, с чиято подготовка се заемаше лично. В интерес на истината, тя предпочиташе суматохата на големия град, а спокойствието на провинцията я караше да изпада в меланхолия. За да достави удоволствие на семейството си, прекарваше по един уикенд в месеца с тях в „Клифтън Хол“, като пристигаше в събота на обяд и си заминаваше в неделя следобед с вечното оправдание:

— Нали разбирате, не бих могла да оставя Краш без храна по-дълго...

Въпреки че ценеше високо всеки миг, прекаран с близките си, нямаше търпение да се завърне в Лондон, където знаеше, че е обградена от милиони хора, дори да седи в апартаментата си и да не се среща с никого. Струваше ѝ се, че черпи сили от суетата и непресекващата динамика на големия град и си мислеше, че би могла да покори целия свят, стига само да започне настъплението си от Лондон. Не би могла да създаде малката си империя, ако си бе стояла в

родния дом, където животът бе прекалено прост, а атмосферата — твърде ленива, за да породи никакви амбиции.

И през следващите няколко дни Антония продължаваше да се безпокои за бъдещето си. Внезапно в живота ѝ бе зейнала празнина, която работата ѝ не бе в състояние да запълни. Понякога я обземаше страх, че така или иначе няма да успее да намери подходящия мъж, с когото да сподели живота си. Дали сватбата на Сюзън не бе разпалила тази тревога? Или въпросът на Барбара относно евентуалния годещ на Роланд и Джини? Знаеше, че трябва да предприеме нещо, за да промени личния си живот, но какво? И после дойде новият прилив на отчаяние, когато прочете в Таймс обявата за женитбата на още една своя съученичка.

— И нашият час ще настъпи — опита се да я успокои Джейн, с която сподели новината. Двете седяха в един клуб в Челси, където се срещаха със стари приятели в неделя сутрин. Това време беше много подходящо за младите жени, но, изглежда, не бе удобно за свободните мъже.

— Нищо не се случва просто така — възрази Антония. — Моята работа не ми падна от небето. Наложих ми се да работя по осемнадесет часа на ден в продължение на цели шест години, за да вляза в крак. Апартаментът ми също не ми бе даден наготово. Изгубих години, докато успея да си го позволя, шест месеца, за да го намеря, и още толкова, за да го обзаведа.

Джейн разглеждаше отражението си в голямото огледало, застанала настрани, защото знаеше, че така изглежда по-стройна.

— Но да се влюбиш е съвсем различно. Не можеш да го направиш насила. Не смяташ ли, че бедрата ми са прекалено мускулести? — запита тя притеснено.

Към тях се приближи Барбара, предизвиквайки завистливите погледи на останалите момичета със свършената си фигура.

— Краката ти са чудесни, Джейн — увери тя приятелката си, готова, както винаги, да успокои всекиго.

— Сигурна ли си? — Джейн се обърна с лице към огледалото и разголи коленете си. — Не искам да имам набити бедра.

— Няма такава опасност — заявиха едновременно Барбара и Антония.

Из дългия коридор се разнасяше оглушителна музика.

— Хайде, курсът започва — каза Антония.

Когато влязоха в обширното студио, то вече бе пълно. Тук се провеждаше най-популярният седмичен курс по аеробика, уважен от присъствието както на седемнадесетгодишни момичета, така и на жени, приближаващи седемдесетте. Трите приятелки заеха мястото си в редицата. Денис ги бе изпреварила и вече флиртуваше с добре сложената инструкторка на име Пам.

— Готови ли сте? — провикна се Пам. — Както вече знаете, започваме с малка разгривка. Едно, две, три, начало!

Целият под се разтресе изпод краката, движещи се в ритъма на силната музика.

— Едно, две, три, четири! — продължаваше да брои инструкторката, пляскайки с ръце, и четиридесетте жени в залата се опитваха да ѝ подражават.

— Господи! — изстена Джейн със зачервено, обляно в пот лице.

— Да, трудно е — съгласи се Антония.

Курсистките продължаваха да подскачат под ритъма на мелодията, хвърляйки коси погледи към отраженията си в огледалата, покриващи стените. Сред тях имаше няколко новозаписали се и Антония се запита какво ли ще стане, ако някоя от тях получи сърдечен пристъп. Самата тя се чувстваше доста непохватна и с тревога си мислеше, че трябва да направи нещо по въпроса. Сигурно всичко се дължи на продължителното заседаване зад бюрото. Кой изобщо бе казал, че това са приятни занимания? Започна да се пита какво изобщо прави тук. Беше единадесет и половина в неделя сутрин, а като малко момиче, по това време тя ходеше на църква, за да се моли и да пее химни. Какво правеше сега? Мислеше за краката си, вместо да сложи ред в душата си. Ако някой я обикнеше, той сигурно щеше да придава по-голямо значение на духовните, а не на физическите ѝ качества. С ъгълчето на окото си забеляза, че сега Джейн бе пребледняла и се задъхва, сякаш не ѝ достига въздух. А Барбара като че ли се забавляваше.

— Хайде да излезем — провикна се Антония, за да заглуши шума.

Облекчението, изписало се върху лицето на Джейн, бе почти комично.

— О, да побързаме, преди да се е наложило, да викате линейка!

Докато се измъкваха, опитвайки се да не обръщат внимание на неодобрителните погледи, мятани от Пам, двете забелязаха, че Денис се държи така, сякаш не ги познава.

— Какъв кошмар — отбеляза Джейн и застана под душа.

След като се изкъпаха, момичетата си облякоха дънки и обикновени тениски.

— Това е първият и последният път, когато идвам на този курс — кимна Антония. — Тази жена е садистка. Да отидем у дома. Един коктейл „Блъди Мери“ ще ми се отрази добре. А на теб?

— Като благословия — замечтано отвърна Джейн.

Антония бе паркирала колата си пред клуба. Преди да тръгнат, тя се отби да купи неделните вестници.

— Смятам, че си заслужихме една спокойна вечер след този ад.

— Но това ще означава да провалим всичко, което постигнахме с тренировката.

— Което постигнахме ли? — вдигна вежди Антония. — И какво постигнахме? Вече никога няма да бъда същата. Записах се в този курс, за да подобря фигурата си, но и с надеждата да срещна някой млад мъж. Нямам намерение повече да се самоубивам по този начин.

— Защо тогава не се запишеш в някой вечерен курс? Там може и да се намери нещо подходящо.

— Джейн, аз съм на тридесет и две — въздъхна Антония. — Според мен вечерните курсове се уреждат за възрастни дами, които искат да се научат да плетат кошници, или за тийнейджъри, твърде бедни, за да си позволят обучение в училища по изкуствата. Не смятам, че подобно занимание ми подхожда. Само след няколко месеца ще навърша тридесет и три — кой знае защо, тази мисъл я плашеше.

След като пристигнаха, в апартамента ѝ, тя приготви два коктейла „Блъди Мери“, произволно подправяйки вкуса с малко пипер, и двете се настаняха в гостната.

— Точно това ми харесва — отбеляза домакинята, гушнала свития на кълбо Краш в скута си.

— И аз трябва да прекарвам почивните дни в Лондон — съгласи се Джейн. — Много е изтощително да пътуваш до провинцията.

Но мрачното настроение на Антония скоро се върна. Изглежда, всяко списание и вестник, които четеше, се бяха наговорили да задълбочават страховете ѝ.

— Я чуй това, Джейн — каза тя и зачете на глас.

„Статистиката показва, че шансовете на една жена да си намери съпруг рязко намаляват, след като навърши тридесет и пет, и са почти равни на нула след четиридесетата ѝ годишнина. Що се отнася до бременността, жените над тридесет се смятат за „остарели“, за да изпълнят тази си естествена функция.“

Не е ли ужасно?

Джейн извърна към нея спокойните си сини очи.

— Какво можем да направим против това? Според мен за всеки човек има подходяща половинка и съгласно теорията на вероятностите, ние сме предопределени рано или късно да срещнем онзи, който е отреден за нас.

— Не зная за теб, но аз предпочитам моят да пристигне, преди да съм стигнала дълбока старост.

Краш измърка силно, сякаш да изрази съгласието си, и се намести по-удобно в скута ѝ.

— Приятелите ми продължават да ме канят на приеми и да ме запознават със свободни мъже — с надежда отбеляза Джейн.

— На мен ли го казваш? — засмя се Антония. — Едва ли има на света жена, която е ходила на повече неудачни срещи от мен! Това е катастрофа. Проблемът е, че човек винаги очаква много повече, отколкото би могъл да получи.

— Какво друго ни остава да правим?

— Не знам, но работя по въпроса — рязко отвърна Антония.

Няколко вечери по-късно, докато паркираше колата си пред дома на Кей и Мелвин Бъкстън в Кемпдън Хил, тя си спомни този разговор. Младото семейство се бе венчало преди осемнадесет месеца и скоро очакваше първото си дете. Междувременно Кей бе решила да използва

оставащото ѝ време до раждането за забавления, защото знаеше, че ще бъде твърде заета, щом бебето дойде. А тази вечер бе посветена изцяло на старата ѝ приятелка Антония Мъри.

Каква ужасна вечер, мислеше си Антония, проправяйки си път сред паркираните пред къщата коли. Докато се препъваше по тясното слабо осветено стълбище, тя се зарече никога повече да не ходи на срещи с „необвързани очарователни мъже“ и да не роптае, когато ѝ се налага да се прибира в самотния си апартамент и да си ляга в два пъти по-самотното си легло.

Какво си въобразява Кей, като ме кани на подобна среща? — въздъхна тя. — *Не съм чак толкова изпаднала! А и как изобщо беше името му? Тод някой си? А, да, така беше. Тод Макензи.* Слава Богу, че на партито щяха да присъстват още много необвързани жени, които биха могли да приемат предложението му за по едно питие и нещо специално след това. Но сякаш, за да направи нещата още по-лоши, на прага я очакваше Кей и вече правеше окуражителни жестове.

— О, на Антония сигурно ще ѝ хареса, нали, скъпа?

В този момент младата жена осъзна, че на света съществуват стотици като Тод Макензи и това, че той бе близък на приятелката ѝ, не бе в състояние да промени нещата. Дали пък бременността на бившата ѝ съученичка не бе повлияла върху правилната ѝ преценка? Най-отчайващо от всичко бе, че Кей бе уверена, че Антония няма да устои на чара на Тод.

— Той е много подходящ, нали разбираш — шепнеше в ухото ѝ Кей. — Преуспяващ адвокат е и има чудесен апартамент близо до „Риджънт Парк“.

— Много се радвам за него — усмихна се сладко Антония, мислейки за собственото си луксозно жилище.

— Чудесен е. Но ти просто не му даваш шанс — сухо я обвини домакинята. В тона ѝ ясно се долавяха неизречените думи: *На тридесет и две нямаш много богат избор.*

Поразена от истината в недоизреченото, Антония не отговори, защото не искаше да бъде груба. Това, че Кей се бе променила от предстоящото майчинство, не беше нейна вина. Тя беше сигурна в съпруга си и искаше приятелките ѝ да са щастливи поне колкото нея. Според Антония това бе недопустима проява на попечителство дори когато намеренията бяха само най-добри.

В едно нещо обаче нямаше съмнение: всички срещи, уредени от омъжените ѝ приятелки, се превръщаха за нея в унизителна катастрофа.

Когато паркира колата си и влезе в просторния си апартамент, приветствана от Краш, който скочи от кухненската маса, обръщайки на пода съда за масло, тя вече бе взела решение. Крайно време беше сериозно да се замисли за бъдещето си. Сигурно беше само, че има котка и не иска да завърши живота си като самотна стара мома.

— Обаждане за теб, Антония — съобщи ѝ на следващата сутрин Линда, докато Антония разглеждаше страницата във вестника с обяви за продажби на нейни имоти. — Ще се обадиш ли? Роланд е.

— Добре — пое телефонната слушалка. — Здравей, Ро! Как си?

Ако Лео беше бебето в семейството, а Тристръм — тридесет и четири годишен, техен вечен съветник и защитник, Роланд беше нейният любимец. Когато двамата с Лео бяха малки, тя се грижеше за тях, къпеше ги и ги хранеше, играеше с тях и дори сега продължаваше да се държи по майчински покровителствено.

— Питам се дали не би могла да си дойдеш у дома през уикенда?

— Струва ми се, че ще бъда много заета — отвърна Антония.

— Не сме те виждали от цяла вечност! — леко раздражен, каза Роланд. — Винаги оставаш в града през почивните дни.

— Е... — започна тя, обзета от чувство за вина, защото той казваше истината. — Добре де, ще дойда, но едва ли ще успея преди събота на обяд.

— Чудесно! — в гласа му прозвуча искрено задоволство, което я трогна.

— Да не би нещо да не е наред, Ро?

— Не, не. Всичко е точно. А как е при теб? Заета, както винаги, а?

— Ужасно заета.

— Ще се видим в събота.

— Добре. Кажете на мама, че ще дойда.

— Разбира се.

— Благодаря ти. До скоро. Обичам те.

Фамилията Мъри живееше в „Клифтън Хол“, на границата между Хартфордшър и Бъкингамшър, от близо сто години, но огромните данъци върху наследството, оставено от дядото на Антония, принудиха семейството да се откаже от стандарта, към който бе привикнало. Някога за тях работеха шестима градинари, поели грижите за двадесетте декара земя, а сега в градината работеха само Хилъри Мъри и един приходящ работник. Вместо десетте предишни прислужнички, идваха три жени от селото, за да почистят и да сготвят.

В първите години след като Куентин Мъри наследи имението от баща си, финансовите дела вървяха добре, но после настъпи срыв: къщата се нуждаеше от обновяване на електрическата инсталация, от нов покрив и пълно преобоядисване. След като ремонтът бе заплатен изцяло, той и съпругата му Хилъри бяха принудени да направят някои саможертви, за да запазят собствеността си. Въпросът „Клифтън Хол“ да бъде продаден изобщо не бе поставен за разискване. Всички обичаха имението прекалено много, а и то бе техен дом в продължение на толкова години, че се бе превърнало в неразривна част от живота им. Един ден щеше да остане за Тристръм, най-големия от синовете, и за да избегнат повторното изплащане на наследствения данък, Куентин го бе прехвърлил предварително на негово име. Междувременно всички се радваха на красивата къща, в която можеха да се събират, когато бяха свободни.

Минаваше пладне, когато Антония спря на алеята пред „Клифтън Хол“. Колите на братята ѝ вече бяха паркирани отпред.

— Здравсти! — Роланд стоеше до вратата, скръстил ръце пред гърдите си, и наблюдаваше сестра си, облечена в маркови дънки и тениска под сив блейзър. Минута по-късно до него застана Лео, едва удържайки трите кафяво-бели шпаньола на семейството.

— Здравсти! — отвърна тя.

Роланд беше точно копие на баща им: висок, слаб, тъмнокос, със скулесто лице. Той приличаше повече на поет, отколкото на икономист. Докато Лео, точно обратно, имаше нежната кожа на юноша, кафяви очи и тъмна начупена коса, наследена от майка им.

Най-малкият брат ѝ помогна да свали куфарите си от багажника, докато Амбър, Джако и Рекс душеха глезените ѝ, чудейки се защо толкова силно мирише на котка.

— Как си, Ро?

— Никога не съм бил по-добре — широко се усмихна той.

Антония го изгледа с любопитство.

— Какво, става тук? — запита, инстинктивно почувствала, че той крие нещо.

Усмивката му само стана още по-широка и сякаш раздели лицето му на две половини, а очите му заблестяха развеселено.

— Нищо особено — отвърна той нехайно.

— Защо непременно трябва да става нещо? — обади се и Лео.

— Защото *наистина* трябва да има нещо. За първи път през живота си предлагаш да отнесеш багажа ми — пошегува се тя.

— Впрочем как вървят нещата в огромния град? — смени темата Лео. — Колко милиона изкара тази седмица?

Антония се разсмя.

— Къде е мама?

— А ти къде мислиш, че е? В скъпоценната си градина, разбира се. Къде другаде би могла да е? А татко е в кабинета.

— Тристръм тук ли е? — най-големият и най-сериозният син на семейство Мъри беше преподавател в лондонския техникум по икономика.

— Нямам представа къде е — с пъхнати в джобовете на дънките си ръце, Роланд тръгна към кухнята. — Обядът няма да е готов скоро, а аз умирам от глад. Искате ли нещо?

— Не, благодаря. Ще отида да видя татко.

Антония откри Куентин да пише писма в кабинета си.

— Скъпото ми момиче! — приветства я топло той. — Толкова се радвам да те видя. Добре ли си? Седни да ми разкажеш новостите около теб.

Антония беше не само единствена дъщеря, но и любимката на баща си, въпреки че той никога не го признаваше. Още от момента на раждането ѝ Куентин се възхищаваше на борбения ѝ дух, на здравия ѝ разум и на любовта ѝ към живота. А с годините — Господи, наистина ли бяха вече тридесет и две? — тя ставаше все по-силна и по-добра, с усмивка, която винаги топлеше душата му, и единствената му грижа бе, че все още не бе успяла да намери човек, достоен за нея, което му се струваше необяснимо. Какво не им беше наред на младите мъже в днешно време? И защо нито един от тях не бе успял да се добере до

нея досега? Това за него си оставаше мистерия. Тя би станала чудесна съпруга и майка. Единственото му желание сега беше да я види добре устроена и да се радва на децата ѝ.

Когато тя се настани срещу него с приветливо лице и блеснал поглед, той копнееше да чуе какво е свършила.

— Работата ми върви добре, татко — увери го тя. — Сега е наред къщата на „Белгрейв Скуеър“.

— Изглежда, бизнесът ти е доста сериозен, а?

Тя кимна ентузиазно.

— От сградата, за която ти говоря, ще стане чудесно посолство. Вече се обадиха от посолствата на Оман и Австрия. Наела съм най-добрата строителна фирма, защото, освен че всичко трябва да бъде много луксозно, ще се наложи да инсталирам електронна охранителна система, особено ако искам да я продам на чуждестранни клиенти.

— Разбирам, предстои ти още много работа — кимна Куентин.

— Да. Освен това ще ми коства много средства, но смятам да тегля кредит, с което ще ощастливя управителя на банката ми.

В този момент вратата се отвори и в кабинета връхлетя Хилъри с разрошена от вятъра посивяла коса и огромна гумена престилка.

— Миличка, толкова се радвам да те видя! — възкликна тя и свали градинарските ръкавици, за да прегърне дъщеря си. — Чу ли вече чудесната новина?

Антония погледна въпросително баща си. Куентин се усмихна и поклати глава към съпругата си:

— Смятах, че това ще бъде изненада, Хилъри.

Мисис Мъри се поколеба, обзета от несигурност.

— Не се ли видя с Роланд? — обърна се тя към момичето.

— О, да, той ме посрещна, когато пристигнах. Защо? Какво общо има това с него? Господи!... — очите на Антония се разшириха от изумление. — Но защо той не ми каза?

Майка ѝ се засмя съчастнически:

— Точно затова се радвам, че си тук. Баба ти ще пристигне всеки момент.

— Баба? — стреснато я погледна Антония.

Уважаемата мисис Хенри Коуп — майката на Хилъри, стара аристократка и снобка до мозъка на костите си, никога не отсядаше у тях за по-дълго време. Тя живееше във внушителен апартамент в

центъра на Бат. След като бе останала вдовица, бе напуснала огромното имение „Рипъл Менър“ — факт, който не пропускаше да спомене пред непознати хора от страх да не би те да останат в неведение за разкошния живот, който бе водила.

— Защо ще отсяда тук? — разочаровано запита момичето. Присъствието на старата дама означаваше, че трябва да се преобличат за вечеря, вместо да се разхождат боси в старите си дънки. Всъщност всички трябваше да се държат възпитано, сякаш са на гости в нечий чужд дом.

— Баба пристига! Колата ѝ вече се движи по алеята! — извести високо от коридора Роланд.

Мисис Мъри побърза да скрие гумената престилка и ръкавиците си зад дивана. Куентин се изправи от мястото си и прегърна дъщеря си през раменете.

— Роланд искаше да ви изненада. Недей да му казваш, че мама е издала тайната му — прошепна той в ухото ѝ.

Антония кимна и почувства как към гърлото ѝ се надига някаква буца. Това беше нещо, от което се бе страхувала дълго време, но знаеше, че когато се случи, тя трябва да изиграе ролята си на любяща сестра. Но то означаваше, че едно от птичетата излита от гнездото и животът вече няма да бъде същият. Погледна към майка си, опитвайки се да разгадае чувствата ѝ, но Хилъри Мъри се усмихваше топло, както винаги, и зад тази усмивка никой не би могъл да долови обзелите я тревога и дори тъга.

Антония и Куентин я последваха навън. Лавиния Коуп, облечена в старомодно кожено палто и тъмноредена шапка, тъкмо слизаше от колата, наета специално да я докара в „Клифтън Хол“, и щом се обърна да ги погледне, всички усетиха презрението и превъзходството в поведението ѝ. Роланд, най-дипломатичният от тях, бързо тръгна към нея.

— Мила бабо! Изглеждаш превъзходно. Благодаря ти, че дойде — той целуна внимателно набръчканите ѝ бузи и улавяйки я за лакътя, я поведе към вратата, сякаш тя му принадлежеше изцяло.

Малко омилюстивена от посрещането, Лавиния позволи на дъщеря си и внучката си да я приветстват с добре дошла, после извърна към Куентин студения си остър поглед.

— Добре ли си, Куентин? — запита, демонстрирайки абсолютна липса на интерес към отговора.

— Да, още повече сега, след като те виждам, Лавиния — любезно отвърна той. От години насам двамата изпитваха един към друг неприязън, която успяваха да прикрият зад перфектните обноски.

Докато следваше майка си към гостната, където щяха да пийнат по нещо преди обяда, Антония леко намигна на баща си.

— Аз, разбира се, се досещам защо съм тук — отбеляза Лавиния, като подаде тежкото си палто на Куентин и пое предложената от него чаша с шери. — Къде е момичето?

По красивото лице на Роланд се изписа смущение.

— Джини ще слезе всеки момент — доловил погледа на Антония, той се засмя: — Мисля, че за никого вече не е тайна, но ми се струваше много забавно да го съобщя официално.

Сестра му се усмихна в отговор, щастлива заради него, но дълбоко в сърцето си желаше годеницата му да е момиче, от което истински се възхищава.

Наближаваше един часът, когато в стаята се появи Тристръм, придружаван от Лео.

— Шери? — попита той, след като поздрави баба си и Антония. — Хм. Ако нямате нищо против, ще си наляя уиски — и тръгна към малкото барче в другия край на гостната.

Докато отпиваше от сухото шери и се питаше вяло защо го бе приела, след като не го обичаше много, Хилъри се огледа наоколо и се почувства щастлива, обградена от цялото си семейство. Но къде се бавеше Джини? Не трябваше ли вече да се е присъединила към тях? Изглежда, прекарваше прекалено много време пред огледалото, оправяйки грима и прическата си. Погледът ѝ попадна на Антония и сърцето ѝ се сви болезнено при мисълта, че не се бяха събрали, за да съобщят предстоящо щастливо събитие и в нейния живот. За момчетата беше толкова по-лесно. Около тях винаги се навъртаха достатъчно момичета, готови да ги направят щастливи, но Антония... Хилъри потисна една въздишка и си пожела да притежава вълшебна пръчица, с която да направи съвършен живота на любимата си дъщеря.

— Няма ли да ми покажете стаята преди обяда? — високо се осведоми Лавиния Коуп.

Домакинята веднага скочи на крака.

— Разбира се, мамо. Веднага ще те отведе горе.

Двете се качиха по стълбите до първия етаж, и въпреки че вървяха рамо до рамо, помежду им зееше цяла пропаст. През целия си живот Хилъри бе чувствала, че майка ѝ е непозната, студена и егоистична жена, но винаги се бе старала да бъде дъщерята, с която всеки родител би се гордял.

— Пригответе стаята, в която отсядаш винаги — каза тя.

Лавиния изобщо не обърна внимание на думите ѝ.

— Нали някоя от прислужничките ти ще разопакова багажа ми? Симпсън пригответи куфарите ми, защото знае точно как да го прави.

Мисис Симпсън, която някога бе работила като камериерка в „Рипъл Менър“, сега работеше за мисис Коуп като жена за всичко и Хилъри я съжаляваше, защото не би могла да напусне, тъй като нямаше къде да отиде.

— Аз ще се погрижа за нещата ти веднага след обяда, мамо.

Лавиния спря рязко и се втренчи в дъщеря си.

— Защо да не го направи някоя от прислужниците ти? За какво им плащаш? Нали не се оправяш сама с цялото си домакинство?

— Мамо, жените, които се грижат за къщата, живеят в селото. Едната от тях се оказа чудесна готвачка. Но те не са прислужници.

Мисис Коуп, изглежда, изобщо не я чу, защото посочи към една затворена врата.

— Чия е тази стая?

— Ничия. Свободна е. Ти си единствената ни гостенка тази седмица, ако не броим децата.

Хилъри точно си мислеше колко е нелепо да се отнася като към деца с Тристръм, Антония, Роланд и Лео, когато майка ѝ я улови за рамото и я дръпна рязко.

— Нали не им позволяваш да спят заедно под твоя покрив? — старата дама гледеше дъщеря си скандализирано, сякаш имаше намерение да я прокълне.

За момент Хилъри я погледна объркано, докато разбра, че говори за Роланд и приятелката му Джини. Двамата живееха заедно вече две години и нито тя, нито Куентин възразяваха, че момичето дели една стая със сина им, когато ги навестяваха през уикендите. Всъщност противното би им изглеждало твърде старомодно.

— Майко, нещата в днешно време са доста по-различни. Какъв смисъл има да ги настанявам в отделни стаи?

Уважаемата мисис Хенри Коуп пое с неподражаемо достойнство към спалнята си, сякаш възгледите на дъщеря ѝ бяха непоносими.

— Здравсти, Антония! — Джини се появи в гостната, сякаш си беше у дома. Дребничка, много жива, със силна квадратна челюст, тя излъчваше непоколебима самоувереност, въпреки че беше само на двадесет и две години. Светлорусата ѝ коса бе хваната на опашка и единственият грим, който носеше, беше бледорозово червило. Облечена в плътно прилепнали дънки и свободна тениска, тя се насочи към барчето да си налее джин с тоник с такова настървение, като че ли очакваше да открие злато.

Роланд бързо скочи от мястото си да я обслужи и като добави към питието малко лед и резенче лимон, ѝ се усмихна мило:

— Заповядай, миличка.

— Благодаря — Джини пое кристалната чаша, без да го погледне, и отново се обърна към Антония: — Старата Кама не се ли е появила още? — от първия момент, в който се бе запознала с бабата на годеника си, тя я наричаше Камата „заради начина, по който се държи“, както бе обяснила по-късно.

Антония се усмихна любезно.

— Вече е тук — каза тя и погледна часовника си. Без съмнение предстоеше ѝ един безкраен уикенд.

Един час по-късно, докато обядваха в трапезарията, Роланд леко почука с лъжицата по чашата си, призовавайки към тишина.

— Предполагам, всички знаете защо сме се събрали днес — започна той и неочаквано се смути.

Хилъри и Куентин, седнали от двете страни на продълговатата маса, го гледаха насърчително, докато Тристръм и Лео бързаха да напълнят отново чашите си с вино. Лавиния Коуп, както винаги, имаше вид на човек, който усеща неприятна миризма, но е достатъчно възпитан, за да го спомене, а Антония, напълно наясно, че независимо от мнението ѝ, това е изключително вълнуващ момент за цялото ѝ

семейство, тревожно мислеше, че Джини не е най-подходящият избор за брат ѝ. Струваше ѝ се, че той ги изоставя завинаги. Никога вече нямаше да се прибира у дома за почивните дни и за Коледа сам. Никога повече нямаше да принадлежи изцяло на тях, защото в живота му винаги щеше да има друг, който стои на първо място.

Бе настъпило началото на разрива в сплотеното им семейство и очите ѝ се напълниха с горещи сълзи. Упорито отбягваше да погледне майка си, защото знаеше, че и тя се терзае от същите мисли.

— Бих искал да съобщя на всички ви... да ви кажа, че Джини и аз... е, ние се сгодихме. Надяваме се да се оженим през есента — думите излизаха една през друга и по порумениялото му лице се стичаха струйки пот. Той стисна силно ръката на Джини.

Студена е като лед, мина през ума на Антония, докато наблюдаваше триумфалното изражение върху лицето на бъдещата си снаха. И тогава ѝ хрумна ужасяващата мисъл, че момичето изобщо не е влюбено в брат ѝ, а просто иска да си намери съпруг, също като... като Джейн, Барбара и Денис, въпреки че тя никога не би го признала. *И като мен самата*, призна си мислено.

— Поздравления! — разнесе се от всички страни. — Е, за бъдещото ви щастие... — чашите се вдигнаха и Хилъри побърза да целуне сина си и Джини, докато Куентин ставаше от мястото си, за да ги прегърне. Насред всеобщата глъч всички си разменяха целувки, а Тристръм и Лео тупаха окуражително брат си по гърба, съветвайки го да се наслади пълноценно на последните месеци от ергенския си живот, което изобщо не се стори забавно на бъдещата му съпруга.

— Покажи им пръстена си, мила — обърна се Роланд към нея. В гласа му имаше вълнение, което напомни на Антония за времето, когато той беше малко момче и им разказваше за колибата, която си е направил в гората, преди да ги заведе да я видят.

Джини се приведе напред и измъкна от пазвата си златна верижка, на която висеше пръстен.

— Дай да ти го сложа на пръста — настойчиво каза Роланд.

— О, много е красив! — топло възкликна Хилъри. — Заедно ли го избрахте?

— Не. Реших, че трябва да бъде изненада за Джини — гордо отвърна синът ѝ.

— Сладък е — отбеляза Лавиния, загледана в огромния диамант на собствената си ръка. — Да, сладък.

Неочаквано Антония изпита желание да се разплаче за малкото момче, което някога познаваше и което сега празнуваше годежа си. Ако Джини не съумееше да го направи щастлив... Тя стисна зъби, твърдо решена да не се поддава на вълнението си.

Лавиния Коуп, почувствала се пренебрегната, защото не бе център на вниманието, на което не бе привикнала, заговори неочаквано:

— А кога, за Бога, ще се омъжиш и *ти*, Антония? Най-добре ще бъде да побързаш, преди да бъдеш захвърлена като непотребна вещ на полицата. Вече прехвърли тридесетте, нали?

Хилъри погледна ужасено майка си, но Куентин заговори преди нея:

— Антония ще се омъжи, когато се почувства готова за това, ако изобщо се случи. Вече не е срамно едно момиче да остане само, още повече, ако е решило да прави кариера. Така че аз не виждам къде е проблемът — той се усмихна с обич на дъщеря си, усетил неудобството ѝ, защото двамата винаги се бяха чувствали близки. Беше твърдо решен да не позволи на тъща си да я унижава. Никога не бе харесвал Лавиния, която често през годините бе повтаряла на Хилъри, че е направила най-голямата грешка в живота си, като се е омъжила за него. Въпреки че никога не бе пренебрегвал задълженията си като домакин при редките ѝ посещения, нямаше никакво намерение да ѝ позволява да обижда дъщеря му.

Настана неловка тишина.

Тристръм, винаги чувствителен към неприятните положения, побърза да предложи да пият кафе в гостната.

— На теб ще ти донеса в стаята, бабо. Предполагам, че искаш да си починеш след дългото пътуване — отбеляза той и намигна на сестра си.

Лавиния му отправи леден поглед.

— И защо да искам да си почивам? Предпочитам да погледам надбягванията по телевизията.

— Е, това поне ще я накара да помълчи известно време — прошепна Трис в ухото на Антония.

— Бих искала да изведа кучетата на разходка — измърмори тя в отговор.

— Ще дойда с теб — обади се Лео.

— Аз също — каза най-големият брат и погледна Амбър, Джако и Рекс. — Искате ли навън? Да вървим, тогава.

Роланд избърза напред и улови ръката на сестра си.

— Не обръщай внимание на баба — каза тихо. — Нали я знаеш каква е.

Застанала до него, Джини изгледа Антония съчувствено.

— Не беше необходимо да ти говори така — отбеляза тя.

Антония вирна войнствено брадичка.

— Хайде да не правим трагедия от случилото се — каза бодро тя, но дълбоко в душата си бе наранена. Думите на старата дама я накараха да се запита дали хората не гледат на нея като на „непотребна вещ, захвърлена на полицата“. Защо изведнъж се оказа, че всички мислят за женитба? В това число и самата тя? Очевидно от всеки се очакваше да създаде семейство и деца, преди да е станало твърде късно. Трябваше да се замисли за това, за да не се окаже на перона на гарата, изпуснала и последния влак.

Краш беше толкова доволен да я види, когато се прибра в апартамента си в неделя следобед, че я посрещна, като мяукаше силно и се търкаше в новите ѝ ботуши.

— Как си, миличкият ми? — измърмори тя, като го прегърна.

Котаракът се размърка радостно, а твърдите му мустаци погъделичкаха леко бузата ѝ.

— Мисис Милър даде ли ти да обядваш?

Съседката на Антония — възрастна вдовица, живееща на горния етаж, обожаваше котките и винаги идваше да храни Краш, когато стопанката му отсъстваше.

В паничката му имаше остатъци от бяло пилешко месо, което той подуши, но отказа да дояде.

— А, пилешко? Глезан такъв! — Антония подозираше, че мисис Милър понякога му дава от собствения си обяд. — Учудвам се, че още не си избягал от къщи, за да се преселиш при нея.

Тя напълни паничката му с прясна вода, което според ветеринарния лекар беше много полезно за котките. Краш наблюдаваше действията ѝ с неприкрито неодобрение и припомняйки си, че идването ѝ бе прекъснало едно много интимно занимание, вдигна задния си крак.

Антония хвърли багажа си върху леглото с намерение да го разопакова по-късно и въздишайки с облекчение, се отпусна на дивана. О, толкова беше хубаво да се завърнеш у дома. Изтегна се удобно и разгърна „Сънди Експрес“ с успокоителната мисъл, че никой няма да я безпокои до края на вечерта. Не че не обичаше семейството си, напротив, а и бе сигурна, че и то я обожава. Но този уикенд се бе оказал твърде напрегнат.

В шест и половина телефонът иззвъня. Отмествайки Краш от скута си, тя стана да отговори.

— Антония? Слава Богу, че си вкъщи! — беше приятелката ѝ Ема Хол, с която бяха работили заедно в кантората за недвижими имоти „Хътън, Дачет и Комптън“.

— Здравей, Ема! Как си?

— Ужасно — гласът на момичето заглъхна и Антония разбра, че се е случило нещо непоправимо.

— Какво има?

— Том ме напусна.

— Какво? Господи, много съжалявам!

Ема хлипаше толкова силно, че почти не можеше да говори.

— Може ли да... да дойда... у вас? Мисля, че не мога да понеса мисълта да остана сама.

— Разбира се. Идвай веднага — Антония бе изпаднала в шок. Том беше един от най-прекрасните мъже, които някога бе срещала: забавен, с неповторимо чувство за хумор, приятен на вид и много любезен. От много време сред приятелите им се смяташе за сигурно, че двамата с Ема ще се оженят.

Пригответи джин с тоник и лед. От опит знаеше, че ѝ предстои дълга вечер. Пет от приятелките ѝ се бяха разделили с приятелите си през последните години и тя вече се бе специализирала в успокоителните фрази, като: „Ще ти бъде по-добре без него“, „Всъщност той никога не ми е харесвал“, „Никой не знае, може пък и да се върне“ или „Той ще съжалява“.

Бе изричала всичко това преди и без съмнение щеше да ѝ се наложи да го повтори и тази вечер.

Двадесет минути по-късно, препъвайки се, Ема влезе в апартамента ѝ с отпуснати като на стара жена рамене и лице, почервенияло от плач.

— Бих искала да умра — заяви тя театрално и се отпусна на дивана. Тъмната ѝ коса, обикновено старателно пригладена, сега се спускаше на сплъстени кичури. В очите ѝ, отправени към Антония, се четеше безмерно отчаяние. — Какво ще правя сега?

Антония обви ръце около раменете ѝ.

— Горкичката! Какво се случи?

— Покани ме на обяд... Каза, че трябва да ми съобщи нещо. Аз... Аз бях толкова развълнувана...

— И после?

— Помислих си, че е решил да ми направи предложение. Заедно сме вече три години, та затова си казах: „Най-послед!“ — момичето трескаво затърси салфетка в чантата си. — Бях толкова *щастлива!*

Антония можеше да се досети какво бе станало после.

— Ала вместо това — продължи да хълца Ема, — той ми каза, че вече не ме обича, и то в самото начало на обяда. Можеш ли да си представиш? От мен се очакваше да продължа да се храня, въпреки че се чувствах ужасно. Бих могла да го убия, задето ми го каза на обществено място.

— О, мила, толкова съжалявам! Каква свиня!

— Според мен е срещнал някоя друга.

— Не ми се вярва — опита се да я успокои Антония.

— Но тогава *защо? Защо?* — Ема отново се разтърси от ридания. — Чувствам се такава неудачница. Какво да направя, за да си го върна?

Домакинята заговори предпазливо:

— Не си ли мислила понякога, че би могла да се справиш по-добре без него?

— Никога няма да намеря друг като Том — поклати глава Ема. — Обичам го, а и той ме обича. *Сигурна съм.* Някой трябва да го е настроил против мен. Вероятно някоя кучка, която иска да се докопа до него.

Точно както бе очаквала Антония, вечерта се оказа невероятно дълга и ѝ се струваше, че не би могла да направи нищо, за да успокои

приятелката си. Ема не искаше друго, освен да говори, затова ѝ се наложи многократно да изслуша случилото се през последните двадесет и четири часа — до момента, в който Том бе заявил, че между тях всичко е свършено, и мрачните перспективи за бъдещето.

— Как ще намеря друг като него? — непрестанно повтаряше Ема. — Нямам сили да преживея всичко отново. Нали знаеш, трябва да се запознаеш с някого, да научиш всичко за него, преди да се решиш да скочиш в леглото му. После години наред трябва да се опитваш да бъдеш свършената партньорка. Винаги да показваш най-доброто от себе си. Да бъдеш любезна с майка му. Господи, толкова усилия хвърлих покрай Том и като си помисля, че всичко е било напразно!

Най-сетне гостенката осъзна, че минава полунощ.

— Можеш да останеш тук, ако искаш — предложи Антония. — Този диван се разтяга и от него става много удобно легло.

Ема изпусна дълбока въздишка.

— Благодаря ти, но мисля, че е най-добре да се прибера. Ще се обадя утре в службата, за да кажа, че съм болна.

— Сигурна ли си, че всичко ще бъде наред?

— Да, както винаги.

Антония ѝ извика такси и обеща да ѝ позвъни.

— Не бих искала да оставаш сама, Ема, независимо колко усилия ще ти коства това.

— Благодаря. Недей да казваш на Джейн и Барбара...

Антония я погледна учудено. Те всички бяха приятелки от много време и никога не бяха имали тайни една от друга.

— ... нито пък на Денис — мрачно допълни Ема. — Тя ще каже само: „Нали ти казвах“, и ще насочи към мен лесбийските си мераци.

— Денис не се интересува много от мъжете, не мислиш ли? — усмихна се Антония.

— То е само защото не може да улови някого от тях — злъчно отбеляза приятелката ѝ.

След като Ема си отиде, Антония лежа будна часове наред, размишлявайки върху изневярата на Том. Винаги бе смятала, че тяхната връзка ще завърши щастливо. Може би да се влюбиш не беше най-подходящият начин да си намериш партньор за цял живот?

Вероятно човек трябваше да залага на по-делови начини, както правеха в някои страни, където сватбите бяха плод не на случаен шанс, а на предварителна уговорка. Наистина ли това беше толкова страшно? Докато времето минаваше, в съзнанието ѝ се оформи план. Лично тя не познаваше никого, който бе прибягвал до него, но какво щеше да изгуби, ако опита? Още повече, ако никой не узнае за това? Но не беше ли рисковано? И откъде трябваше да започне? Обзета от нерешителност, тя най-сетне потъна в неспокоен сън, в който ѝ се присъни, че баба ѝ вече е наела Уестминстърското абатство за венчавката ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Антония прекара часове наред над обявата си, която от съображения за сигурност — написа едва след като се прибра у дома на следващата вечер. Но дори и необезпокоявана от никого, тя се чувстваше неудобно. Струваше ѝ се, че е избрала най-недостойния начин да си намери партньор в живота. Никой не трябва да узнае за това, разсъждаваше тя, докато четеше множеството обяви във вестника, черпейки от тях вдъхновение.

„Привлекателна червенокоса дама желае да се запознае с висок красив мъж...“

„Интелигентна, образована жена на шестдесет и три години...“

Шестдесет и три години!

„Притежавам всичко друго, освен теб...“

„Търся своя очарователен принц, но без да ми се налага да целувам жаба...“

Струваше ѝ се, че решението ѝ да публикува обява във вестника е предварително обречено на провал. Красивите млади жени никога не прибягват до този начин да си намерят мъже. Красивите млади жени са обградени от тях и трябва само да се огледат и да изберат най-подходящия. И тогава я осени друга мисъл. Ами ако не успее? Ако ѝ отговорят няколко мъже, но след първата среща повече изобщо не пожелаят да се срещат с нея? Но пък, от друга страна, какво имаше да губи? Бяха ѝ необходими цели два часа, докато измисли текста.

„Висока, стройна, отдадена на кариерата си жена на тридесет и две години, със собствена компания, търси неангажиран мъж на подходяща възраст с цел сериозни взаимоотношения. Обича децата, животните, театъра, музиката и добрата храна. Моля, изпратете снимка.“

Антония прочете написаното няколко пъти, опитвайки се да го осмисли от гледна точка на мъжете. Откровено е, реши тя, и показва, че е работеща жена, която няма намерение да се отказва от кариерата си, за да прекара живота си край печката и мивката, но иска да има деца. Освен това даваше да се разбере недвусмислено, че не е обикновена авантюристка.

Още утре щеше да се погрижи да бъде отпечатано в „Сънди Телеграф“ с номера на пощенската ѝ кутия, а после щеше да изчака, за да види какво ще стане. Как ли трябваше да протече първата среща между двама напълно непознати, които очакват запознанството им да прерасне в сериозна връзка?

Обявата ѝ бе отпечатана следващата неделя наред с още стотици други. Антония стана рано и без да обръща внимание на Краш, който очакваше да получи закуската си, се втурна към най-близката будка за вестници. Множеството издания бяха наредени в редица и докато плащаше, я обзе неприятното чувство, че всички са наясно защо е избрала точно това.

Щом се озова отново в апартамента си, разгърна страницата с обявите. Господи, колко много бяха!...

„Последната Коледа прекарах сама у дома...“

„Привлекателна, стройна блондинка на двадесет и седем години...“

„Тъмнокожа дама търси...“

Докато четеше, Антония за първи път осъзна колко самотни хора има по света.

Внезапно сърцето ѝ спря, после запулсира нервно, щом тя зачете познатите думи. Същото бе изпитала, когато за първи път видя във вестник реклама за продавана от нея къща, но този път не предлагаше имот или сграда.

Вече бе направила решителната крачка и не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. След колко време трябваше да получи отговор? Потискайки желанието си да сподели с някого стореното, изпълващо я едновременно с вълнение и страх, реши да започне пролетно почистване на апартамента си. „Подреждане на гнездото“, казваше винаги майка ѝ и Антония си помисли с ирония колко вярно с това определение.

Само за една седмица получи тридесет и седем писма. Някои от пликовете бяха напечатани на машина, други бяха надписани на ръка с разнообразни, често твърде женствени почерци, с различно мастило — от черно и синьо до червено, зелено, дори розово и златисто.

Една вечер тя ги разстла на пода и подреди снимките отгоре им, не знаейки откъде да започне. Имаше застаряващи плешиви мъже, отдавна прехвърлили петдесетте, и момчета, които едва бяха започнали да се бръснат. Един мъж, с лице на учен, с очила и артистична брадичка, я накара да се замисли дали някой от тях се вмести в представите ѝ за съпруг. Не, реши разочаровано. От една от снимките я гледаше дебел мъж с врат като на бик, който сигурно тежеше над сто килограма. От следващата към нея се взираше негова пълна противоположност — слаб човек с изпито лице и остри черти.

Краш безшумно се промъкна в стаята и огледа подозрително необикновения килим. След като подуши една от снимките, тръгна предпазливо между тях.

— Махай се! — скара му се Антония. — Изчезвай веднага!

Без да ѝ обръща внимание, котаракът продължи, докато стигна до снимката на дебелия мъж, настани се върху нея и започна да маркира територията си.

— Краш! — повиши глас тя и неочаквано се разсмя. — Значи това е мнението ти за него, а?

В този миг на външната врата се позвъни. Притеснена, че е уловена в момент, когато позорната ѝ тайна бе изложена на показ,

Антония събра писмата на купчина, разбърквайки ги, но какво друго би могла да направи? Пък и имаше ли значение? Между тях нямаше мъж, с когото би желала да се срещне. Пъхна ги набързо в един шкаф в коридора и вдигна домофона.

— Ало? Кой е?

— Здравсти! Аз съм.

— Роланд! Каква изненада! Качвай се — натисна бутона и чу изщракването на входната врата.

Минута по-късно брат ѝ вече тичаше по стълбите, изкачвайки ги през една. Антония го прегърна вместо поздрав.

— Какво правиш в Лондон? — счетоводната фирма, в която работеше Роланд, се намиреше в Сейнт Обенс и той рядко идваше в града.

— Чичото на Джини ни покани на вечеря. Тя е много притеснена, защото старецът е доста богат и като се има предвид, че родителите ѝ са починали, се надява, че ще ѝ завещае всичко.

— Мога ли да ти предложа нещо за пиене? — попита Антония, докато го въвеждаше във всекидневната.

— Да, ако обичаш. Впрочем дойдох да те помоля за една услуга.

— Къде е Джини?

— Ще ме чака там. Трябваше да свърши някои неща в града. Нали знаеш, да си направи косата и да купи някои дрехи.

— Е, какво мога да направя за теб, Ро?

Той се отпусна на голямото, удобно кресло и я погледна глуповато.

— Работата е там, че смятаме да се оженим през октомври.

— Зная.

Целият уикенд, през който бе обявен годежът, бе преминал в разгорещени спорове кога и къде трябваше да стане сватбата. Тъй като Джини нямаше нито дом, нито семейство, с което да обсъдят подробностите, най-накрая бяха решили, че празненството ще се състои в градината на „Клифтън Хол“.

— Мама иска да се заеме с цялата организация — продължи Роланд.

— Е, какъв е проблемът? На мен всичко ми изглежда перфектно. Къде другаде би могъл да посрещнеш гостите си?

Младият мъж се намръщи леко и отпи голяма глътка от питието си. Очевидно изпитваше неудобство от онова, което смяташе да каже, но, от друга страна, бързаше да смъкне товара от плещите си.

— Работата е там, че Джини не е много доволна от това.

— И защо не е доволна? — предпазливо попита Антония.

Той сви рамене:

— Нали знаеш как е. Не иска да изпускат нещата от ръцете си изцяло. В крайна сметка това си е нейната сватба и тя иска думата ѝ да тежи повече.

— А кой ще плати за всичко?

Роланд я погледна стреснато.

— Какво значение има? Джини няма пукнато пени. След смъртта на баща си е наследила само няколко хиляди лири и къща, която не става за нищо. Много добре знаеш, че е трябвало да работи упорито, за да оцелее.

Нима с всички ни не е така?, помисли си Антония, а на глас каза:

— Мама е чудесна домакиня. Сигурна съм, че ще се справи великолепно с организацията на сватбата ти. Не разбирам какво тревожи Джини.

Роланд се изчерви от неприкритата критика в гласа ѝ.

— Казва, че няма да е нейно тържество, ако някой друг взема решенията вместо нея — обясни той притеснено.

— Но мама ще се допитва до нея, Ро. Защо просто Джини не обсъди плановете си с нея, когато отидете у тях следващия уикенд?

— Не иска.

— Но защо не иска? — изуми се Антония. Всичко това ѝ се струваше лоша поличба за бъдещето. След като родителите ѝ бяха достатъчно любезни да се нагърбят с организацията на цялата сватба и да платят за нея, не трябваше ли Джини да е доволна?

— Човек се жени само веднъж — възрази Роланд. — Или поне такава е основната идея. Джини иска това да си е само нейн ден и да бъде специален. Ако собствената ѝ майка беше жива, нещата щяха да бъдат доста по-различни, но, виждаш ли, тя не се чувства особено близка с мама.

За да не се поддаде на изкушението да попита по чия вина бе това, Антония прехапа долната си устна. Какъв беше проблемът на Джини? Двамата с Роланд бяха току-що сгодени, а Хилъри и Куентин

ги приеха в дома си и им обещаха бляскава сватба, но ето че момичето вече се оплакваше!

— Не би ли могла да поговориш с мама? — настоя Роланд. — Просто да ѝ обясниш как се чувства Джини. Сигурен съм, че всяка бъдеща младоженка изпитва същото.

— Доколкото познавам мама, тя сигурно очаква Джини да ѝ помогне да организират всичко. Защо тя самата не поговори с нея?

— Нали ти казах, че не иска.

— Е, а какво иска?

Роланд я изгледа смутено.

— Иска сама да подготви всичко. Сама да избере цвета на навесите в градината, цветята... да определи менюто и да направи дискотека на открито след приема... такива неща. Нали ходиш на много сватби. Тя иска всичко да е по-различно.

— Не се съмнявам — тихо каза Антония. — Виж, Ро, не искам да ме замесват в това. Вие двамата се оправяйте с мама. Но наистина не разбирам от какво се притеснявате. Мама не е някоя командаджийка. Сигурно е смятала, че за Джини ще бъде голямо облекчение, ако сама се погрижи за всичко.

— Хмм — Роланд не изглеждаше убеден. После погледна часовника си. — Господи! Трябва да тръгвам веднага, иначе ще закъснея — скочи от мястото си и надникна през прозореца. — По дяволите! Вали като из ведро.

Антония също погледна навън. Водата образуваше плътна сребриста завеса в хладната вечер.

— Ще мога ли да заема един чадър от теб? Обещавам, че няма да го загубя. В противен случай ще се измокря до кости.

— Разбира се — Антония тръгна към вратата, но Роланд я изпревари, излезе в коридора и отвори шкафа, в който знаеше, че тя държи дъждобраните и чадърите.

— Какво, по... — цял водопад от писма и снимки се изсипа в краката му. Той погледна сестра си в недоумение.

— Какво е това, за Бога?

Пламнала от смущение, Антония не успя да измисли правдоподобно обяснение. Като дете, тя беше най-неумелият лъжец. А и Роланд я познаваше много добре. Нямахше да може да мине с някоя измислица.

— Амиии... — започна колебливо тя.

Той улови здраво китката на ръката ѝ.

— О, миличка, дотам ли си стигнала?

Съчувствието в гласа му предизвика у нея желание да се разплаче.

— Моля те, Ро, моля те, не казвай на никого! Не съм отговорила на никое от писмата. И сигурно няма да го направя... Нека просто забравим за това. Исках само да опитам.

Роланд разглеждаше едно от писмата.

— Господи, колко патетично! — възкликна той и взе следващото. — Обзалагам се, че тези мъже са непоправими неудачници. Хората не прибягват до обяви за самотници, ако всичко им е наред.

— Това не означава, че и с мен нещо не е наред, нали? — по някаква причина Антония се чувстваше засрамена, сякаш брат ѝ я бе хванал да прави нещо непочтено.

Роланд бързо я прегърна и я притисна към себе си.

— *Разбира се*, че с теб всичко е наред, скъпа. Проблемът е, че няма достатъчно свестни мъже. Точно затова много момичета се оказват в твоето положение. Но не това е начинът да си намериш съпруг. Изгори всички тези писма и снимки, Антония. Забрави за тази история.

По страните ѝ се затъркаляха горещи сълзи.

— Но аз искам да се омъжа и да имам деца...

— И това ще стане. Обещавам ти.

— Кога? Работя толкова много, че нямам възможност да се срещам с подходящи мъже. Знаеш ли, че от две години дори не съм ходила на среща? Много от моите приятелки вече са омъжени и си имат деца, а най-лошото е, че се чувствам толкова изолирана, когато съм с тях. Струва ми се, че вече нямаме какво да си кажем.

— Всичко ще се оправи, мила. Не се тревожи. Някой ден ще се появи и твоят принц — Роланд отново погледна часовника си. — Сега трябва да бързам, защото ще закъснея. Обещай ми, че ще изгориш всичко това.

Антония кимна. Така или иначе никой не ѝ беше допаднал.

— Няма да кажеш на никого, нали? Мама и татко ще умрат, ако разберат. Не казвай дори на Джини.

— Разбира се. Няма проблеми — той грабна големия ѝ черен чадър и забърза към вратата.

— Обещавах ли, Ро?

— Обещавам — целуна я по бузата. — Ще се видим скоро, а ако можеш, поговори с мама и татко...

— Вие с Джини трябва да говорите с тях. Тя ще те разбере, Ро, но не бива да наранявате чувствата ѝ. Много любезно от нейна страна беше, че изобщо се нагърби с организирането на сватбата ви.

— Зная. Сега наистина трябва да тръгвам. Довиждане. И не забравяй да унищожиш този боклук — той вече тичаше по стълбите, подвиквайки последните думи през рамо.

След като чу входната врата да се затваря, Антония се наведе и вдигна купчината писма. Беше казала истината. Сред тях нямаше нито един, който да я заинтригува. *Така че* — помисли си, — *край на тази история.*

За огромна изненада на Антония, два дни по-късно пощенската ѝ кутия бе затрупана с нова партида писма. Знаеше, че закъснява за работа, но не можа да устои на изкушението да им хвърли бърз поглед. В първото намери снимка на застаряващ плешив мъж с воднисти очи и изкривени в разочарована гримаса устни. От следващата я гледаше строго суров училищен възпитател. Третият беше с брада, предназначена навярно да прикрива злобните извивки на устата му, а четвъртият имаше толкова развратен вид, че без съмнение се интересуваше от всичко друго, но не и от любов и приятелство. Разочарована, тя захвърли снимките, без да си направи труда да прочете придружаващите ги писма. Вероятно Роланд беше прав, че само отчаяните неудачници отговарят на обявите на самотни жени.

Разпечата петия плик и извади снимката от него с мисълта, че това е поредният мъж, който едва ли ще заслужава внимание. Но неочаквано се загледа в нея, изучавайки лицето, което ѝ се усмихваше с любопитство. Тъмните, пълни с хумор очи и чувствената уста я заинтригуваха. Харесаха ѝ правилните черти и леката небрежност, с която гледаше към обектива. Косата му изглеждаше гъста и тъмна, добре поддържана, а разтворената на врата риза издаваше личност, която се чувства удобно в кожата си. Бързо зачете писмото, написано

на ръка на обикновена бяла хартия. Името му беше Колин Холбрук, беше на тридесет и пет години, англичанин. Беше работил в Канада в продължение на единадесет години и току-що се бил върнал в родината, за да започне работа като борсов агент в една фирма в Сити. Обясняваше, че семейството му е от Йоркшър, но тъй като родителите му били починали, а той бил единствено дете, живеел в апартамент под наем и не разполагал нито с време, нито с възможности да си намери приятели. Очевидно също харесваше децата и животните, обичал да чете и да слуша музика и копнеел да създаде семейство и собствен дом. Накрая добавяше, че много би желал да се срещне с нея някоя вечер след седем и половина. Посоченият адрес беше в Айлингтън.

Антония погледна отново снимката и неочаквано усети, че се задушаваше. Всичко около него изглеждаше толкова порядъчно. Лицето му, възрастта му, работата му, произходът му. Имаше вид на човек, който умее да бъде забавен, а и интересите му напълно съвпадаха с нейните.

Но най-важното от всичко беше, разсъждаваше тя, че за разлика от останалите, той имаше причина да търси запознанство. Всеки човек, прекарал единадесет години извън родината си — още повече щом нямаше семейство, търсеше връзка с познатите си. Въпреки цялата си любов към Лондон, Антония осъзнаваше, че ако нямаш приятели той може да се окаже най-самотният град в света.

Изобщо не си направи труда да погледне другите писма. Закъсняла прекалено за работа, тя постави снимката на Колин Холбрук до нощната лампа до леглото си и реши да му се обади още същата вечер.

Краш, който я бе наблюдавал с интерес, стана от мястото си пред камината и се приготви да скочи върху масата.

— Дори не си го помисляй! — предупреди го Антония. — Даже ако снимката не струва нищо, лампата е много скъпа!

Той измяука силно в отговор и излезе от стаята, сякаш изобщо не бе проявил интерес към непознатия образ.

Когато пристигна в офиса си, на бюрото я чакаше цял куп съобщения, а Линда успешно се справяше с три телефонни разговора

едновременно Марк Джиллингъм и Гай Рамзи бяха отишли да показват на клиенти къщите на Уилтън Плейс, които бяха почти окончателно завършени. Сали Адамсън, главната посредница наред с Антония, обсъждаше една собственост с много важни клиенти от Германия, чиято компания в Берлин желаеше да закупи апартамент. Карина Найт, чието бюро бе най-близо до това на шефката ѝ, даваше последни инструкции на строителните работници около завършването на огромната къща на „Белгрейв Скусър“, която трябваше да се предложи на пазара най-късно до три месеца.

През целия ден, който ѝ се стори безкраен, Антония не преставаше да мисли за Колин Холбрук. Още от момента, в който за първи път видя лицето му на снимката, тя се бе увлякла по него. Той беше точно нейният тип — приятен, без да е красив, с хубава тъмна коса и интелигентни очи. Без съмнение притежаваше и чувство за хумор, въпреки че цялото му изражение приканваше да бъде приеман сериозно.

Щом се прибра в апартамента си, тя вдигна снимката и отново се вгледа в нея. Сърцето ѝ едва не спря при мисълта, че в този момент може би гледа лицето на човека, с когото ще прекара остатъка от живота си. Дойде време да му се обади. Как ли щеше да звучи гласът му? Дали щеше да бъде приятен като лика му? Обзелото я вълнение я накара да потръпне и обещанието, което бе дала на брат си, мигом беше забравено. Не че не разбираше тревогата на Роланд. Това, което бе направила, бе стъпка в мрака. Всеки психопат би могъл да отговори на обявата ѝ. Или пък човек, за когото изразът „жена със собствена компания“ означава богата. Или пък, не дай Боже, престъпник, наскоро освободен от затвора, който има нужда от покрив над главата си.

Но Колин Холбрук изглеждаше съвсем различен. Онова, което разказваше за себе си в писмото, изглеждаше съвсем правдоподобно.

Антония погледна часовника си. Беше осем без петнадесет. Като си пое дълбоко дъх, тя се настани на дивана във всекидневната и вдигна телефонната слушалка. Като предпазна мярка, първо набра 141, за да е сигурна, че ако нещо се обърка, той няма да може да проследи обаждането ѝ.

— Бих ли могла да разговарям с Колин Холбрук, моля? — Антония се опитваше да говори със спокоен, делови тон, докато сърцето ѝ биеше до пръсване.

— На телефона — гласът беше топъл и без съмнение интелигентен.

— О, здравейте. Това е номерът, който сте записали на... — за момент я заля паника и тя си помисли, че той сигурно има няколко номера, така че не би могъл да се досети коя е точно. — Аз съм онази, която твърди, че е стройна, отдадена на кариерата си жена...

— ... която търси мъж с чувство за хумор? — прекъсна я той с едва прикрит смях в гласа.

— Да. И се интересувам само от сериозни взаимоотношения.

— Точно така. Освен това обичате децата и животните.

Неочаквано за самата себе си, Антония откри, че се изчервява от намека за деца. Той ѝ звучеше прекалено интимно от човек, когото никога не бе виждала. От човек, който трябваше да стане неин съпруг и баща на децата ѝ.

Тогава чу, че той се смее.

— Не се притеснявайте. Вие сте единствената, на която писах. Смятате ли, че можем да се срещнем?

— Да, разбира се.

— Какво ще кажете за по едно питие след работа? Утре вечер става ли? Къде живеете?

Антония почувства, че той поема инициативата в свои ръце, което не ѝ хареса. Нито пък искаше да му разкрива къде живее и работи.

— Живея в града — отвърна тя неопределено. — Предлагам ви да се срещнем на някое по-централно място. Как ви се струва барът на хотела в Челси? Намира се на „Слоун Стрийт“ — заведението ѝ бе добре познато, защото беше само на пет минути път от офиса ѝ и често бе водила там свои клиенти. Освен това барът се намираше на първия етаж и ако срещата се окажеше неуспешна, лесно би могла да се измъкне.

— Чудесно — каза Колин. — Ще дойда от Сити, така че едва ли ще успея да пристигна преди седем. Това устройва ли ви?

— Да. Напълно.

— Значи в седем, а после ще ви заведе на вечеря.

„Много бърза“, помисли си тя. Като че ли вече бе взел решението си...

— Нека първо да видим как ще тръгне.

— Добре — не звучеше като човек, който се е отказал! — Има само още едно нещо...

— Какво?

— Как да ви разпозная? Вие разполагате със снимката ми, така че знаете как изглеждам, а аз не съм наясно дори дали сте блондинка или тъмнокоса — той се разсмя и Антония си пожела да притежава неговата самоувереност. В този момент стомахът ѝ се бе свил на топка, ръцете ѝ трепереха и не можеше да повярва, че прави всичко това... Но в следващия момент си помисли: *Какво ще облека?*

— Ще бъда облечена в кремов костюм — спокойно отвърна тя, — а косата ми е кестенява с руси кичури...

— ... висока, стройна. Помня описанието, което бяхте дали.

— Да.

— Тогава ще очаквам с нетърпение срещата ни утре вечер. Впрочем как се казвате?

Сега тя се почувства уязвима и незащитена. Ако му кажеше името си, той би могъл да я проследи... а ако тя не го хареса след срещата им, пък той стане настоятелен...

— Сюзън — това не беше лъжа. Цялото ѝ име беше Антония Сюзън.

— Сюзън?...

— Просто Сюзън.

— Добре — засмя се отново той. — Имате предимство пред мен. Наистина очаквам с нетърпение срещата ни утре вечер. Тя може да се окаже начало и за двама ни.

— Точно така. До утре.

След като си казаха довиждане, Антония остана няколко минути загледана в снимката на Колин Холбрук. Лицето му я омагьосваше. Струваше ѝ се невероятно, че човек би могъл да промени целия си живот, като публикува една малка обява в някой вестник. Какво общо има с това съдбата? Беше ли обречена да срещне Колин при всички случаи? Дали нямаше да се запознае с него на някое вечерно парти, ако не бе изпратила съобщението в пресата? Или щеше да се сблъска с него на опашка в някой супермаркет? Или пък той щеше да се окаже приятел на някого от братята ѝ?

Беше ли предопределена срещата, която щеше да се състои утре вечер в шведския хотел, много преди това? Сигурно е така, щом сега,

след като бе видяла снимката на Колин Холбрук и бе чула гласа му, ѝ се струваше, че запознанството им е било неизбежно. Може би нещата през изминалите няколко години е трябвало да се наредят така, че да остане съвсем сама. Но възможно ли беше всичко да стане толкова лесно? Без всякакви усилия? Като си спомнеше колко упорито бе работила, за да създаде собствената си компания и да започне да печели от нея, ѝ се струваше просто смешно, че една малка обява, чието съчиняване ѝ бе отнело два часа, бе в състояние да ѝ даде всичко, за което бе мечтала.

Разбира се, нали Джейн ѝ бе казала, че за всеки съществува подходящ човек и рано или късно той ще се появи. Дали пък не е била права?

Мобифонът ѝ иззвъня и Антония подскочи стреснато. Ако беше Роланд, нямаше начин да не се досети по гласа ѝ, че нещо се е случило, а тя определено не искаше да споделя тайната си с никого. Наред с обещанието, което бе дала на брат си, искаше първо да се убеди, че не е постъпила като глупачка по отношение на Колин Холбрук. Вдигна телефона, извади антената и го включи.

— Кой е? — запита предпазливо.

— Здравей! Джейн се обажда.

— Джейн? Просто не мога да повярвам!...

— Защо?

— Защото само преди минута мислех за теб — възкликна Антония.

— Така ли? — учуди се приятелката ѝ. — И какво точно?

— Ами... — Антония осъзна, че не би могла да каже за какво бе мислила, без да даде подробни обяснения. — Ами мислех си, че трябва да дам едно вечерно парти. И ти, разбира се, трябва да дойдеш.

— Звучи чудесно, но смятах, че мразиш вечерните партита. Винаги си казвала, че на тях няма достатъчно свободни млади мъже и не би искала да прекараш времето си сред влюбени семейни двойки.

— Правилно.

— Тогава защо изобщо си правиш труда?

Ако имаше нещо у Джейн, което не преставаше да дразни Антония, то беше, че тя приемаше всичко казано буквално и съвсем на сериозно. Беше от онзи тип хора, които в продължение на десет минути са в състояние да проверяват сметката в ресторанта до такива

детайли, като кой си е поръчал втора чаша вино или е ял повече пудинг, вместо да се наслаждава на удоволствието.

— Е, може би няма да го направя.

— Тогава защо изобщо си го помисли?

Боже Господи!, мислено въздъхна Антония.

— Може би просто ще организирам събиране за по едно питие.

— Ето това е добра идея. И кога?

— Един Господ знае. Слушай, как стоят нещата при теб?

— Точно затова ти се обаждам — тайнствено отвърна Джейн. —

Срещнах един човек.

— Така ли? Джейн, това е чудесно. Какъв е? Къде се запознахте?

— Антония искрено се радваше за нея. Това още веднъж потвърждаваше увереността на приятелката ѝ, че за всеки има подходящ партньор.

— Толкова ми е неудобно... Никога не би повярвала... Искам да кажа, че всичко стана като във филм, където...

— Къде се срещнахте?

Джейн заговори толкова тихо, че Антония едва успяваше да я чуе.

— Пералнята ми се повреди и аз отидох до обществената пералня... — гласът ѝ заглъхна съвсем.

— Срещнала си го в обществената пералня? — възкликна Антония. — Но това е фантастично! Кажете ми всичко за него! Как изглежда? — изгаряше от любопитство. Беше ли възможно наистина? Може би само след няколко седмици тя щеше да може да представи на Джейн Колин Холбрук, а Джейн щеше да я запознае с... — Как се казва?

Джейн се изкашля, за да прочисти гърлото си, и измърмори нещо неразбрано.

— Извинявай, не разбрах.

— Казах, че името му е Пърси. Пърси Беърсфорд. На тридесет и осем години е и работи като данъчен инспектор.

— Звучи обещаващо — Антония се намръщи. Поне доколкото зависеше от нея, тя би изтрила данъчните инспектори от лицето на земята. Но както и да е, Джейн изглеждаше наистина щастлива. — Къде живее?

— В Сейнт Джонс Ууд.

Целувката на смъртта, помисли си Антония, припомняйки си мизерната къщичка в същия район, в която бе живяла една нейна стара леля.

— Но майка му е завещала чудесна къща с много стаи и градина — продължаваше Джейн.

— Е, и ти вече се виждаш щастливо устроена в дом с десет спални и...

— О, всъщност са само пет, но има две бани и място за още една — прекъсна я нетърпеливо Джейн.

Антония започна да си мисли, че приятелката ѝ търси повече удобствата, отколкото съпруг.

— Много е хубаво — каза тя. — И без съмнение, има детска стая.

— При това *огромна* — засмя се Джейн. — Нямам търпение да те запозная с Пърси. Той е толкова мил.

— Радвам се за теб — искрено отвърна Антония. — Ти заслужаваш някой много мил.

— Питам се дали не би могла да наминеш за по едно питие утре вечерта? Няма да бъде прием, но съм поканила няколко стари приятели — Кей и Мелвин Бъкстън, Барбара, Ема, Денис...

Цялата стара компания, помисли си Антония. Барбара и Ема щяха да се почувстват предадени, ако Джейн се омъжи преди тях, дори и ако Пърси е данъчен инспектор.

— Не мисля, че ще мога — каза тя със съжаление. — Заета съм.

— Ти и твоята работа! Какво ще правиш? Ще се срещаш с клиенти?

— Нещо такова.

— Защо не накараш някой от служителите ти да се срещне с тях? Сигурно би могла да се освободиш?

— Боя се, че този път няма да мога. Те са... ммм... японци и търсят къща в центъра на Лондон — обясни Антония, ужасена, че лъже най-добрата си приятелка.

— О, Господи! — в гласа на Джейн пролича разочарование. — Толкова ми се искаше да видиш Пърси и да ми кажеш какво мислиш за него.

— Наистина бих желала да се запозная с него, но мнението ми едва ли ще има значение.

— Не, не е така. Аз не бих могла да преценя доколко съм обективна, а бих искала между нас да се получи нещо. Ние толкова си подходяме! Струва ми се, че той е мъжът, когото съм чакала през всичките тези години.

— Значи няма от какво да се страхуваш.

— Не... — Джейн се поколеба. — Но много ми се искаше най-добрата ми приятелка да потвърди, че съм направила добър избор.

— Ако той ти подхожда, няма начин да не го разбереш. Не е необходимо някой друг да ти го казва — рече Антония, цитирайки една от многото прочетени статии за това как жената може да си намери съпруг. За момент си помисли за предстоящата ѝ утре вечер среща с Колин Холбрук и се запита дали ще разбере той ли е най-подходящият партньор за нея. — Знаеш ли какво ще направим, Джейн? Ако срещата ми не продължи дълго — *В случай че Колин Холбрук се окаже не това, което съм очаквала*, каза си мислено, — може да намина по-късно.

— Наистина ли? — възкликна радостно Джейн.

— Да, но не ти обещавам. Нали знаеш какво значи да се срещаш с клиенти — *Ами ако този Колин наистина ми хареса и ми предложи да ме заведе на вечеря?*

— Разбирам. Знам колко важна е работата ти за теб, но бих била щастлива, ако дойдеш у нас веднага щом се освободиш.

— Ще видя какво мога да направя — искрено обеща Антония. Ако Джейн знаеше истинската причина за отказа ѝ, щеше да прояви повече разбиране. Но това беше нещо, което Антония искаше да запази само за себе си. Завинаги. Независимо какво щеше да стане.

На следващата сутрин Антония се облече в кремавия костюм, както бе казала, гримира се старателно и си сложи чифт подходящи златни обеци. Обу кремав чорапогащник и обувки в същия цвят и прибра гримовеите в тоалетната си чантичка, за да освежи лицето си преди срещата с Колин.

Беше ѝ трудно да се концентрира върху работата. Често се улавяше, че гледа през огромните прозорци на офиса си към натовареното движение по „Слоун Стрийт“ и към купувачите, повечето от които бяха добре облечени жени, понесли чанти с фирмените надписи „Питър Джоунс“ и „Дженеръл Трейдинг Къмпани“,

усмихващи се доволно, след като бяха изтеглили солидни суми от кредитните карти на съпрузите си.

— ... и работниците искат да знаят дали да продължат или не.

Внезапно Антония осъзна, че Линда говори на нея, но бе така потънала в мислите си, че не бе чула и дума.

— Извинявай, Линда. За какво става въпрос?

Секретарката се засмя и започна отново:

— Работниците на „Белгрейв Скуеър“ са открили неизправност в кондензацията на една баня в къщата и искат да знаят дали да продължат с изолацията на стените.

— За коя баня говориш? Та там има осем — запита Антония и си наложи да се стегне.

Линда надникна в бележника си.

— За банята на третия етаж от задната страна.

— А, да — кимна Антония с разбиране. — Проблемът там е, че три от стените са външни и ако се инсталира отопление на четвъртата, вътре непрекъснато ще бъде влажно. Свържи се с тях, Линда. Кажим им да продължат работата си, без да чакат писмена заповед от нас. Много добре познавам строителните работници. Те си мислят, че щом съм жена, могат да ме баламосват с разни научни термини. Погледни и в доклада на предишните собственици. Струва ми се, че те ни предупредиха за този проблем още когато купувахме собствеността.

С цялото усилие на волята си тя успя да се концентрира и наистина работи упорито, въпреки че образът на Колин Холбрук не напускаше съзнанието ѝ. Малко след шест часа служителите ѝ започнаха да разчистват бюрата си.

Сали щеше да ходи на театър с приятеля си, а Карина бързаше за парти. Марк бе решил да заведе приятелката си на вечеря, а Гай очакваше с нетърпение да се прибере при бременната си съпруга, притеснен, че напоследък тя не се чувства добре. Обикновено Линда си тръгваше последна. Съпругът ѝ — Робин, беше banker и също работеше до късно, а и тя обичаше да довършва работата си докрай.

Антония често се питаше дали секретарката ѝ не остава, за да ѝ прави компания, тъй като знае, че няма за какво да бърза да се прибира. С изключение на Краш.

Тази вечер обаче Линда като че ли бързаше да излезе. Вече бе събрала нещата си и нервно поглеждаше часовника.

— Наред ли е всичко?... — започна тя.

— Разбира се — увери я Антония приветливо. — Имам среща в седем часа, така че след малко също ще си тръгна.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Хайде, върви си. Аз ще заключа.

Линда я погледна с облекчение.

— Много ти благодаря.

— Да не би да ходите някъде с Робин тази вечер?

— Не. Просто имам да върша доста неща — отвърна неопределено Линда. Докато вадеше ключовете на колата си, ръцете ѝ трепереха.

— Наред ли е всичко? — неочаквано попита Антония, подтиквана от някакъв инстинкт. Долавяше, че нещо се е случило. През всичките години, докато работеше за нея, Линда винаги бе уравновесена, весела и делова, спокойна и готова да помогне. Но тази вечер изглеждаше напрегната и доста нервна.

— Наред е — отвърна секретарката и сведе поглед. — Ще се видим утре. Приятна вечер — и без да погледне Антония, отвори остъклената врата и излезе.

Антония постоя няколко минути, замислена върху странното поведение на Линда. Може би бе прекалено погълната от собствените си мисли за Колин Холбрук и не бе забелязала, че нещо не е наред? Дали пък Линда няма проблеми с Робин? Или пък — Господи, какъв ужас! — бяха ѝ предложили по-доходна работа? За момент я обзе паника при мисълта, че може да загуби най-добрата си служителка. Разчиташе на нея като на самата себе си и знаеше, че ще ѝ бъде трудно да я замени с друга. Отбеляза си наум, че трябва да проведе разговор с нея насаме, за да разбере какво става.

Забърза към тоалетната, за да поправи грима си. Вече беше седем без двадесет. *Ръцете ми треперят като на Линда*, помисли си тя развеселено, докато плискаше няколко шепи вода върху лицето си, преди да се гримира отново и да си сложи малко бледорозово червило. После разреса тъмната си коса с руси кичури и се загледа критично в отражението си в огледалото. Нямахше никакво съмнение, че изглежда добре. Кремавият костюм придаваше перлен отблясък на кожата ѝ и подчертаваше съвършената ѝ фигура.

До седем оставаха само десет минути. Тя угаси осветлението, включи алармата и затвори остъклените врати след себе си. Ако побързаше, щеше да стигне в хотела след три-четири минути. Реши, че е по-добре да върви бавно. За предпочитане беше да закъснее интелигентно, вместо да се втурне в бара, останала без дъх.

На ярко осветените витрини на магазините по „Слоун Стрийт“ имаше луксозни стоки, но тази вечер Антония мислеше за други неща. Хвърляйки бегъл поглед на марковите облекла, обувките и скъпите бижута, тя бързаше към хотела в Челси и — както си мислеше драматично — към бъдещето си.

Веднага щом се озова в мраморното фоайе, свърна наляво и бавно изкачи стълбите, водещи към първия етаж и към огромно помещение с облицован с огледала бар и сепарета с удобни фотьойли. С биещо до пръсване сърце спря и се огледа, очаквайки да види вече познатото лице на Колин Холбрук. Беше очаквала този момент цели двадесет и четири часа. Заведението бе пълно с усамотени двойки, с изключение на неколцината бизнесмени, заети със сериозен разговор, и две жени, които, ако се съдеше по пакетите в краката им, бяха наминали само да изпият по един коктейл след изтощителна обиколка по магазините.

И тогава забеляза един мъж, който седеше на бара. Косата му бе тъмна и въпреки че бе с гръб към нея, тя бе сигурна, че това е Колин Холбрук. Той отпиваше от нещо, което приличаше на уиски със сода, и тя тръгна към него с омекнали колене, когато зад гърба ѝ се разнесе острият тропот на високи токчета и покрай нея се втурна дребни червенокоса жена и се спусна към мъжа.

— Пиърс! Толкова съжалявам, скъпи! Ужасното движение...

Непознатият се извърна на стола, за да приветства жената, и Антония си даде сметка, че това не е Колин Холбрук, а доста по-възрастен мъж, който не притежава нищо от очарованието му.

Младата жена се отпусна на един стол, поруменяла от неудобство при мисълта, че замалко не бе налетяла на друг.

— Мога ли да направя нещо за вас, мадам?

Висок, приятен на вид сервитьор в черни панталони и бяла риза, със сребърен поднос в ръка, застана пред нея. Много внимателно той подреди на масата два съда с маслини и фъстъци.

— Джин с тоник, моля.

— Ще желаете ли лед и лимон, мадам?

— Да, ако обичате.

Мъжът се отдалечи безшумно.

Антония разполагаше с няколко минути, за да се огледа наоколо. От черното пиано в ъгъла се разнасяше нежна мелодия, която придаваше на бара романтична атмосфера, подсилена от множеството цветя и запалени свещи. От мястото си можеше да наблюдава стълбището и вратата, така че да забележи всеки, който влиза в заведението. Погледна нервно часовника си. Голямата стрелка се бе преместила, показвайки десет минути след седем. Той закъсняваше.

Джейн внимателно наля шери в кристалната чаша и я подаде на Барбара, която пристигна най-рано.

— Така добре ли е? — осведоми се тя. — Наистина ли обичаш шери?

Барбара кимна весело:

— Можеш да се обзаложиш!

Джейн се суетеше около масата, върху която бе подредила червено и бяло вино и концентрати.

— Какво пие Пърси?

Домакинята се усмихна мило.

— Преди всичко бяло вино. Той ще дойде всеки момент. Нямам търпение да се запознаете.

Барбара се подпря на ръба на дивана и отпи от питието си.

— Не мислиш ли, че той се притеснява да... да се запознае с приятелите ти по този начин?

— Не. Искам да кажа, че тази вечер съм поканила доста различни хора и той не би могъл да предположи, че вие ще го оценявате.

— И все пак точно това ще правим.

— Но той не го знае. Искам само да му покажа, че имам много добри приятели, с които бих желала да го запозная. Според хороскопа ми, периодът е подходящ за обществени изяви. Казах ли ти, че той е зодия „Дева“? Това е чудесен знак за мен. Характерите ни са сходни. Съжалявам, че Антония не може да дойде, защото тя винаги е толкова забавна.

— Какво ще прави?

— А какво прави *Антония обикновено*? Работа, работа, работа. Тя просто пропуска всеки шанс. Изглежда, тази вечер има среща с някакви клиенти от Япония, но ще дойде по-късно, ако успее да се освободи навреме. Аз обаче не вярвам — за първи път в гласа на Джейн се долови неодобрение. — Тя наистина рискува да остане стара мома, ако не отделя повече време на личния си живот. Предполагам, чула си за *годежа на Роланд*?

За момент Барбара изглеждаше смазана, но напрегна сили да се съвземе.

— Да — тихо каза тя.

Джейн я погледна учудено.

— Не си се увлякла по него, нали?

— Винаги съм го смятала за прекрасен мъж. Разбира се, наясно съм, че е с няколко години по-млад от мен.

— Срещали ли сте се?

— Не и насаме. Излизали сме на разходка, когато съм гостувала на Антония в провинцията. Не мисля, че той изобщо ме е забелязал.

— Сигурно те е виждал само като съученичка на Антония — откровено отбеляза Джейн.

Барбара сви рамене:

— Сигурно. Харесвам го от години. Спомням си, че бях на празненството, което семейството му даде по случай двадесет и първата му годишнина... — гласът ѝ заглъхна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Той е най-красивият мъж, когото някога съм срещала. А и винаги е толкова мил.

— Антония знае ли, че си влюбена в него?

— Господи, не! И не бива никога да узнае. Предполагам, че ще ме поканят на сватбата, но ще си измисля оправдание, за да не отида. Сигурно ще замина за Испания или нещо подобно. Не бих могла да понеса да седя в църквата и да гледам как се обрича на друга.

— О, скъпа! — въздъхна Джейн и понечи да каже още нещо, но в този момент на външната врата се позвъни. — О, сигурно е Пърси! — възкликна тя и плесна с ръце от вълнение.

Ала бяха Кей и Мелвин Бъкстън, самодоволни, както обикновено, бързаци да споделят новината, че видеозонът е показал, че бебето, което очакваха след четири седмици, е момче.

— Не е ли истински късмет, че поръчах да боядисат детската стая в синьо? — ликуваше Кей. — Просто имах някакво предчувствие, но сега не знам как ще го наречем, защото Мелвин се бе влюбил в името Уанда.

— Уанда? — възкликнаха ужасени Джейн и Барбара.

— Мисля, че е много красиво — възрази Мелвин, — но, разбира се, не е подходящо за момче.

— Може би следващото ще е момиче — опита се да го успокои Кей.

Мелвин запремига уплашено.

— Почакай малко, миличка. Нека посрещнем първото и чак тогава да мислим за други. Според мен Керън е чудесно име за момче.

Съпругата му се разсмя весело.

— Звучи ми като име на футболист.

Пристигаха все повече гости и бъдещата майка бързаше да им се похвали с щастливата новина.

За по-малко от двадесетина минути малката гостна на Джейн се препълни. Веднага след Ема пристигнаха Сюзън и Ендрю, които бяха прекарвали медения си месец в Гърция и изглеждаха загорели и сияещи от щастие.

— Всяка жена трябва да се омъжи! — повтаряше Сюзън на всеки, който бе готов да я слуша. — Това е истинска благословия!

— Стига само да ти се удаде възможност — горчиво отбеляза Ема.

Денис, пристигнала в последния момент, придружавана от екзотична японка, чу забележката и сви рамене:

— И за какво? Само жена може да разбере нуждите на друга жена. За какво да се женим тогава?

— Какво, за Бога, става с Пърси? — мърмореше нервно Джейн и непрекъснато се заслушваше за звънеца. — Казах му да дойде рано.

Идваха още гости, повечето от които жени, копнеещи да си намерят подходящи партньори, но мъжете бяха малко и вече женени, а двама не криеха обратните си наклонности, което, както мрачно бе подхвърлила Денис, бе възможно само в Англия и бе продукт от обществената образователна система.

Когато Пърси най-сетне пристигна, след четиридесет и пет минути закъснение, Джейн го въведе в центъра на стаята и започна да

го представя на всеки поотделно, сякаш ги запознаваше с кралска особа.

— ... а това е Барбара Рамзи...

Барбара гледаше бледото, уморено лице на мъжа, приближаващ четиридесетте, с очила с дебели рамки и доста оредяла коса, и се усмихваше любезно, припомняйки си как Джейн винаги бе твърдяла, че за всеки има подходящ партньор, но... но какъв беше той? Изправена пред перспективата да прекара живота си с мъж като Пърси или да остане съвсем сама, тя без съмнение би избрала второто.

Минаваше седем и половина, а Колин Холбрук все още не се бе появил. Напрегната и разочарована, Антония си поръча още едно питие и втора порция маслини. Какво от това, ако сервитьорът си помисли, че е самотна алкохоличка? Барът вече беше претъпкан и тя се чувстваше неудобно от любопитните погледи, които ѝ отправяха, тъй като тя седеше на маса за двама, докато мнозина стояха прави.

Ще го почакам до осем без петнадесет, реши тя. Може би го е забавило претовареното движение. Или пък се е наложило да остане по-дълго в службата си. Или пък се бе разболял. Знаеше, че е глупаво и че се самозалъгва, но гордостта не ѝ позволяваше дори в мислите си да признае, че той се е подиграл с нея, че е срещнал някоя друга през изминалите двадесет и четири часа или просто се е отказал от идеята си.

Сервитьорът ѝ донесе питието и тя поиска сметката. Ако Колин Холбрук все пак се появеше, не искаше той да разбере, че се бе наливала здраво, докато го е чакала.

Шумът от множеството гласове заглушаваше звука от пианото и Антония се запита кога за последен път се бе чувствала толкова изолирана и самотна. Привикнала да бъде самоуверена и да държи нещата под контрол както в бизнеса, така и в обществения си живот, сега тя усещаше, че е уязвима и несигурна в себе си. Струваше ѝ се, че всички гледат на нея като на лека жена, която очаква поредната си авантюра.

Щом ѝ донесоха сметката, тя постави върху подноса кредитната си карта и каза, че бърза. Очевидно Колин Холбрук нямаше да се появи и тя гореше от нетърпение да се измъкне от това място и да се озове

сред спокойствието и сигурността на собствения си дом. Обичайната ѝ самоувереност я бе напуснала. След като не бе успяла да осъществи връзка с отчаян мъж, който следи обявите на самотни жени, значи за нея изобщо не съществува надежда, помисли си отчаяно, докато поглъщаше остатъка от питието си и прибираше нещата си. После, с високо вдигната глава, сякаш никой не я бе оставил да го чака напразно, напусна бара и заслиза по стълбите. Все още имаше време да отиде на приема у Джейн, но ѝ се струваше, че не би понесла да се срещне с никого тази вечер. Разочарованието бе прекършило духа ѝ и тя внезапно се почувства много уморена.

Той беше среден на ръст, леко прегърбен и въпреки че бе само в средата на петдесетте, изглеждаше доста по-стар. Отпуснатата кожа на лицето му се спускаше на бръчки по бузите му и заедно с провисналата долна устна, му придаваше разочаровано изражение. Малки сиви очи надничаха през месинговите рамки на очилата му. Редки побелели кичури коса обрамчваха голото лъскаво теме. Сивият костюм висеше на тялото му, сякаш не му бе по мярка, и бе доста измачкан.

Движейки се на разстояние с пъхнати в джобовете на панталона ръце, за да изглежда, че просто се разхожда, той не откъсваше очи от Антония. Преструваше се, че се заглежда във витрините на магазините, покрай които тя минаваше, забързваше, когато тя ускоряваше крачка, и спираше, щом тя се забавеше.

Дълго време я наблюдава в бара, докато най-сетне реши, че е подходяща. Сега му оставаше само да разбере къде живее. Тя зави покрай „Понт Стрийт“ и той зачака, чудейки се накъде ще поеме. Когато тя продължи на юг към „Кадогън Скуеър“, той я последва на дискретно разстояние.

Видя я да изкачва мраморното стълбище на внушителна викторианска сграда, която явно бе престоена в отделни апартаменти. Спря се, преструвайки се, че търси нещо в портфейла си, докато тя изчезна през входа, после прекоси площада така, че да може да наблюдава къщата, скрита в сенките на дърветата. Повечето от прозорците бяха затъмнени от щори, но двата френски прозореца на първия етаж нямаха такава защита. Можеше ясно да види елегантния

интериор, а миг по-късно там се появи Антония, прегърнала някаква котка.

Продължи да я наблюдава, докато тя излезе на терасата да нагледа цветята си. После се наведе над парапета и огледа площада. Нямаше никого, освен старата дама, която разхождаше пекинеза си. Миг по-късно затвори вратите и изчезна във вътрешността на апартамента.

ТРЕТА ГЛАВА

— Проклет да си, Колин Холбрук! — Антония хвърли снимката на пода и прегърна Краш. В продължение на няколко минути тя се разхождаше нервно напред-назад из всекидневната, обзета от разочарование. А беше толкова уверена, че... *Е, това е краят*, реши тя твърдо. Повече *никой*, *никой* нямаше да застава на пътя ѝ.

Остави Краш на покрития с възглавници фотьойл, отиде в кухнята и наля кана с вода, надявайки се да се поуспокои, ако се погрижи за цветята на балкона. Имаше само няколко саксии с мушкато, петунии и цинерария, както и две малки лаврови дръвчета, но бе открила, че ѝ действа разтоварващо да се грижи за тях, да ги полива и да се наслаждава на аромата им, изпълващ вечерния въздух.

Тази вечер обаче беше прекалено напрегната, за да се отдаде на цветарство, затова само ги поля набързо и се върна в кухнята. Предстоеше ѝ още една самотна нощ, може би дори по-самотна от обикновено. Гневът ѝ постепенно бе изместен от дълбока тъга. Направи си омлет и го раздели с Краш. Копнежът ѝ да има някого до себе си и емоционалната празнина в живота ѝ се бяха оказали твърде висока цена за успеха ѝ в бизнеса. Беше се отдала изцяло на компанията си и сега бе обзета от неприятното подозрение, че не си е струвало. Не! Не бива да се отдава на самосъжаление, смърти се тя. Печелеше много пари, притежаваше собствен апартамент, мебелиран със скъпи мебели и безценни антики, купуваше си само маркови дрехи и хубави бижута, имаше нова кола и можеше да отиде на почивка, където поиска... Но това вече не ѝ стигаше. Докато седеше с Краш в скута си и наблюдаваше как той ближе остатъците от яйцата в чинията ѝ, осъзна, че никакви материални придобивки не бяха в състояние да компенсират липсата на човек, когото да обича. Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта за съпруга, когото може би никога нямаше да има, за децата, които нямаше да роди, и за внуците, които нямаше да има възможност да глези. Заля я гореща вълна от скръб и отчаяние. *Щеше да умре, без никога да разбере какво означава всичко това.*

Погледът ѝ попадна върху снимката на Колин Холбрук, все още захвърлена на пода и леко измачкана вследствие на изляния, върху нея гняв.

Вдигна я много бавно и се вгледа внимателно в образа му. Господи, той беше толкова привлекателен. Харесваха ѝ тъмните му очи, в дълбините, на които бликаше хумор, чувствените му устни, изкривени в усмивка. Харесваше ѝ фината извивка на високите му скули и малката вдлъбнатина на брадичката му.

За момент се изкуши да му позвъни и да поиска обяснение защо я бе оставил да го чака напразно. Но наред с всичко друго, това щеше да бъде грубо. И тогава осъзна, че той не бе имал възможност да се свърже с нея, защото не му бе дала телефонния си номер. Но би могъл поне да се обади на бармана в ресторанта и да остави съобщение за Сюзън, която е „стройна дама с тъмна коса с руси кичури и е облечена в кремав костюм“.

Обзета отново от гняв, тя реши, че е най-добре да му напише кратко и остро писмо, в което да му обясни колко е разочарована от абсолютната му липса на галантност. Щеше също да му каже, че независимо от извиненията, които би измислил, при създадите се обстоятелства вече не желае да има нищо общо с него. Нямаше начин той да не разбере какво мисли за него. Щеше да му даде добър урок, така че, ако отново реши да си урежда среща с непознатата, да не я обижда, като не отиде.

Мисълта за преживяното унижение я вдъхнови и тя включи компютъра си. Трябваше да направи нещо, а това ѝ се струваше подходящ начин да излее яда си. Сложи в принтера лист обикновена бяла хартия и се залови за работа с ентусиазма, с който обикновено пишеше обявите за пуснатите на пазара завършени от компанията ѝ обекти. В този момент Краш, който седеше кротко до нея и усърдно се занимаваше с педикюра на лапките си с помощта на дребните си остри зъби, неочаквано реши, че се отегчава. Без да проявява ни най-малък интерес към работата ѝ, тръгна право към нея и в следващия момент върху екрана на монитора ѝ се появи: „сддxxx ?? 667,,кккмммм; rrrrrrrrrrrrrr-“.

— Краш! — изкрещя Антония и го бутна настрани. — Не можеш ли да гледаш къде стъпваш?

Котаракът тръгна в обратна посока с вирната високо опашка, настръхнала козина и изправена глава. С неподражаемо достойнство, сякаш изобщо не го интересуваше какво е мнението ѝ за него, продължи да се занимава с тоалета си, ближейки с розов език пухкавите си лапки.

— О, Краш! — предаде се Антония, защото никога не можеше да му устои, още повече, когато изглежда толкова сладък. Наведе се към него и го взе на ръце. — Обичам те, въпреки че си толкова непохватен — погледна отново към монитора. — Но иначе си абсолютно прав. Няма смисъл от това писмо. Колин Холбрук не ми дължи нищо — натисна копчето и екранът угасна. — Хайде да го зачеркнем, а?

Краш, напълно забравил нанесената му преди малко обида, потърка студения си нос в бузата ѝ и замърка доволно.

— А когато се омъжа, ако това изобщо се случи, съпругът ми ще трябва да те обича поне толкова, колкото и аз — увери го тя твърдо.

Скрит в сенките на кестените, плешивият мъж, все още в сивия си костюм, но сега и със сив шлифер, стоеше неподвижно и не откъсваше поглед от прозорците на Антония. Беше вече седем часът на следващата сутрин и бледорозовата зора разбуждаше птиците, скрити в клоните на дърветата в градината на „Кадогън Скуеър“ и изливащи радостта си в красиви трели. Продавачът на мляко вече бе продал стоката си и си бе отишъл, а малко след това мина и с велосипед момчето, което разносяше вестниците. По това време на деня площадът беше съвсем безлюден, а къщите бяха безмълвни със спуснатите щори и заключените врати.

Мъжът продължаваше да стои неподвижно, без да сваля очи от обекта на наблюдението си. Бе твърдо решен да чака толкова, колкото е необходимо.

Антония се събуди много по-бодра, отколкото бе очаквала. За своя изненада, бе спала много добре и сега, застанала под горещите струи на душа, вдъхваше с наслада аромата на гардений от тоалетния сапун, който се смесваше с гъстата пара, и мислено прехвърляше какво трябва да направи през деня. Искаше да види докъде бе стигнало

преустройството на апартаментите в сградата на „Марбъл Арч“, да отскочи до „Белгрейв Скуеър“ и сама да провери как се справят работниците, а после да погледне една постройка на „Ембанкмънт“, намираща се недалеч от пристана в Челси. Преди това тя е била използвана за склад, но екип от добри архитекти и строители би могъл да я преустрои в три-четири ателиета с прекрасен изглед към Темза. В такива моменти, когато адреналинът ѝ се покачваше и главата ѝ гъмжеше от нови конструктивни идеи, Антония си даваше сметка, че усилията, хвърлени през изминалите осем години, са си стрували. *Никой не може да има всичко*, каза си тя и реши да се радва на онова, което вече бе постигнала. В края на краищата нямаше да си помогне много, ако се отдаде на разочарованието си.

Извървя пеш краткото разстояние до службата си и щом влезе в офиса, Линда я посрещна с новината, че брат ѝ Роланд я е търсил, тъй като замалко я изпуснал у дома ѝ, и моли да му се обади; че мебелите за къщата на „Уилтън Плейс“ са пристигнали, което означаваше, че боядисването е приключило, и че вече има няколко обаждания от клиенти, проявяващи интерес към апартаментите на „Итън Плейс“.

— Чудесно — каза Антония и се настани на бюрото си. Всичко щеше да се нареди и само след минута щеше да позвъни на Роланд, но сега се загледа внимателно в Линда. Тя все още изглеждаше унила, а около очите ѝ имаше огромни тъмни кръгове. Заговори ѝ тихо, за да не чуят останалите: — Може ли да поговорим малко?

— Добре — неохотно се съгласи секретарката и седна на отсрещния стол.

— Просто се питам дали... дали не се е случило нещо? — започна Антония.

Линда повдигна въпросително вежди и лицето ѝ се зачерви.

— Не. Защо трябва да се е случило нещо?

— Ами защото... защото изглеждаш много нещастна — каза откровено Антония и в гласа ѝ прозвуча съчувствие.

— Забелязах го за първи път снощи. Да не би да имаш някакъв проблем? Бих ли могла да ти помогна?

Линда изкриви устни в някакво подобие на усмивка и започна да върти златните пръстени на ръката си.

— Добре съм — отсече кратко тя.

— И Робин е добре, нали?

— Разбира се.

— Все още ли си доволна от работата си тук?

Тънките вежди се вдигнаха по-високо.

— Обожавам работата си тук, Антония. Уверявам те, всичко е наред — тя се засмя пресилено, но смехът ѝ приличаше повече на плач. Изправи се и понечи да тръгне към бюрото си. — Единственото, от което се нуждая, е да си легна няколко вечери по-навреме. Напоследък малко попрекавих. Нали знаеш как е.

Антония не отговори. Снощи Линда си бе тръгнала по-рано, оправдавайки се, че „има да върши много неща“. Това предполагаше по-скоро куп домакински задължения, отколкото бурни развлечения до зори. Но нищо повече не можеше да направи. Щом приятелката ѝ не искаше да ѝ се довери, нямаше как да я принуди. Надяваше се само, че няма нищо наистина сериозно.

Роланд беше в службата си, когато му позвъни.

— Здравсти, Антония. Как вървят нещата?

— Всичко е наред. Затрупана съм с работа — отвърна тя, доволна, че не го бе излъгала, когато го бе уверила, че ще приключи окончателно историята с писмата. — А при теб и Джини?

— Точно затова те търсих. Пак тази сватба. Джини наистина не иска мама да свърши всичко по организирането ѝ. Следващия уикенд ще отидем у тях, за да поговорим по този въпрос, и се питах дали не би могла да дойдеш и ти.

— Ро, знаеш, че не искам да ме забъркваш в това. Вие двамата трябва да се уточните с мама сами.

— Но ти тъй добре се разбираш с нея. Толкова си умна, че сигурно ще измислиш някакъв компромисен вариант, от който всички ще бъдем доволни.

— Не разбираш ли, Ро, това не е моя работа. Щом Джини не е доволна, трябва сама да го каже.

— Опасявам се, че може да прояви нетактичност. Не бих искал мама да се обиди. Много по-добре ще бъде, ако предложението дойде от теб. Хайде, не ме предавай! Ела в събота. Ще можеш да си тръгнеш рано на другия ден, ако толкова ти се налага.

Антония въздъхна. Дяволите да я вземат тази Джини с нейния инат!

— Ако дойда, Ро, то ще бъде, за да защитя мама. Знаеш мнението ми по въпроса. Тя бе достатъчно любезна да се заеме с цялата организация по сватбата и посрещането на гостите и според мен единственото, което трябва да изпитва твоята Джини, е благодарност.

— Зная, зная. И аз се чувствам неудобно, но какво мога да направя?

— Бих могла да ти кажа, но ще ти го спестя — сухо се пошегува Антония. — Добре, ще се обадя на мама и татко още днес, за да им кажа, че ще се прибера през уикенда, но имай предвид, че няма да застана на страната на Джини.

— Добре. Честна дума, разбирам те. Благодаря ти много, мила. Страхотна си.

— Ще се видим скоро — Антония затвори телефона и се обърна към Линда: — Братя! И което е още по-лошо, бъдеща снаха. Защо изобщо се забърквам в тази история?

Линда, чието лице бе възвърнало естествения си цвят, се засмя съчувствено:

— Обзалагам се, че ще бъдеш образец за деликатност.

В този момент остъклените врати се отвориха и всички придобиха сериозен, делови вид, както всеки път, когато се появеше клиент.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — любезно запита Сали.

Мъжът беше на средна възраст, плешив, с малки сиви очи, гледаци остро изпод очила с месингови рамки. Сивият му шлифер бе пристегнат с колан. Погледът му обходи последователно лицата на Карина, Марк, Линда, спря се малко по-дълго върху Антония, премести се към Гай и отново се върна към Сали.

— Търся подходяща къща, за предпочитане в този район — заяви той. Устата му беше отпусната, а провисналата му долна устна придаваше нещо злокобно на усмивката му.

Сали — руса, привлекателна, ползваща се с голям успех сред клиентите мъже, учтиво го покани да седне.

— Ако ми кажете какво точно имате предвид, сигурно бих могла да ви бъда полезна — каза тя и взе бележника си. — Ние наистина продаваме жилища, но трябва да знаете, че не сме агенция за недвижими имоти.

— Знам. Наскоро със съпругата ми продадохме къщата си в Есекс, защото тя предпочита да живее в Лондон, и бихме желали да купим по-скоро къща, отколкото апартамент в центъра на града.

Антония, заета с пощата си, слушаше заинтригувано, питайки се колко ли би могъл да плати този човек. Определено не изглеждаше богат. Черните му обувки бяха от най-евтините, а шлиферът му бе доста стар и протъркан.

— Мога ли да получа данните ви? — запита Сали. — Тогава ще можем да ви изпращаме подробности за всичко подходящо, с което разполагаме в момента. Как е името ви?

— Приди. Алек Приди — гласът му беше нисък и леко дрезгав.

— Адресът ви, мистър Приди?

Той сякаш се поколеба, преди да отговори:

— Хотел „Гросвенър Хаус“ в „Парк Лейн“. Със съпругата ми сме отседнали там, докато намерим подходящо жилище.

Сали не изглеждаше впечатлена, но Антония вдигна рязко глава и се загледа по-внимателно в гърба му, припомняйки си, че някои от богатите са ексцентрични хора и често ходят в дрипи, макар и да притежават огромно състояние.

— А сега бихте ли ми дали някои подробности? — остро запита той. — Нещо, което бих могъл да огледам, дори да не е съвсем готово за обитаване?

— Ще погледна с какво разполагаме, мистър Приди — Сали се обърна към клавиатурата на компютъра си и хвърли незабелязано въпросителен поглед към Антония, която кимна утвърдително, че е съгласна да му покажат всичко, което имат.

Безмълвният диалог не остана незабелязан за клиента и той се извърна и впи поглед в Антония. Лицето ѝ остана спокойно, докато му се усмихваше любезно. Очите му не се откъсваха от нея, а лицето му се обливаше в пот като на човек, изгарящ от висока температура.

— Има няколко къщи, които бихте могли да видите още сега, мистър Приди — бодро каза Сали, като се извърна от екрана на монитора. — При това са почти завършени.

— Добре.

— Би ли завел мистър Приди до „Уилтън Плейс“ и „Виктория Роуд“, Марк? — обърна се тя към колегата си.

Марк Джилингъм кимна утвърдително, но това, кой знае защо, вбеси клиента.

— Защо не ми ги покажете *вие*? — рязко запитва той.

Сали нямаше намерение да му разяснява политиката на Антония, съгласно която никоя от жените, работещи в компанията, не развежда клиентите из необитаемите къщи.

— Марк Джилингъм е нашият главен посредник при сделките — излъга тя, без изобщо да се смути. — Той е запознат с подробностите по-добре от всеки друг. Колата ти е зад ъгъла, нали, Марк? Ще можеш ли да отведеш мистър Приди още сега?

— С удоволствие — отвърна Марк, сякаш му оказваха огромна чест. Стана и взе ключовете на колата от бюрото си.

Алек Приди също се изправи. Долната му устна бе по-увиснала от всякога. Очите му отново се впиха в Антония и когато погледите им се срещнаха, той се извърна рязко и последва Марк навън.

Работата е най-доброто лекарство против депресия, помисли си Антония. Бе свършила всичко най-належащо за деня и сега, вече по обяд, докато отхапваше с настървение от пушената скумрия и топеното сирене, реши да отложи посещението до „Марбъл Арч“ и „Белгрейв Скуеър“ и вместо това да отиде да види докъде бе стигнала работата на „Уилтън Плейс“. Декораторите трябваше да приключат за не повече от три дни. Не се съмняваше, че всичко ще бъде направено както трябва и през следващата седмица ще се заемат с килимите и завесите. Но първо трябваше да се обади на родителите си, за да ги предупреди, че ще ги посети идния уикенд.

На позвъняването отговори Куентин Мъри.

— Милото ми момиче! Толкова се радвам да те чуя! — поздрави я той топло. — Как вървят нещата при теб?

— Много добре, татко. При вас всичко наред ли е?

— О, да! Много сме добре. Кога ще те видим отново?

— Този уикенд, ако нещо не се обърка.

— Това е чудесно, миличка. Има ли някакъв начин да дойдеш още в петък вечерта?

— Ако успея да убедя мисис Милър да се погрижи за Краш, сигурно ще мога.

— Фантастично, детето ми. Майка ти ще бъде във възторг. С малко повече късмет, ще си бъдем сами. Роланд и Джини ще пристигнат в събота сутринта, а Тристръм заминава за Хиърфорд. Не съм сигурен дали Лео ще дойде, но при всяко положение няма да е по-рано от събота.

— Ще бъде чудесно, татко. Ще донеса малко гарнирани раци. Зная, че много ги обичаш.

— Гарнирани или не, обичам ги всякак.

Двамата се разсмяха, изпълнени с обич един към друг.

— Значи — решено. Сигурно ще пристигна към седем и половина. Добре ли е? — докато говореше, тя допълни на листа за покупките за петък раци, шампанско и пушена пъстърва, която да хапнат с препечен хляб и масло, докато пият питиетата си преди неделния обяд. Добави и кутия шоколадови бонбони и ягоди.

Ако имаше нещо приятно в това да печелиш много пари, то бе удоволствието да можеш да си позволиш да предложиш на семейството и приятелите си всичко, което те обичат.

След като приключи разговора с баща си, Антония разчисти бюрото си, защото не обичаше да оставя безпорядък след себе си, и преди да излезе, провери как вървят нещата в службата.

— Оправи ли се с мистър Приди? — запита тя Марк.

Марк бе едновременно изненадан и впечатлен.

— Е, явно той е честен купувач, макар и да не личи много от вида му, нали? Разказа ми за къщата, която са продали в Есекс. Изглежда, към нея е имало доста земя и е получил добра цена.

— Проявява ли интерес към някое от нашите предложения?

Марк кимна утвърдително:

— Хареса къщата на „Уилтън Плейс“. Показах му и тази на „Белгрейв Скуеър“, но не влязохме вътре, защото очевидно му се стори твърде голяма за него и съпругата му. Въпреки че търси къща, много го впечатлиха апартаментите на „Марбъл Арч“. Каза, че ще ни се обади по-късно през седмицата, за да покажем жилищата и на жена му.

— Много добре — одобрително каза Антония. — Човек никога не знае, нали така? В първия момент реших, че е абсолютен неудачник. Поддържай връзка с него, Марк, по обичайния за теб очарователен начин и гледай да омаеш съпругата му, когато се срещнете.

— Дадено — засмя се той. — Ще направя всичко възможно да си купи къща от нас.

— Отивам на „Уилтън Плейс“ и може да намина по пътя покрай пристанището в Челси, за да погледна онзи склад — докато говореше, тя закопча сакото на бледосивия си костюм и завърза около врата си зелен шал. — Ще ви позвъня по-късно по мобифона — добави тя, после взе куфарчето си и провери дали са налице всички ключове, които щяха да ѝ бъдат необходими.

— Значи до утре сутринта — обади се Линда, доста повесела, отколкото в началото на деня.

Веднага щом пристигна на „Уилтън Плейс“, Антония разбра, че бояджиите са приключили за деня. Беше по-късно, отколкото бе предполагала, но нямаше значение. Единственото, което искаше да види, бе как изглеждат стаите сега, след като бяха преобоядисани в избраните от нея цветове. Докато отключваше входната врата, неочаквано я обзе неприятното чувство, че някой я наблюдава. Погледна към отсрещната страна на улицата, към хотел „Бъркли“, пред който униформеният портиер помагаше на гостите да слязат от такситата. Никой не гледаше в нейната посока. Наоколо почти нямаше други хора. Антония се намръщи, защото можеше да се закълне, че всяко нейно движение се следи, отвори вратата и влезе в къщата. *Защо някой би следил кой влиза и излиза от една необитаема къща?* — запита се тя. — *Освен ако няма намерение да открадне инструментите на работниците или нещо друго.*

Минута по-късно запали осветлението и забрави притесненията си. Стаята изглеждаше великолепно, истински триумф на архитектурата и вътрешния дизайн. Докато обикаляше просторните помещения, се увери, че всичко, което бе поръчала, е изпълнено. Къщата беше четириетажна. Петте спални и всекидневните бяха малки, но тя бе успяла да постигне илюзия за обширност с помощта на осветлението. Малката камина от бял мрамор в гостната подходеше перфектно на обстановката. Дъбовият парапет на стълбището, излъскан и полиран, блестеше като истинска антика. Нищо чудно, че мистър Приди бе харесал къщата! Ако някога се омъжеше и си

създадеше собствено семейство, тя би искала да живее на подобно място.

Антония си пое дълбоко въздух и отново огледа сградата със задоволство. Нямахше да се затрудни при намирането на купувач, дори и ако мистър Приди се откаже.

Два дни по-късно, когато се прибра от работа, Антония намери в апартамента си малък пакет. Погледна бързо адреса и забеляза, че е изпратен от пощенската кутия, чийто номер бе дала в обявата си. След като благодари на мисис Милър, че се е погрижила за Краш, тя разкъса луксозната кафява хартия, чудейки се кой би могъл да ѝ изпрати нещо достатъчно голямо, за да се наложи да го сложи в колет, и какво ли може да е то. Албум със снимки? Или видеокасети? Заинтригувана, тя най-после извади кутия шоколадови бонбони и писмо.

„Скъпа Сюзън,

Не знам как да ви се извиня, че не успях да дойда на срещата ни във вторник вечерта. Моят шеф неочаквано свика спешно съвещание, на което бе наложително да присъствам, и ни задържа почти до осем часа. Можете ли да повярвате на абсолютната ми липса на късмет? Нямах представа как да се свържа с вас. Дори позвъних в бара на хотела, за да ги помоля да предадат съобщение на жена, отговаряща на описанието ви, но вие очевидно си бяхте тръгнали, защото, когато пристигнах в осем и половина, не успях да ви видя. Боя се, че всичко беше по моя вина и мога да си представя колко сте били разочарована, и което е още по-лошо — какво ужасно мнение сте си съставили за мен. Изпращам ви кутия шоколадови бонбони в знак на това колко много съжалявам и ви моля да ми простите, като искрено се надявам, че ще ги приемете. Надявам се още, че все пак бихме могли да се срещнем и че вие ще се обадите отново. Наистина бих желал да се запозная с вас.

С най-добри пожелания, Колин Холбрук“

Антония прочете писмото няколко пъти с нарастващо задоволство. Значи все пак той не ѝ се беше подиграл! Освен това можеше много добре да разбере положението му. Много пъти в миналото си бе определяла срещи, но неочаквано възникнали служебни задължения я бяха принуждавали да ги пропусне. За щастие винаги бе разполагала с телефонен номер, мобифон или факс, за да може навреме да отмени ангажимента си. Колин не би могъл да го стори. Бе направил единственото възможно, като бе позвънил в бара на хотела, но очевидно тя си е била тръгнала преди това.

Антония остана замислена известно време, въпреки че вече бе взела решението си. Щеше да се обади на Колин Холбрук след няколко минути, но първо трябваше да провери в бележника си през кой ден е свободна. Тази седмица положението изглеждаше безнадеждно. Бе обещала на Джейн да ѝ гостува утре вечер и след като бе пропуснала предишния прием, бе ѝ невъзможно да откаже. На другия ден трябваше да замине при родителите си, за да прекара уикенда с тях. В понеделник беше вечерята, давана от асоциация „Найтбридж“. Във вторник се провеждаше благотворителен търг, който бе обещала да посети, след като бе използвала място за обяви в рекламната им брошура, а в сряда...

— О, Господи! — възкликна раздражено.

В сряда трябваше да заведе на вечеря четирима клиенти от Япония. Това означаваше, че няма да може да се срещне с Колин Холбрук близо седмица, помисли си тя мрачно. Трябваше да му даде ясно да разбере, че не се прави на недостъпна, а наистина е засипана от служебни ангажименти, които така плътно поглъщат времето ѝ, че бяха станали главната причина за публикуването на обявата ѝ.

Наля си чаша вино за кураж, пое си дълбоко въздух и набра 141, преди да избере номера му. Докато не го срещнеше лично, трябваше да бъде предпазлива.

След няколко позвънявания той най-сетне се обади.

— Ало, аз съм... Обажда се Сюзън — каза тя, припомняйки си навреме, че трябва да използва второто си име.

— О, Сюзън! — Колин произнесе името ѝ с облекчение. — Слава Богу, че се обаждате. Толкова се страхувах, че никога повече няма да ви чуя, за което естествено не бих могъл да ви обвинявам. Простихте ли ми? Мога да ви обясня колко много съжалявам за...

— Всичко е наред, Колин. Разбирам...

— Наистина ли? О, слава Богу!

— И на мен ми се е случвало, но за късмет винаги съм имала възможност да се обадя.

— Сюзън, бях обезумял! Не мога да ви опиша как се почувствах, когато най-накрая стигнах до хотела и разбрах, че сте си отишли. Помислих си, че вероятно сте променили решението си или сте срещнали някой друг. О, не зная! Имах чувството, че съм проиграл единствения си шанс да намеря щастието.

— Е, не сте — подразни го тя.

— Значи ли това, че ще си уредим нова среща?

— Не виждам защо да не го направим — отвърна тя, опитвайки се да говори спокойно, въпреки че цялата трепереше от вълнение. Колин ѝ се струваше дори по-привлекателен, отколкото първия път, когато бе разговаряла с него. Вече обичаше плътния му дрезгав глас. Намираше, че е много секси. — Проблемът е в това, че имам досадни служебни ангажименти през цялата седмица. Първата ми свободна вечер е едва следващия вторник.

— Наистина ли? — разочаровано запита той. — А няма ли да можем да се видим за по едно питие преди това?

— Невъзможно е — каза Антония. Знаеше, че може да намери малко време за една бърза среща, но не искаше. Човек не би могъл да прецени някого за броени минути, а от очевидното му желание да се срещнат разбра, че не губи нищо, като отлага запознанството за следващата седмица.

Колин я изтръгна от размислите ѝ.

— А не може ли да се срещнем на обяд вместо вечерта? Може би за вас ще бъде по-удобно?

— Не. Боя се, че рядко съм свободна по обяд. Но защо не се уговорим за идния вторник? Трябва да огледам един имот на „Грийн Стрийт“, точно до „Парк Лейн“... така че бихме могли да се срещнем в „Гросвенър Хаус“. В бара? Да кажем, този път в седем и половина, в случай че отново сте възпрепятстван?

— Ако шефът ми отново ме задържи, ще го застрелям — пошегува се Колин. — Обещавам, че ще бъда там. Наистина изгарям от нетърпение да ви видя, Сюзън.

— И аз очаквам срещата с нетърпение.

След като се сбогуваха, Антония затвори телефона и се почувства по-щастлива от когато и да било. Все още не бе срещнала Колин Холбрук, но от снимката и от начина, по който звучеше гласът му, чувстваше, че вече е влюбена в него. Той бе искрено огорчен, задето бе пропуснал първата им среща, макар и не по негова вина. Хареса ѝ поведението му след това. Ако беше дори наполовина толкова привлекателен, колкото смяташе, тя бе твърдо решена да го опознае по-добре, с цел да... В паметта ѝ изплуваха думите от обявата ѝ: *За сериозна връзка*. Дали наистина беше възможно?

Краш скочи в скута ѝ, издрасквайки жестоко бедрата ѝ.

— Краш! — извика тя гневно. — Погледни какво направи! Чорапогащникът ми беше съвсем нов, когато го обух тази сутрин! — котаракът замърка дружелюбно, сякаш нямаше нищо общо със случилото се, и се сви удобно на кълбо. Антония го погали нежно по главата. — Но, от друга страна, ти пишеш по-хубави писма от мен. Слава Богу, че не изпратих онази гневна бележка на Колин, защото той със сигурност не би ме потърсил повече.

— Днес следобед заминавам за Хартфордшър — събщи Антония на секретарката си в петък сутринта. — Искам да подредя бюрото си, преди да тръгна.

— Добре — кимна Линда.

Тя все още изглеждаше унила и уморена и Антония се радваше, че предстоят два почивни дни. С малко повече късмет, до понеделник Линда щеше да възвърне обичайното си добро настроение и енергията си. А ако това не станеше, значи се бе случило нещо наистина сериозно.

— По пътя смятам да спра в „Марбъл Арч“ и да видя докъде е стигнала работата.

— Добре — отново отвърна Линда.

— Вероятно ще ти се обадя по мобифона за корекциите, на които трябва да обърнем внимание в понеделник.

— Добре.

— Линда, добре ли си? — запита Антония след кратко мълчание, защото бе забелязала, че приятелката ѝ е вторачила в празното пространство стъклен поглед.

Линда се стресна и се изчерви виновно.

— Да. Да, добре съм.

— Аз обаче не мисля така — тихо възрази Антония, за да не я чуят останалите служители в офиса. Наведе се напред, подпря се на лакти и се вгледа тревожно в лицето на секретарката си. — Никога не съм те виждала такава. Да не би да се е случило нещо? Да не си болна? От близо две седмици не си на себе си, Линда. Сигурна съм, че имаш сериозен проблем.

Линда рязко извърна глава. Когато отново се обърна към Антония, лицето ѝ бе изкривено, сякаш я измъчваше непоносима болка, а очите ѝ плуваха в сълзи.

— Линда!... — прошепна Антония уплашено, после бързо грабна ръчната си чанта. — Да отидем да пием по едно кафе и да поговорим спокойно.

Когато излизаха от офиса, тя спокойно съобщи на останалите, че има нужда от помощта на секретарката си при обсъждането на мебелировката за къщата на „Белгрейв Скуеър“.

— Няма да се бавим — добави, улови ръката на Линда и я поведе навън, към отсрещната страна на улицата и по стълбите на търговския комплекс „Дженеръл Трейдинг Къмпани“, където, в най-отдалечения край на градината, имаше няколко кафенета.

Намериха една усамотена маса за двама и дадоха поръчката си на сервитьора.

— А сега ми кажи какво не е наред — започна Антония.

Дълго сдържаните сълзи бликнаха от очите на Линда и тя несъзнателно ги изтри с opakото на ръката си.

— Забърках такава каша — изхлипа тя. — Наистина съм в безизходица.

Антония я погледна съчувствено.

— Как така?

Струваше ѝ се невероятно Линда да обърка нещо. Тя винаги бе била образец на деловитост, акуратност и професионализъм.

— Робин разбра, че имам любовна връзка с друг.

Антония я гледаше смаяно, без да може да повярва на ушите си. Ако секретарката ѝ бе казала, че заминава за Америка, за да се присъедини към НАСА, защото иска да стане астронавт, не би била толкова изумена.

— Разбирам — успя да каже все пак. — И какво ще стане сега?
Линда плачеше горчиво.

— Каква глупачка съм! Направих ужасна глупост. Сега той иска да се разведе с мен.

— А това означава ли, че ще се омъжиш за... тъъ... за мъжа, с когото си имала връзка?

— Н-не м-мога.

Антония извади от чантата си пакетче салфетки и ѝ подаде една.

— Но защо не? Сигурна съм, че го обичаш, щом си имала интимни отношения с него.

— О, да, така е! Луда съм по него — Линда издуха носа си.

— Тогава?

— Миналата седмица той ми каза, че не може да напусне съпругата си. Те имат пет деца. Сега разбирам, че само ме е използвал. Изгубих всичко!

Антония гледаше съчувствено приятелката си. От шест години я познаваше като хладнокръвна, организирана и делова жена, а сега бе толкова разстроена, изгубила самоуважение и контрол над емоциите си и може би разбила живота си. Това бе най-мъчителното нещо, което бе виждала, още повече че се чувстваше неспособна да ѝ помогне да преодолее отчаянието си.

— Може би на Робин ще му мине... Искам да кажа, че няма начин да не е наранен, като зная какви са мъжете и как реагират в такива случаи, но след като обмисли положението, навярно ще осъзнае, че семейството ви е по-важно от наранените му чувства — Антония си даваше сметка, че в усилието си да донесе утеха преиграва, но не знаеше какво друго може да направи.

Линда изтри сълзите си с кърпичката.

— Той вече ме изхвърли от жилището ни и каза, че няма да ме пусне обратно. Робин е от хората, които никога не прощават.

— Къде живееш сега?

— При майка ми.

— Това не беше ли в Редхил?

— Да. Цяла седмица пътувам оттам, за да дойда на работа.

— О, Линда! Виж, защо сега не се прибереш и не си вземеш няколко дни отпуск. Ако продължаваш така, ще стигнеш до нервен срив.

— Но имаме толкова много работа! Не мога просто така да зарежа всичко — възрази Линда.

Антония сложи ръка на рамото ѝ.

— Можеш и точно това ще направиш. А другата седмица ще се настаниш в „Уилтън Плейс“. Можем да уредим да докарат едно легло, така че, от една страна, ще имаш покрив над главата си, а, от друга, ще си спестиш ежедневното пътуване. Електричеството вече е прекарано, а банята и кухнята са готови за използване. За фирмата също ще бъде добре, защото ще можеш да контролираш довършителните работи на място.

Линда вдигна към нея зачервените си очи.

— Много мило от твоя страна. За мен ще бъде много удобно да се върна в града и да се спася от постоянните натяквания на майка ми. Тя не спира да повтаря, че не разбира как съм допуснала да се случи това. Винаги е харесвала Робин.

Лично за себе си, Антония също не можеше да си обясни как се е стигнало дотук. Робин беше внимателен, стговорчив човек, на когото можеше да се разчита. Нямаше нищо против това, че съпругата му работи, и не бе претенциозен, поне доколкото можеше да прецени. Бяха женени шест години и все още нямаха деца, но Антония не желаше да разпитва дали не искат, или имат някакъв проблем. Но очевидно Линда не бе доволна от спокойния си, уреден живот и бе потърсила разнообразие другаде.

— Предполагам, че такива неща се случват често — отбеляза Антония.

Линда кимна.

— Нямах намерение да се влюбвам в Енгъс, но то просто се случи. Хлътнах по него още щом го видях. Звучи невероятно, нали? За него съм била просто едно развлечение. Сега си мисля, че никога не е имал намерение да напуска съпругата си. А на мен ми се струваше, че съм намерила другата половина от себе си, любовта на живота си... О, Господи! — заплака отново тя. — Какъв кошмар!

— Защо не се прибереш още сега — предложи Антония. — Бих могла да кажа на другите в офиса, че не си се чувствала добре и си си тръгнала. Ще имаш време да вземеш багажа си от къщата на майка ти и да се настаниш на „Уилтън Плейс“. Струва ми се, че дори... — тя се разрови в чантата си. — Да! Ама че късмет! Питам се дали ключовете

са у мен и — ето ги! Наминах оттам миналата вечер да огледам и трябва да ти кажа, че е наистина супер! Щеше ми се да не се налага да ходя при родителите си този уикенд, но — уви! — това е семейна работа и няма как да се измъкна.

— О, ти вече беше достатъчно любезна. Моля ти се, не се притеснявай за мен. Ще намеря начин да се оправя — каза Линда, опитвайки се да изглежда смела. — Предполагам, че ще ми се наложи да наема малък апартамент, докато... — по страните ѝ отново се затъркаляха сълзи. — ... докато се разведем с Робин.

— Може и да не се стигне дотам — опита се да я успокои Антония. — Сигурна съм, че Робин не би зачеркнал с лека ръка шестгодишен брак заради някаква си грешка.

— Някаква си грешка! — сухо повтори Линда.

— Е, да. Ти никога не вършиш нещата наполовина — усмихна се Антония. В службата всички знаеха, че секретарката е човек, който иска или всичко, или нищо, и е готова да се добере до своето дори ако трябва да използва сила.

В два часа Антония напусна офиса, обяснявайки на останалите, че Линда не се е чувствала добре и се е наложило да се прибере. Всички измърмориха по няколко съчувствени думи, но като че ли никой не се досети за истинската причина. Това беше много добре за горката Линда. На нея никога не ѝ се случваха непредвидени неща. Изглежда, беше просто настинала.

Щом се добра до колата си, която по чудо бе успяла да паркира наблизко, Антония се отправи към Марбъл Арч, за първи път доволна, че ще излезе извън града. Вече бе натоварила куфарите си в багажника и тъй като денят беше прекрасен, свали стъклата на прозорците, за да се наслади на топлия бриз. След като прекоси „Хайд Парк“, вече целия потънал в зеленина, спря на няколко метра пред къщата, превърната в шест удобни апартамента, и в следващия момент едно такси наби спирачки зад нея, почти врязвайки се в задницата на колата ѝ.

Антония изскочи навън, разтреперана от ярост.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш! — разкрещя се тя.

— Не беше по моя вина, мис! — извика в отговор шофьорът, подавайки глава през прозореца. — Клиентът ми неочаквано изкрещя да спра в самото ми ухо и... О! Ооо! — той погледна през рамото си

точно навреме, за да види как пътникът отваря задната врата и забързано се смесва с тълпата. — Видяхте ли това?

Антония успя само да види гърба на възрастен мъж, който бързо изчезна от погледа ѝ.

— Но какво става?

Таксиметровият шофьор беше извън себе си от яд.

— Негодникът не ми плати! Как ви се струва това? — изгледа младата жена така, сякаш това се бе случило по нейна вина. — Ще тръгна след него, за да видя дали няма да успея да го догоня — с тези думи той изскочи от колата и се втурна към Марбъл Арч.

Антония сви рамене и тръгна към къщата, където работниците съвсем не бяха потънали в работа, а бяха седнали на стълбите за една от безбройните си почивки.

— Добре ли сте, мис? — запита отговорникът им и бързо се изправи. — Чухме, че на улицата става нещо, но не знаехме, че е свързано с вас.

— Аз съм добре, но само преди миг ми се струваше, че няма да мога да кажа същото за задницата на колата си.

— Какво стана, мис? Трябваше да ни извикате.

— И аз не знам какво стана. Един пътник слезе от таксито, без да си плати, но не можах да разбера защо шофьорът се ядоса на мен. Не беше по моя вина.

— Но вие сте добре, нали? — настоя мъжът. Компанията на Антония Мъри беше сериозен клиент и им осигуряваше работа почти през цялата година.

Тя се усмихна, знаейки какво се крие зад неговата загриженост, но все пак бе трогната от нея.

— Да. Нищо ми няма. А сега ще мога ли да видя как вървят нещата? Искам да се измъкна от Лондон, преди движението да е станало непоносимо.

— Разбира се, мис.

През следващия час те обходиха цялата къща от тавана до избите.

— Всичко върви много добре — призна Антония. — Смятате ли, че ще успеете да свършите в уговорения срок?

— Да, мис, с малко повече късмет. Дано да не ни подведат с доставката на материалите.

Антония кимна с разбиране. Всички имаха горчив опит с кранчетата, които пристигаха много след мивките и ваните, със стъклата, доставени дълго преди дограмата, а що се отнася до бойлери и радиатори, те можеха да се забавят дори и след като къщата бъде напълно готова.

Веднъж бяха изпаднали в абсурдна ситуация, когато получиха поръчаните накрая килими за един луксозен апартамент на „Кенсингтън“ много преди да им бъде доставен паркетът.

С последно махване за сбогом, тя се качи в колата си и пое по А-5. Надяваше се да пристигне у дома около шест часа.

— Не мога да разбера какъв е проблемът на Джини — каза Куентин, щом се настаниха на терасата за едно питие преди вечеря, докато Хилъри си вземаше душ след продължителната работа в градината. Слънцето още не беше залязло и хвърляше продълговати сенки върху равните, добре поддържани ливади.

Опитвайки от изстуденото бяло вино, Антония се замисли за предстоящата, сватба, но преди да успее да отговори, Куентин отбеляза, че нищо от това, което предлагаше Хилъри, не бе срещнало одобрението на Джини.

— Майка ти е много огорчена — продължаваше той. — Смяташе, че след като Джини няма родители, тя е длъжна да ѝ подари един наистина прекрасен ден. Но всичко, което каже, се посреща със забележки от рода на: „Не искам формалности“ или „Това е ужасно старомодно“.

— Не знаех, че Джини е изразила мнение — каза Антония. Ситуацията очевидно беше доста сложна и тя нямаше желание да се намесва.

— В интерес на истината, тя го показва по-скоро с поведението си, отколкото с груби думи — призна Куентин. — Но така или иначе, изразява мнението си недвусмислено.

— Според мен това си е чиста неблагодарност — възкликна Антония с възмущение. — Роланд ми каза, че има някакъв проблем, но аз се надявах да се стигне до компромис, от който всички да бъдат доволни.

— Страхувам се, че е невъзможно — въздъхна баща ѝ. — Струва ми се, че Джини иска участието на Хилъри в организирането на сватбата ѝ да се ограничи само до плащането на сметките.

— О, Господи! — тя извърна глава и се загледа към хоризонта.

Куентин наблюдаваше профила ѝ.

— Какво има, скъпа?

Антония извърна към него поглед, пълен с напрежение и тревога.

— Надявам се, че Роланд не прави фатална грешка.

Възрастният мъж за момент замълча.

— Нищо не можем да направим — каза той най-накрая.

— Но и ти мислиш като мен, нали?

— Е, Джини не е жената, която бих избрал за своя съпруга, но нали не аз ще се женя за нея. Може да се окаже подходяща за него. Да се надяваме, че двамата ще бъдат много щастливи. В едно нещо обаче съм сигурен: ще бъде безкрайно доволен, когато сватбата мине.

— Изпратихте ли вече поканите?

— Това е другото нещо. Джини не харесва традиционния вид на поканата. Исква да е нещо като картичка, на която да пише: „Джини и Роланд ви канят на венчавката си и на дискотека на открито след това.“ — отпи бързо глътка вино, сякаш за да преглътне гнева си. — Можеш ли да си представиш нещо по-отвратително?

Антония се разсмя мрачно:

— Толкова е ужасно, че е чак смешно.

— В такъв случай майка ти страда от абсолютна липса на чувство за хумор — намръщено отбеляза Куентин.

— Горката мама. Тя толкова се старее всички да са щастливи!

— Е, поне ти си тук за уикенда, което е чудесно. Никога нямаме достатъчно време да те видим. Дай да ти сипя още едно питие — той взе чашата ѝ, за да я напълни отново. — Как вървят нещата?

Антония внезапно изпита желание да му разкаже за Колин Холбрук и за това как очаква с нетърпение срещата с него, но реши, че това би било лудост. Те бяха семейство, в което няма тайни и всеки знае какво правят другите. Щеше да бъде нечестно от нейна страна да иска от Куентин да не им казва. Особено нещо, което със сигурност щеше да го ужаси. Може би никога нямаше да може да им каже как се е срещнала с Колин Холбрук и това я караше да изпитва чувство на самота. Сега като че ли се срамуваше от онова, което беше направила.

Струваше й се, че това е признание за провала й да си намери съпруг по обичайния начин, по който се бяха омъжили приятелките й. Или дори, както го бе направила Джини. Даваше ли си сметка това момиче какъв късмет бе извадило?

Когато Хилъри се присъедини към тях, облечена в пъстрия си копринен халат, който навремето си бе купила от Южна Африка, двамата обсъждаха завършването на къщата на „Белгрейв Скуеър“.

Възрастната лесна се отпусна на плетения стол и въздъхна доволно.

— Каква благословия — усмихна се тя. — Горещата баня наистина е много полезна за гърба ми.

— Прекалено много работиш в градината, мамо — отбеляза Антония, докато Куентин наливаше вино на жена си.

— Зная — съгласи се Хилъри, — но по това време на годината трябва да се свършат много неща, а и на мен ми доставя удоволствие. Знаеш, че се чувствам най-щастлива, когато ръцете ми са заровени до лакти в пръстта — потупа с обич ръката на дъщеря си. — А сега ми разкажи новините, скъпа. Тъй като за първи път от доста време насам сме сами, имаме да си говорим за много неща.

След като привършиха питиетата си, тримата вечеряха на свещи на дългата маса в трапезарията, където ухаеше на рози и восък. Хилъри беше жена със стил и дори когато бяха сами, много държеше на обстановката. Тъй като беше и доста романтична, се бе погрижила навсякъде да има цветя, а храната бе поднесена във фин порцеланов сервиз, оброчен със златисти лентички. Всичко беше в абсолютна хармония и атмосферата предразполагаше към отмора и интимност. Антония се огледа одобрително.

— Прекрасно е да се завърнеш у дома — отбеляза тя импулсивно.

Родителите й се усмигнаха.

— И за нас е чудесно, че си тук — увери я Хилъри. — Знаеш ли, че Джини и Роланд ще дойдат утре?

Дъщерята кимна и срещна погледа на Куентин. Мълчаливият диалог не остана незабелязан за майката и тя заговори отново:

— Каза ли на Антония, че двете с Джини имаме някои, така да се каже, стилни недоразумения?

— Да.

— Мисля, че трябва да поставите на Джини ултиматум — остро се намеси Антония. — Или ще направите всичко според традицията и ще платите, което, сигурна съм, иска и Ро, или ще я оставите сама да си организира всичко и да си поеме разходите.

— Но, мила, тя няма пукната пара. Съмнявам се дали би могла да поръча питиета дори за десет души — разтревожи се Хилъри.

— Това е още една причина да приеме условията ти. Някой изобщо направи ли си труда да пита Роланд какво иска той? — рязко запита Куентин. — Не мога да си представя, че идеята за „дискотека на открито“ е негова. А ти?

Хилъри остави приборите си, облегна лакти на масата и сплете напуканите си от дългогодишна работа в градината пръсти.

— Не трябва да забравяме, че това си е тяхната сватба — каза тя. — Ако Джини иска всичко да бъде нетрадиционно, може би не трябва да настоявам да се заема с организирането. Сигурно ще е най-добре, ако я оставя сама да решава всичко, без да се намесвам.

— Но нали *твоят* син се жени! Ти, като негова майка, нямаш ли право на мнение? Още повече че ще посрещат гостите си във вашия дом! — възкликна Антония, неспособна повече да въздържа гнева си. — Ако не ѝ харесва, защо не се оправи сама?

Хилъри сви рамене и неочаквано доби вид на стара и уморена жена. На светлината на свещите кръговете под очите ѝ бяха станали по-тъмни.

— Няма смисъл сега да говорим за това — заяви тя. — Хайде утре да обсъдим всичко, след като те пристигнат. Първо трябва да разберем дали все още смятат да се женят през октомври. Дотогава остават само... — започна да пресмята на пръсти. — ... остават само три месеца.

— Е, аз мога да ти обещаая, че когато се омъжа, ще се надявам да бъдеш любезна да се заемеш с организацията на сватбата ми, защото едва ли някой би могъл да го направи по-добре.

Хилъри се извърна рязко и изгледа дъщеря си стреснато, с широко отворени очи.

— Миличка, да не би да се опитваш да ни кажеш нещо?

Пламнала от неудобство, Антония се изсмя пресилено.

— *Разбира се*, че не! — възкликна тя, съжалявайки за думите си. Бе решила просто да се пошегува, за да поразведри майка си, но тъй

като, докато бе изричала забележката, бе мислила за Колин Холбрук, сега се чувстваше засрамена. — Имах предвид, че един ден и това може да се случи. Ако срещна подходящия мъж, което все още не е станало — усещаше, че колкото повече се опитва да обясни, толкова повече се обърква.

Доловил неудобството ѝ, Куентин ѝ се притече на помощ.

— Когато това време дойде, сигурен съм, че двете с майка ти ще уредите всичко както трябва — каза той. — Междувременно трябва да решим как ще се оправим с предстоящата сватба.

— Кога пристигат?

— Роланд каза, че ще бъдат тук за обяд.

— Ще започнем с прекрасните раци, които донесе — обади се Хилъри. — И е шампанското, разбира се. Много ни глезиш, мила.

— Честно казано, много по-приятно ми е да харча парите си за вас двамата, отколкото да купувам неща за себе си — искрено призна Антония. Това беше вярно. Много често изпитваше чувство за вина, когато си купуваше скъп костюм или красива дреболия за жилището си. Сигурно се дължеше на закостенелите пуритански разбирания на англичаните. И баба ѝ, и майка ѝ гледаха на разточителството ако не като на грях, то поне като на нещо вулгарно.

Същата нощ в стаята, в която бе живяла от раждането си, с огромни прозорци с изглед към терасата и с дъбов таван, Антония сънува, че е дошъл нейният сватбен ден и е облечена в прекрасна, рокля от бяла коприна. Майка ѝ ѝ помагаше да украси косите си с цветя, когато в стаята влезе Колин Холбрук.

— Просто исках да видя как изглеждаш — каза той.

— Махай се! Не е на хубаво младоженецът да види булката преди венчавката! — направи опит да го отпрати тя.

И тогава майка ѝ се обади:

— Не би ли искала да разбереш как изглежда бъдещият ти съпруг?

На следващата сутрин Антония се събуди, обзета от вълнение. Сънят ѝ беше толкова реален, та ѝ се струваше, че всичко се бе случило, при това тук, точно в тази стая. Бе застанала пред тоалетната масичка в красивата си бяла рокля, а майка ѝ, облечена в синьо, стоеше

до нея, когато вратата се бе отворила и... Тя се бе извърнала и бе видяла през рамо Колин Холбрук да влиза в стаята. Дори сега бе в състояние да си припомни ясно лицето му, а в съня ѝ той ѝ се бе усмихвал така, сякаш се радваше, че я вижда.

Приседна бавно в леглото и разтърси глава, за да се върне в действителността. Дали този сън бе добра поличба? Или пък беше плод на непрестанните ѝ мисли за него? Предната вечер бяха разговаряли само за сватби и нищо чудно, ако просто бе свързала разговора с образа на Колин. Но така или иначе, сънят ѝ бе толкова реален, че тя не бе в състояние да се отърси от обзелото я вълнение и нервност при мисълта, че след три дни ще се срещне с него. Стана от леглото, защото бе прекалено превъзбудена, за да заспи отново, нахлузи дънките и пуловера си и слезе в кухнята, където спяха кучетата. Стреснати в този необичайно ранен за тях час, те бързо наскочаха, за да я приветстват радостно.

— Хайде тогава — засмя се тя и обу чифт гумени ботуши, които намери в килера. Амбър, Джако и Рекс се втурнаха в градината и няколко минути тичаха безцелно, наслаждавайки се на свободата си.

Любимото място за разходка на Антония беше гористата част на имението и тя бързо пое нататък, вдишвайки с наслада студения утринен въздух. Докато Хилъри се занимаваше с градината, Куентин се грижеше за петдесетте акра гора, в която растяха дъб, бук, брези и борове. Водена от кучетата, младата жена бързаше по тревистата пътека, отвеждаща я все по-навътре между дърветата.

Въпреки че винаги бе предпочитала градския живот, защото той бе несравнимо по-динамичен от този в провинцията и предлагаше много повече предизвикателства, тази сутрин Антония се чувстваше странно обвързана с това място. Кой знае защо, сега виждаше всичко с други очи. Дали това не се дължеше на странния контраст между зелените листа на дърветата и ясносиньото небе? Или на нежната ласка на меката трева? Или на тишината в средата на гората, която ѝ носеше успокоение? А може би бе омаяна от нежната песен на птиците?

Продължи да крачи напред, отдавайки се на обзелото я чувство на удовлетворение, докато Амбър, Джако и Рекс тичаха по пътеката, душейки подозрително въздуха, зарадвани от тази необичайно ранна разходка.

Когато се върна в „Клифтън Хол“, бе посрещната от приятния аромат на пържен бекон, носещ се от кухнята, където мисис Евънс вече приготвяше закуската, докато мисис Диксън подреждаше масата, а мисис Портър бе започнала да чисти долните стаи с прахосмукачка. Минута по-късно се появиа Хилъри и Куентин.

— Много рано си станала, скъпа — отбеляза майка ѝ и я прегърна.

— Денят е толкова хубав, че не можех да остана в леглото.

— Което естествено е било добре дошло за кучетата — обади се Куентин, галейки нежно главата на Амбър. — Не ти ли се иска да си вземеш куче, Антония?

Тя повдигна въпросително вежди и отвърна, смеейки се:

— Краш никога не би ми простил. Той и сега ме души подозрително от глава до пети, щом се приближа. Не мисля, че изпитва особена симпатия към кучетата.

Към обяд пристигнаха Роланд и Джини и тъй като денят беше чудесен, всички се настаняха на терасата и Куентин отвори бутилката шампанско, донесена от Антония. Джини само седеше и наблюдаваше, без да се включва в разговора, но Роланд беше в страхотна форма и очевидно много се радваше на присъствието на сестра си.

Придърпвайки я леко към себе си, той я поведе по каменистата пътечка и прошепна тихо, така че никой друг да не го чуе:

— Слава Богу, че си тук! Искам най-после да решим всичко за тази сватба. Ще помагаш, нали?

— На кого, Ро?

— Ами... нали разбираш, просто да дадеш няколко предложения, защото Джини наистина не одобрява намеренията на мама.

— Защо не изчакаме да чуем какво има да ни каже годеницата ти и тогава да обмислим нещата? Както ти казах още миналия път, това е домът на мама и татко и след като те ще плащат, би трябвало да ги оставите да организират всичко, което без съмнение ще бъде направено със стил и вкус.

Лицето на Роланд се изкриви в лека гримаса.

— Съмнявам се, че ще стане така, както иска Джини.

— А какво искаш ти, Ро?

— Каквото иска и тя. Все пак това си е нейният ден, нали?

— Прости ми, че ти го казвам, но той също е и твой.

Той сви рамене:

— Тези неща означават повече за жените, отколкото за мъжете. Много разчитам на теб, Антония. Ти винаги си успявала да убедиш мама. Знам, че тя ще те послуша.

Антония спря и се обърна към него.

— Нямам намерение да казвам неща, които не мисля — предупреди тя. — Бих предпочела да не вземам отношение в спора. В края на краищата цялата работа няма нищо общо с мен. Нали не става въпрос за моята сватба?

Той я изгледа остро.

— Нали не продължаваш онази история с мъжете, които са отговорили на обявата ти във вестника?

— Разбира се, че не — излъга тя.

— Никога повече не трябва да правиш подобна глупост — продължи брат ѝ, докато бавно се връщаха към терасата. — Знаеш ли колко е опасно?

Няма нищо опасно в лицето на Колин Холбрук, мислено си каза Антония.

— Само Господ знае що за хора са ти писали.

Колин ми звучеше като добър и порядъчен човек, отново си помисли тя.

— Да се чуди човек откъде изобщо се вземат — не спираше Роланд. — И защо, за Бога, са стигнали дотам, че да си търсят жени по обявите във вестниците? — в тона му звучеше едновременно неодобрение и презрение.

Защото, ако си прекарал единадесет години далеч от родината си, ще ти бъде трудно да си създадеш нови връзки, отговори мислено тя.

— Надявам се, че вече си изхвърлила онези писма.

— Какво? — стреснато попита тя, изтръгната от мислите си. — О, да. Разбира се, че ги изхвърлих. А сега нека не говорим повече по въпроса, защото другите могат да ни чуят.

— Добре. Много мило, че си се сетила да донесеш шампанско. Определено го предпочитам пред шерито.

Двамата се присъединиха към останалите и Антония беше доволна, че докато мисис Евънс дойде да сервира обяда, разговаряха предимно за незначителни неща.

Едва след като се нахраниха, подхванаха темата за предстоящата сватба.

— Ще обсъдим ли подробностите, Джини? — запита усмихнато Хилъри. — Времето не чака и вече трябва да изпратим поканите — тя тръгна към кабинета на съпруга си, където обикновено семейството се събираше, за да вземе важни решения.

След като се настани на удобния кожен диван до прозореца, Хилъри отвори дебела папка, върху която с големи букви бе изписано: „Сватбата на Джини и Роланд“.

— И така — започна делово тя, — църквата „Света Богородица“ е наета за единадесети октомври, два и половина, а пасторът Филип Етуел очаква да му се обадите, за да кажете кои химни и псалми предпочитате.

В стаята цареше мъртва тишина, така че тя продължи:

— Навесите също са поръчани, но трябва да доуточним дали искате да са синьо-бели или в бяло и жълто.

Джини се обади за първи път:

— Искам да са чисто черни и по тавана да се подредят хиляди малки лампички — като онези в нощните клубове. Нали разбирате, ще изглеждат като милиони звезди на фона на нощно небе.

Лицето на Хилъри остана безизразно.

— Не смяташ ли, че черното не е най-подходящият цвят за сватба, мила?

— Сигурно бихме могли да поръчаме много свещи — отвърна Джини.

— Е, можем да се върнем към цвета на навесите по-късно — сговорчиво се отзова Хилъри. — Междувременно трябва да определим менюто. Аз ви предлагам сандвичи с препържен хляб и триетажна сватбена торта...

— Не бих искала да е украсена с обикновена бяла сметана. Искам нещо наистина оригинално. Като например пирамида от листа, направени от шоколад. Не ме интересува какво ще има отвътре. Предполагам, че обичайният пълнеж ще свърши работа, но държа видът ѝ да шокира — Джини изгледа предизвикателно бъдещата си свекърва. — И във всеки случай, не смятам да обличам традиционната бяла рокля. Искам рокля от яркочервена коприна, украсена със златиста дантела. И букетът ми ще бъде от есенни ягоди.

Роланд погледна годеницата си възхитено.

— Толкова си артистична, мила — ентусиазирано възкликна той и побърза да се обърне към майка си. — Не е ли великолепно, мамо? Струва ми се, че тя трябваше да стане дизайнер.

Хилъри го изгледа с мълчаливо съчувствие.

— Е, може би — спокойно отвърна тя и затвори папката. — Смятам, че няма какво повече да кажа, Роланд. Може би съм прекалено старомодна, защото виждам една провинциална сватба по съвсем друг начин. Защо не се разберем да ви оставим сами да организирате всичко?

За момент младият мъж се обърка. Антония си помисли, че той много напомня малкото момче, смърнено от майка си. Внимателно разглеждаше лицата на майка си, на Роланд и годеницата му. Изражението на Джини беше триумфално.

— Повече няма какво да обсъждаме — продължи Хилъри, без да издава разочарованието си. Продължаваше да се усмихва на бъдещата си снаха, сякаш се възхищаваше на артистичните ѝ заложби. — Единственото, за което остава да се споразумеем, е списъкът на гостите.

Тогава Куентин се обади за първи път. Гласът му беше добре овладян, но очите му святкаха с опасен блясък.

— Напротив, смятам, че трябва да преосмислим всичко — рязко каза той. — Това е нашият дом и половината от гостите ще бъдат наши приятели и роднини. Ако искате да си устройвате дискотека, защо не си наемете някой нощен клуб, където са привикнали да устройват подобен род забавления? Защо не си посрещнете гостите в Сейнт Обенс, където и двамата живеете и работите, вместо тук? Можете да се разпишете следобед в някой граждански регистър и да се обличате, в каквито си искате дрехи, а после да се оправяте с приятелите си. Щом смятате, че сме двама старомодни старци, защо ни занимавате с проблемите си? — ръцете му трепереха, когато се изправи зад бюрото си, и Антония отбеляза мислено, че никога не бе виждала баща си толкова ядосан.

— Татко... — обади се плахо Роланд.

Очите на Хилъри се напълниха със сълзи.

— Куентин, не е необходимо да...

— О, да, мисля, че е необходимо! След като бяхме достатъчно любезни да се съгласим да платим за всичко, а ти се нагърби с огромната отговорност да организираш нещата, би следвало да постигнем съгласие как да го направим. Венчавката е свято нещо, което трябва да се взема на сериозно, а не да се превръща в маскарад!

Джини изобщо не изглеждаше смутена.

— Това си е нашата сватба и трябва да стане така, както искаме ние.

— Точно така. Затова се оправяйте сами и не очаквайте каквато и да било помощ от нас — отвърна Куентин и напусна стаята.

— О, Боже! — Хилъри изтри очите си с малка бяла кърпичка. — Не исках да стане така. Нямах представа, че баща ти толкова ще се ядоса.

С нещастно изражение Роланд прегърна майка си през раменете.

— Прости ни, мамо. Нямахме намерение да те разстройваме. Нали, скъпа? — обърна се той към годеницата си.

— Не разбирам защо се вдига целият този шум — нагло отвърна Джини. — Какво значение има?

Антония, която до този момент само бе слушала мълчаливо, най-сетне се намеси:

— Може ли да направя едно предложение, от което може би всички ще бъдат доволни?

Хилъри я погледна с надежда през сълзи.

— Давай — поощри я Роланд.

— Мамо, колко приятели и роднини смятате да поканите с татко?

— Около четиридесет-петдесет човека.

— Тогава защо не ги поканим тук веднага след венчавката в църквата? Бихме могли да ги посрещнем в гостната, вместо да поръчваме навеси и така нататък. След това Джини и Роланд ще отидат да устроят свое парти в някоя от дискотеките в Сейнт Обенс. Така всички ще получат каквото искат.

Лицето на Роланд светна.

— Ти си страхотна! Как не се сетихме по-рано? И, мамо, ако наистина бъдеш така любезна да посрещнеш у дома петдесет човека в наша чест, ние с Джини бихме могли да поемем разноските за дискотеката вечерта. Смятам, че така ще бъде най-справедливо.

Джини се извърна рязко към него и го изгледа изумено. Забелязала реакцията ѝ, Хилъри се разплака отново.

— О, Ро, не е необходимо да правите това...

— Разбира се, че ще го направим — твърдо каза той. — Значи всичко е решено? Да отида ли да потърся татко, за да му кажа, че сме се разбрали?

Неспособна да заговори, Хилъри само кимна, а Антония погледна одобрително брат си. Той бързо напусна стаята, оставяйки трите жени сами.

— Нямам представа как ще плати за цялото това удоволствие — изръмжа Джини.

— О, сигурна съм, че ще намери начин — сладко ѝ се усмихна Антония. — Това поне е знак, че вече наистина е пораснал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В понеделник сутринта Антония пристигна в офиса си рано, напълно изтощена от почивните дни, прекарани със семейството ѝ. Линда вече седеше зад бюрото си и се занимаваше с пощата. Слава Богу, изглеждаше много по-добре от последния път.

— Как вървят нещата? — запита веднага Антония, възползвайки се, че останалите още не бяха пристигнали.

— Преместих се в Уилтън Плейс. Наистина къщата е невероятна — отвърна Линда. — Не знам как ще ти се отблагодаря за всичко. Осигури ми покрив над главата точно когато имах най-голяма нужда от това. Още тази седмица ще започна да търся нещо подходящо под наем.

— Определено ми изглеждаш освежена — отбеляза Антония одобрително. — Ако не си заета довечера, защо не дойдеш с мен на приема, даван от асоциация „Найтбридж“, а след това ще отидем да вечеряме у дома? Няма да има никой друг, освен Краш. Бихме могли да погледаме нещо на видеото. Сигурно няма да ти е приятно да седиш съвсем сама.

— Благодаря. Би било чудесно. Въпреки че нямам нищо против да остана сама. Атмосферата в онази къща е неповторима. Свършила си страхотна работа.

— Да се надяваме, че скоро ще успеем да я продадем. Онзи възрастен мъж... как му беше името?... Мистър Приди. Обаждал ли се е?

— Досега не. Марк му е показал и къщата на „Виктория Роуд“, но според мен тя е прекалено голяма за него.

— Мисля си, че един апартамент ще бъде много по-подходящ за тях. Очевидно двамата вече не са в първа младост, а всичките тези стълби... — замислено каза Антония. — Кажете на Марк да му подхвърли идеята при следващата им среща.

В този момент Линда нададе лек вик:

— Боже мой! Какъв ужас!

— Какво има?

Секретарката взе последния брой на „Дейли Мейл“ и се зачете в статията на първа страница.

— И това е третата! — възкликна тя.

— За какво говориш?

— Станали са три убийства в центъра на Лондон и полицията смята, че си има работа със сериен убиец. Всички жертви са жени в средата на тридесетте години и с процъфтяваща кариера. Тялото на последната е било намерено в събота вечерта. Била е удушена, както и останалите.

Заета с пощата си, Антония почти не слушаше.

— Наистина е ужасно — подхвърли тя машинално.

Линда зачете на глас:

„Трупът на първата жертва — тридесет и четири годишната Полин Ашфорд, беше открит в изоставен паркинг близо до „Хай Холбърн“ преди месец, само на няколко метра от офисите на фирмата, в която е работила като главен счетоводител. Втората — Валери Мартин, тридесет и три годишна, изпълнителен директор на веригата хотели „Уогнър“, бе намерена преди десет дни. Тя също е била удушена и тялото ѝ е било захвърлено в екипа на строеж близо до „Шефтсбъри Авеню“. Третата жертва — Роксана Бърч, на тридесет и една години, наскоро назначена за директор на отдел „Международни връзки“ във фармацевтичния концерн „Юпитер“, също е била удушена, а трупът ѝ бе открит в мазето на дома ѝ в района Пимлико.“

По всичко личи, че убиецът изпитва странна ненавист към преуспяващите жени. Не е ли ужасно?

— Светът днес като че ли е пълен с психопати — отбеляза Антония. — Слушай, Линда, получих ценоразписа на килимите, които поръчахме за къщата на „Белгрейв Скуеър“. Ще ни излязат няколко хиляди, но са най-доброто, което ми предлагат до момента. Би ли им писала, за да ги уведомиш, че приемаме офертата?

Секретарката веднага остави вестника със зловещата статия. Напрегнатият работен ден започваше.

След обяда, състоящ се днес от замразени домати и банан, Антония тръгна пеш към „Итън Плейс“, нетърпелива да види как изглеждат новите апартаменти в триетажната сграда. Строителите и декораторите вече си бяха отишли, отнасяйки всичките си принадлежности. Утре щяха да поставят килимите и да закачат завесите, да подредят мебелите. След това тя щеше да се заеме с дребните подробности по украсата, които бяха допринесли за огромния успех на компанията ѝ през годините. Влезе в широкия коридор, където имаше намерение да сложи маса с огромно огледало над нея, и отвори първата врата към апартамента на партера. Остана доволна от факта, че той вече не е тъмен и неуютен. Разширените прозорци гледаха към вътрешния двор, а двете съборени преградни стени създаваха впечатление за простор и светлина. Съвсем скоро можеше да го предложи за продан, но не като партерен етаж, а като апартамент на нивото на градината, което щеше да ѝ донесе най-малко двеста хиляди лири над първоначалната му цена. Най-хубав, разбира се, беше мезонетът, заемащ първия и втория етаж, с огромно антре, отвеждащо право към терасата и голямата спалня. Банята представляваше екстравагантна смесица от оникс и златисто, което не беше съвсем по нейния вкус, но безспорно щеше да се хареса на някой чуждестранен клиент. Таванският апартамент предлагаше великолепна гледка към покривите на жилищата и църквите в Лондон и въпреки че таванът на спалните беше наклонен, тя бе подбрала подходящи тапети, които създаваха впечатление за простор. С малко повече късмет, щеше да предложи цялата сграда за продан най-много след две седмици. Реши да изпробва новия асансьор и се озова отново в коридора на партера. Забеляза, че входната врата е леко откряната.

Точно преди да излезе от къщата, се сети, че е оставила папката с плановете на сградата на перваза на прозореца на партерния апартамент, когато бе решила да изпробва здравината на дървената дограма.

— По дяволите! — изруга тя на глас и тръгна нататък. Едва бе успяла да влезе, когато чу стъпки в стаята на горния етаж. За момент

те спряха, после отново се чуха ясно, сякаш някой търсеше нещо.

Антония застина на място. Кой би могъл да влезе в къщата? И защо? Нямахше нищо за крадене. В петък следобед, след като бяха приключили работата си, работниците бяха минали през офиса ѝ, за да оставят единствения комплект ключове. Тези, които сега бяха в ръката ѝ. Шумът отгоре отново заглъхна, после ясно се чу как някой се изкачва по стълбите към последния етаж. Антония се втурна обратно към коридора. Трябваше веднага да се обади в полицията, но първо бе нужно да напусне къщата. Затръшвайки вратата след себе си, тя се затича по стълбите към улицата, без да се осмели да погледне назад. Точно преди да стигне до централния вход, из празната сграда отекна тревожният звън на звънеца. Стресната, тя разтвори вратата широко и се озова лице в лице с Бърт, директора на строителната компания. Той беше неин стар приятел — бяха работили заедно в продължение на няколко години. С усилие се въздържа да не се хвърли в ръцете му от облекчение.

— О, Бърт! Толкова се радвам да те видя!

Мъжът изгледа тревожно побелялото ѝ лице.

— Какво става, мис? Случайно минавах оттук и забелязах на прозореца нечий силует. Реших да проверя дали всичко е наред.

— Някой се е промъкнал в къщата. Бях в партера, когато чух стъпки на горния етаж.

Бърт беше нисък набит човек с оредяваща коса, кръгли сини очи и овално розово лице.

— Какво... тук? — посочи той към вътрешността на сградата и разкърши рамене, сякаш се готвеше за битка. — Вътре ли е още?

Антония кимна, ровейки из чантата си, за да намери мобифона.

— Гор е. Но как е успял да влезе, Бърт? Затворих вратата след себе си, а и... О, предполагам, че съм оставила апартамента отворен, докато се спусках към партера, но това беше само за минута. Не, не виждам как е могъл да влезе.

— Изчакайте отвън, мис — нареди той. — Ще видя какво става.

Тя го погледна притеснено.

— Не бива да правиш това, Бърт. Може да е въоръжен!

— Не. Не и ако е старецът, когото забелязах на прозореца. Той едва ли би могъл да убие и муха. Много често разни бездомни просяци се промъкват в необитаеми сгради, за да пренощуват. Обикновено са

пияници или наркомани. Обадете се на полицията, мис. Аз ще се поогледам.

Докато, набираше 999, Антония наблюдаваше как Бърт изкачва стълбите с късите си набити крака.

Стъписана от обзелия я ужас, тя съобщи за натрапника на полицията в Челси и зачака. Стори ѝ се, че Бърт се бави прекалено дълго, а къщата беше злоещо притихнала. Реши, че изобщо не трябваше да му разрешава да влиза и за момент си го представи — пребит до смърт в някоя от горните стаи или ударен по главата с оръжие. Когато входната врата се отвори, тя така се уплаши, че сърцето ѝ щеше да спре. Но оттам, съвсем спокоен, излезе Бърт и поклати отрицателно глава.

— Отишъл си е — обяви той и в гласа му се долови отвращение. — По същия път, по който е влязъл.

— Как?

— Прозорецът на партера е счупен. Онзи до противопожарната стълба. Очевидно е минал отзад и така се е добрал до втория етаж. Много ловко за човек на неговата възраст — додаде той почти с възхищение.

— Каква неприятна случка — отбеляза Линда, докато двете с Антония вървяха към „Кадогън Скуеър“ след приема същата вечер. — Питам се какво ли е търсил. Няма нищо за крадене, нали?

— Абсолютно нищо. Но естествено той може би не е знаел.

— Но нали е могъл да види през прозореца, че в момента къщата дори не е обзаведена?

— Така е — въпреки че не си го признаваше, Антония беше силно притеснена от инцидента, фактът, че нямаше какво да се открадне, правеше нещата още по-необясними. — Наредих на Бърт да укрепи допълнително прозореца, макар че, както той съвсем правилно отбеляза, противопожарният изход става съвсем излишен, ако го заключим с катинар.

— Съгласна съм — сухо каза Линда. — Човек ще бъде принуден да избира дали да изгори жив, или да му бъде отмъкнато всичко ценно.

Когато влязоха в апартамента на Антония, Краш приветства господарката си с доволно мяукане и започна да се търка в краката ѝ.

После бавно тръгна към кухнята, спря до хладилника и я изгледа многозначително.

— Котарак с характер, а? — засмя се Линда.

— При това какъв! — съгласи се Антония и извади едно сварено пилешко бутче. — Само ще му го разчупя и после ще пийнем по нещо.

— Пилешко? Когато гледах котка, я хранех само с готова котешка храна — каза Линда и се настани на дивана.

— Разглезих го още когато беше малък — призна Антония — и сега, разбира се, иска само най-доброто: телешки дроб, пуйка, пъстърва...

— *Пъстърва?*

— От рибата обича само пъстърва. Случва се на вечеря аз да ям треска, но той си получава пъстървата.

За първи път днес Линда се разсмя весело:

— Сега вече знам всичко.

— Е, не мога да кажа, че и аз съм лишена от най-доброто — пошегува се Антония. — В момента имам нужда от чаша шампанско. Какво ще кажеш?

— Не мога да се сетя за нищо по-добро.

Минута по-късно двете се настаниха във всекидневната с бутилка шампанско и домакинята предложи да изгледат новините по телевизията.

— Искам винаги да съм наясно какво става по света, преди да започна да върша нещо — обясни тя и взе дистанционното.

Бяха пропуснали началото, но успяха да хванат водещата новина.

— ... Тялото на Роксана Бърч — третата жертва, намерена удушена в центъра на Лондон през последните два месеца, е било открито в мазето на къщата, където е живеела. Предполага се, че трупът е престоял там няколко дни, защото е бил наполовина покрит от брезента, оставен от строителни работници...

Лицето на Линда се изкриви от ужас.

— Това е историята, която ти прочетох днес сутринта.

— Зная.

Двете продължиха да слушат, загледани в снимката на много красива млада жена с тъмни коси.

— ... Роксана Бърч, тридесет и една годишна, наскоро е била назначена за директор на отдел „Международни отношения“ във

фармацевтичния концерн „Юпитер“...

Следваше дословно повторение на статията, публикувана във вестника същата сутрин. На екрана се появи къщата в Пимлико, където бе намерено тялото, а след това и снимките на другите две млади жени.

— ... И двете — Полин Ашфорд, тридесет и четири годишна, и Валери Мартин, на тридесет и три години, бяха открити...

— Отвратително, нали? Очевидно някой изпитва дълбока ненавист към преуспяващите жени — отбеляза Линда.

— Да — поради някаква причина, която не можеше да обясни, Антония бе обзета от безпокойство. Все още не беше преодоляла шока от днешния инцидент. Внезапно си припомни таксито, което едва не се бе нанизало в задницата на колата ѝ. Какво означаваше всичко това? Не каза нищо, за да не изглежда като глупачка, а и Линда си имаше достатъчно свои грижи в момента, освен това живееше сама в огромна празна къща. Нямахме смисъл да я притеснява.

В края на репортажа Антония взе дистанционното.

— Имаш ли нещо против? Вече видяхме достатъчно. Да го изключи ли?

— О, да. Ако гледаш редовно новините, рискуваш да изпаднеш в депресия — отвърна Линда и отпи от виното си.

По-късно Антония направи омлет с гъби и изслуша разказа на приятелката си за мъжа, в когото се бе влюбила, и за Робин, твърдо решен да сложи точка на брака им. Изглежда, Линда се успокояваше, когато разказваше всичко отново и отново до най-малките подробности, докато накрая Антония научи всичко наизуст, но проявяваше търпимост и само от време на време подмяташе по някоя утешителна дума.

— Опасявам се, че те отегчих до смърт — каза най-накрая Линда и издуха носа си във вече съвсем мократа кърпичка.

— Не, не си — увери я Антония. — Говори колкото искаш. Това помага.

Струваше ѝ се, че не може да каже нищо повече. Линда бе направила ужасна грешка, като се бе влюбила в неподходящ мъж, който никога не бе имал намерение да напусне жена си и децата си, а Робин, за беда, точно сега не бе склонен да прощава.

— Мога да те посъветвам само да стоиш мирно и да не предприемаш нищо. Робин може и да промени решението си, като

разбере, че разводът е прекалено крайна мярка. Сигурно ще съжалява, че не е проявил повече разбиране. Ако е възможно, ти би искала да се върнеш при него, нали?

— Бих искала да се върна само заради сигурността, която ми дава — честно си призна Линда, — но това няма да бъде справедливо. Проблемът е, че все още обичам Енгъс и сигурно ще го обичам винаги.

— О, Линда, толкова съжалявам — съчувствено каза Антония. Към никого тя не бе изпитвала толкова силни чувства и й бе невъзможно да разбере как приятелката й бе допуснала да й се случи всичко това. Винаги бе смятала, че е щастлива с Робин. Ако обичаш един човек, как бе възможно да се влюбиш в друг? И дали това, което Линда изпитваше, беше наистина любов, или бе само страст?

Сякаш прочела мислите й, Линда заговори:

— Сигурно всичко ти изглежда много налудничаво. Питаш се как изобщо съм решила да изневеря на Робин, нали?

— Нямам намерение да те съдя. Никога не съм се влюбвала така страстно в някого и не разбирам как е станало всичко.

Линда се усмихна уморено.

— И аз мислех така. Само допреди година не можех да проявя разбиране или съчувствие към хората, които объркваха живота си, защото са се влюбили в някой друг. Спомням си, че всеки път се питах защо не са запазили контрол над чувствата си. Възможно ли е да проявяват такъв егоизъм? — замълча за момент и очите й отново се напълниха със сълзи. — Мога да те уверя, че когато ти се случи, се чувстваш като ударен с чук по главата. Или като попаднал в центъра на торнадо. То е като да си се натъкнал с наркотици! Струва ти се, че летиш над земята и не можеш да се съвземеш. Не знам дали всичко щеше да бъде по-различно, ако имахме деца, но не ми се вярва. Изцяло съм обсебена от Енгъс. Мисля само за времето, което съм прекарала с него. Не можех... не мога да спя. Не мога да ям. Всеки час, всеки ден съм обзета единствено от копнеж да бъда с него.

— Но как така аз не забелязах нищо? — запита Антония. — Ти винаги си изглеждала толкова щастлива и делова.

— Не искам да мислиш, че те критикувам, но ти си винаги прекалено отдадена на работата си. Не е чудно, че не забеляза нищо. Кое то впрочем беше добре дошло за мен. Не исках никой да разбере, в

случай че се върна при Робин. А и не биваше да допускам личните ми проблеми да пречат на работата ми.

— О, но това е ужасно, Линда. Нямах представа, че съм толкова сляпа за всичко, което става около мен. Разбира се, ти си права, че съм прекалено отдадена на работата си. И цената, която трябваше да платя за това, е, че сега съм напълно лишена от личен живот. Нямам приятел. Нямам съпруг и деца — облегна се отчаяно на отрупания с възглавници диван и се загледа в тавана, чиито бели орнаменти приличаха на ледени висулки. — Трябваше да забележа, че с теб става нещо, въпреки че ние никога не коментираме личните си проблеми в службата. Чувствам се неловко, като си помисля, че толкова време не съм забелязала, че си разстроена.

— Е, нищо не би могла да направиш, а и аз не бих те послушала, ако бе решила да ми даваш съвети. Майка ми се опита да ме убеди да изоставя Енгъс. Предупреди ме, че правя огромна грешка, но послушах ли я? Не, дори когато ми каза, че не постъпвам почтено спрямо Робин. И че любовникът ми няма да изостави жена си и децата си заради мен — Линда поклати глава, сякаш сама не можеше да повярва в какво положение е изпаднала. — Просто не бях на себе си. Но най-лошото е, че все още не съм. Ако Енгъс дойде утре и каже, че иска да продължим връзката си, ще се съглася без никакво колебание.

— Трябва да е много страшно да си дотолкова привързана към един човек.

— О, да. И страшно, и чудесно, и вълнуващо е. Не прилича на нищо, което съм изживявала досега. Най-ужасното обаче е, че си мислиш, че си прав, а всички останали грешат. Единственото хубаво нещо е, че сега проявявам повече разбиране и се съобразявам с чувствата на другите. Съмнявам се, че ще си позволя отново да съдя някого. Поне така се надявам. Струва ми се, научих някои неща. В противен случай всичко е било напразно, нали?

— Много ужасен начин да научиш нещо — Антония бе потресена да гледа Линда, която винаги бе смятала за образец на самообладание, да страда така. От всички хора, които познаваше, най-малко за нея би допуснала, че може да се забърка в такава каша.

Джейн, Ема, Барбара, Денис... да. Не би се учудила, ако някоя от тях направеше неподходящ избор или ако се влюбеше в женен мъж. Но

не и Линда. Тя винаги бе била толкова разумна, толкова делова, здраво стъпила на земята и изцяло концентрирана върху работата си.

— Благодарна съм, че нямам деца. Не знам как щях да се оправя, ако имах.

— Това наистина е най-лошото, което би могло да се случи на една жена — съгласи се Антония. — Не мисля, че бих изоставила детето си заради някой мъж.

Линда я изгледа мрачно.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Не знаеш какво означава да се влюбиш в някого безпаметно. И аз мислех като теб, но промених мнението си. Това е като болест, Антония. Чувстваш се уловена в нещо толкова силно, за което си готова дори да умреш.

— Никога не съм го изпитвала — призна си Антония замислено. Щеше ли някога да познае подобно чувство? Щеше ли Колин Холбрук, след като се срещнеха, да я накара да изгуби разсъдък си и да рискува всичко? Просто не можеше да си представи какво би могло да се случи. — Виж, Линда, вече стана късно, а ти си много уморена. Защо не останеш да спиш тук? Този диван се разтяга на чудесно легло. Самата аз спя на него, когато родителите ми дойдат в града.

Линда я погледна благодарно със зачервените си от сълзи очи.

— Би било чудесно — каза тя. — Благодаря ти, Антония. Наистина оценявам всичко, което правиш за мен, и ти обещавам, че до края на седмицата ще се опитам да се съвзема. Но точно в този момент се чувствам така, сякаш съм те предала.

— Разбира се, че не си. Просто си помислих, че мога да направя нещо, за да се почувстваш по-добре.

— Да имаш някого, с когото да си поговориш, е най-добрата помощ — усмихна се Линда.

— Винаги съм готова да те изслушам.

Най-после дойде вторник. Антония се събуди рано и обзета от възмущение, бързо скочи от леглото, за голямо разочарование на Краш, който обичаше да се гуши до нея сутрин. Този ден обаче тя се втурна в банята и застана под душа още преди той да бе успял да се качи на леглото.

Подбра дрехите си много внимателно — морскосин костюм и обувки в същия цвят. „Щом сега се чувствам нервна — мислеше си тя, докато решише мократа си коса, — какво ли ще стане вечерта?“

В офиса денят ѝ се стори безкраен и Линда, вече в много по-добра форма, се чудеше защо шефката ѝ е толкова разсеяна. За първи път Антония изпита отегчение от работата си до такава степен, че неочаквано закопня за един свободен ден, през който да си остане вкъщи и да се заеме с домакинството, което винаги ѝ се бе струвало еднообразно и безинтересно. Тази мисъл я накара да се стресне.

В седем часа всички напуснаха офиса, включително и Линда, която имаше среща с Робин, за да обсъдят подробностите около развода. Той настояваше всичко да мине мирно и тихо и колкото може по-бързо. Ако успееха да се споразумеят за условията, биха могли да минат и без адвокати и да спестят няколко хиляди лири.

Останала съвсем сама, Антония поправи грима си и се среса. Докато заключваше входната врата, ръцете ѝ трепереха от страх и вълнение. Щеше да ѝ бъде трудно да паркира колата си близо до хотел „Гросвенър Хаус“, затова махна на едно такси. Докато минаваха покрай „Хайд Парк“, тя се облегна на седалката, усещайки, че не ѝ достига въздух. *Господи, колко изнервящо преживяване*, помисли си и си пожела всичко да е свършило, да се е срещнала с Колин Холбрук и двамата вече да вечерят в ресторанта.

Във фойето на хотела нямаше много хора. Тръгна към бара, представляващ просторно слабо осветено помещение с малки масички, покрити със снежнобели покривки, и удобни кресла.

Мъж на средна възраст, облечен в тъмносин костюм, стоеше до вратата и се оглеждаше, сякаш търсеше някого. Антония веднага го позна и изруга наум. Последното нещо, което искаше, бе да срещне потенциален клиент преди толкова важна среща. Какво ли, за Бога, щеше да си помисли той? Без съмнение, след като Колин Холбрук не знаеше как изглежда тя, щеше да оглежда всяка млада дама в заведението. Би могъл дори да отиде до някоя от тях и да я попита дали не е Сюзън.

Антония извърна лице и реши да мине бързо покрай него с надеждата, че той няма да я познае. Но беше изминала само няколко крачки, когато мъжът я забеляза и вдигна изненадано посивелите си вежди.

— Мис Мъри, нали? — запита, взирайки се в нея през масивните си очила.

Тя вдигна поглед към него, но за момент не можа да си спомни името му.

— Аз съм Алек Приди. Вашият помощник, Марк Джилингъм, ми показва някои от къщите, които продавате — осведоми я той, предположил, че тя не може да го познае.

— Да, разбира се, мистър Приди — спокойно отвърна Антония и му протегна ръка. — Спомням си много добре. Ходихте до къщата на „Уилтън Плейс“, нали? Надявам се, че ви е харесала.

Посивелите вежди отново се повдигнаха и умореното лице се изкриви в някакво подобие на усмивка.

— Честно казано, много ви бива. Впрочем днес разговарях с колегите ви — или, по-точно казано, с вашите служители — и смятам да огледам още една къща на „Виктория Роуд“.

— Много добре. Тя ще стане чудесна, след като я обзаведем — докато говореше, тя оглеждаше фойето на хотела с надеждата, че Колин Холбрук ще закъснее. Щеше да изпадне в много конфузно положение, ако той пристигнеше, докато тя разговаряше за работа с възрастния мъж. Но и не можеше да си позволи да бъде нетактична с мистър Приди, който очевидно беше богат клиент.

— Кога смятате, че ще бъде готова?

— След около шест седмици.

— Изглеждате много самоуверена, мис Мъри.

Антония кимна:

— Така е. Разполагам с първокласни строителни работници и декоратори, а и с допълнителни наказателни клаузи в договора, в случай че не спазят срока.

— Сигурен съм в това, мис Мъри.

Наистина ли долови сарказъм в гласа му? Поради някаква причина възрастният човек не ѝ беше приятен и тя бързаше да се отърве от него. Но къде беше Колин Холбрук? Сега вече тя нямаше търпение да се появи и да я отведе оттук.

Мистър Приди продължаваше да говори:

— За мен и съпругата ми е доста скъпо да живеем в хотел продължително време, така че бихме искали да намерим някое подходящо жилище колкото може по-скоро. Всъщност сега чакам

точно нея — погледът му обходи фоайето. — Тя отиде да пазарува. Очевидно това е любимото занимание на жените.

— Така е. Е, надявам се, че ще успеем да ви намерим дом съвсем скоро... — докато говореше, Антония понечи да тръгне край него.

Той погледна старомодния си златен часовник, пристегнат около китката му на кафява кожена верижка.

— О, Боже, тя закъснява повече от половин час.

— Ако ме извините... аз имам среща с един... клиент — отчаяно каза Антония.

— Защо не пийнем по нещо, докато чакаме? — предложи мистър Приди. — Ако седнем близо до вратата, аз ще мога да гледам кога ще пристигне съпругата ми, а вие няма да пропуснете клиента си. Как мислите? — още преди да изчака отговора ѝ, той решително, но внимателно я поведе към една маса за двама.

Господи, помисли си тя. Съвсем беше забравила, че той бе казал на Марк, че двамата с жена му са отседнали в хотел „Гросвенър Хаус“. При толкова много възможности в Лондон, защо ли бе определила среща на Колин Холбрук точно на това място?

Но нямаше какво да направи. Беше принудена да изпие едно питие с Алек Приди, а когато пристигнеше Колин, щеше да се извини и да смени масата. Чувстваше се съвсем обезсърчена. Точно когато искаше да се представи в най-добра светлина, той щеше да я завари, потънала в делови разговор с възрастен клиент относно продажбата на собственост за няколко милиона лири. Това не беше многообещаващо начало за една връзка, която трябва да се окаже любовта на живота ѝ.

Мистър Приди поръча джин с тоник за двамата. Сервитьорът постави пред тях фъстъци и маслини в малки купички от бял порцелан. Антония сложи в устата си една маслина, сдъвка я и едва не си счупи зъб в твърдата костилка. И през цялото време не преставаше да оглежда помещението, надявайки се да разпознае Колин Холбрук по снимката му.

— Отпуснете се и се насладете на питието си, мис Мъри — каза мистър Приди, опитвайки се да я въвлече в разговор.

Антония му се усмихна леко. Не можеше да му каже, че клиентът, когото очаква, е твърде важен за нея, защото той навярно би си помислил, че не го приема на сериозно.

Стисна здраво зъби и отпи от джина. Напитката беше толкова изстудена, че почти не можеше да усети вкуса ѝ. Незабелязано погледна часовника си. Стрелките показваха осем без петнадесет. Колин Холбрук отново закъсняваше. Обзета от безпокойство, тя се запита какво ли го бе задържало този път. Разбира се, движението беше много натоварено, а и може да има неотложни служебни ангажименти. Възможно ли беше да е отишъл в другия „Гросвенър Хотел“ до гара „Виктория“? Не, не, беше малко вероятно. Напрегна се да си спомни дали бе споменала, че срещата им е на „Парк Лейн“. *Моля ти се, Господи* — замоли се тя мислено, не желаейки да се поддаде на мрачното подозрение, което я бе обхванало, — *направи така, че той скоро да дойде.*

Мистър Приди бърбореше за предимствата да живее в Лондон и нетърпението, с което очаква да се сдобие с нов дом, и, изглежда, напълно бе забравил съпругата си. Изброи всички музеи в столицата, картинните галерии и театрите, отбелязвайки колко е полезно човек да харчи парите си за подобен род културни развлечения. Антония го слушаше или се преструваше, че го слуша, кимаше от време на време и се съгласяваше с всичко казано, но нито за миг не отделяше поглед от вратата. Вече беше осем, а Колин Холбрук така и не се бе появил.

След малко мистър Приди като че ли осъзна, че и двамата очакват хора, които не идват.

— Надявам се, че със съпругата ми всичко е наред — отбеляза той, демонстрирайки загриженост за първи път. После малките му сиви очи се насочиха към Антония през дебелите рамки на очилата. — И вашият клиент закъснява, нали? Боже, Боже, в наши дни хората нямат никаква представа за времето. Много мразя неточността. А вие?

Вече минаваше осем и двадесет и младата лесна реши, че всичко ѝ е омръзнало. Разочарованието ѝ бе толкова огромно, че ѝ се искаше да се разплаче, но вместо това се изправи и съобщи, че трябва да си върви.

— Сигурно нещо го е задържало — каза тя и започна да събира нещата си. — Благодаря ви за питието, мистър Приди. Надявам се, че ще успеем да ви намерим подходящо жилище. Дано съпругата ви скоро да се появи.

— Благодаря ви. Беше ми много приятно, че се срещнахме. Преди тази вечер за мен бяхте само служебно лице, седнало зад

бюрото си. Вие сте много умна жена, нали? Сама управлявате малката си империя.

— Едва ли бих могла да нарека компанията си империя, но упорито работя по този въпрос — мрачно се усмихна тя.

— Сигурен съм, мис Мъри. Сигурен съм.

Антония огледа за последен път фоайето и бара, после тръгна към изхода в най-отдалечения край, за да пресрещне Колин Холбрук, в случай че е закъснял, но не се е отказал от срещата. Ала така и не забеляза никой, който да прилича на него. Хората вече бяха приключили с питиетата си и вечеряха в ресторанта. Махна отчаяно на едно такси, въпреки че можеше да се прибере пеш, и каза на шофьора да я откара до „Кадогън Скуеър“. Единственото, което искаше в момента, беше гореща вана. После щеше да си легне. Съжаляваше, че изобщо бе публикувала обявата си във вестника. И че се бе свързала с Колин Холбрук. Роланд се бе оказал прав, когато я предупреждаваше да не се обвързва с мъж, който си търси жена чрез обява. Беше направила огромна глупост и само бе пропиляла времето си. Надеждите ѝ бяха излъгани и сега се чувстваше нещастна. Веднага щом се прибере у дома, ще скъса снимката на Колин и двете му писма, които пазеше в нощното си шкафче, и щеше да забрави за него. Може би не ѝ беше писано да се омъжи. Нито пък да има деца. Когато влезе в апартамента си, по бузите ѝ се стичаха черни вади от разцапаната спирала, защото не бе успяла да намери кърпичката си.

Краш, който очевидно я бе очаквал с нетърпение, веднага се втурна да я посрещне, но тази вечер тя не бе в състояние да си играе с него. Отиде направо в спалнята си и почти се бе съблякла, когато телефонът иззвъня. Антония автоматично вдигна слушалката.

— Ало?

Не последва отговор.

— Ало? — повтори тя гневно. Последното нещо, от което имаше нужда, бе някой да мълчи и да диша в ухото ѝ. Чу се леко изцракване и веднага след това последва сигнал „свободно“.

Антония сви рамене, наметна се с хавлията си и точно преди да пусне душа, телефонът отново иззвъня. За момент тя го изгледа подозрително. Дали да не го остави да звъни? Не, по-добре да се обади, защото можеше да бъде някой от семейството ѝ.

— Ало?

Отново никой не отговори.

— Ало? — почти изкрещя тя. Миг по-късно чу вече познатото изщракване, последвано от сигнала.

Преди да затвори, тя набра 1471, за да може да проследи номера на човека, който се обажда.

— По дяволите! — изруга Антония. Който и да ѝ звънеше, желаше да остане анонимен и без съмнение се бе застраховал предварително, набирайки 141. Тъй като беше много уморена, реши да остави телефона отворен. Ако възникнеше нещо спешно, родителите и братята ѝ биха могли да се свържат с нея по мобифона. А останалата част от света трябваше да се справя без нея.

Половин час по-късно, освежена и доста поуспокоена от душа, тя раздели малкото останало студено пилешко с Краш, сипа си чаша вино и седна да изгледа някаква развлекателна програма. Вечерта се бе оказала истинска катастрофа, но реши да не мисли повече за това. Когато тръгна към спалнята, си припомни, че трябва да махне снимката на Колин Холбрук от нощното си шкафче. За нея той повече не съществуваше. Чудесно би могла да мине и без него.

Точно преди да угаси осветлението, я стресна резкият звън на звънеца.

— Кой е? — попита тя по домофона.

— Ти ли си, Антония? — гласът беше плътен и напрегнат.

— Кой е? — повтори тя.

— Аз съм, Робин. Робин Дан. Случайно минавах оттук и си помислих дали не мога да се отбия за няколко минути.

— Да, добре. Качвай се — беше единадесет часът, но съпругът на Линда очевидно бе отчаян. Изглежда, срещата им по-рано вечерта не бе преминала гладко.

Минута по-късно отвори входната врата и Робин влезе в апартамента със зачервено лице и подпухнали, кървясали очи.

— Опитвах се да ти се обадя, но не успях да се свържа... Извинявай, че идвам толкова късно... — започна той, ръкомахайки енергично. Беше едър, леко закръглен и доста привлекателен мъж. Тази вечер обаче изглеждаше така, сякаш бе участвал в марафон. Целият бе облян в пот и тъмният му костюм беше измачкан. Ризата му бе разкопчана и вратовръзката висеше хлабаво около врата му.

— Добре ли си, Робин? — разтревожено го попита Антония.

— Добре? Та аз не съм на себе си, Антония — отвърна той и се наведе да я целуне по бузата. Дъхът му миришеше на уиски и цигари, а кожата му беше лепкава и студена. — Струва ми се, че Линда е изгубила ума си! Не мога да я накарам да разсъждава трезво! — без да изчака да бъде поканен, той се запрепъва към всекидневната и се отпусна тежко на дивана.

— Искаш ли кафе?

Тъжният му поглед се плъзна изпитателно из стаята и за момент едрият мъж й заприлича на Мечо Пух, който се чуди къде е скрито гърнето с мед.

— Предполагам, че имаш няколко капки уиски, а? Много се извинявам, че те притеснявам посред нощ, но съм напълно отчаян.

Наистина изглежда съсипан, помисли си Антония.

— Да, имам уиски — усмихна се тя. — С малко вода, нали?

Той не отговори, само продължи да се оглежда. Когато получи доста разреденото си питие, я погледна признателно.

— Благодаря. Ти си страхотна. Знаеше ли, че Линда се размотава насам-натам с друг?

— Току-що научих — предпазливо отвърна тя, тъй като не искаше да се забърква в толкова лична история.

Робин бавно поклати глава:

— Помислих си, че ако проявя твърдост, ще я стресна и ще я накарам да дойде на себе си. Както знаещ, изхвърлих я от къщи и й казах, че искам развод.

— Да, знам.

— Но това не помогна — въздъхна отчаяно той.

— Знам — повтори Антония.

Робин приглади с ръце веждите си и разсеяно изтри длани в панталона си.

— Продължава да настоява за развод, въпреки че, доколкото разбрах, е скъсала с онзи. Как ти се струва това?

— Никога не съм била омъжена, така че не мога да ти отговоря. Може би, ако проявиш малко търпение, нещата ще се променят.

Гостът изпразни чашата и погледна с копнеж към бутилката с уиски.

— Бих ли могъл...

Притеснена, Антония му приготви ново питие, като сипа алкохол само колкото да оцвети водата.

— Какво да правя, Антония? — това беше вопъл от дъното на душата му.

— Трябва да й дадеш време — предложи тя и седна на дивана до него. Той й приличаше на объркано и уплашено дете. — Линда е много интелигентна жена. Сигурна съм, че ще направи онова, което е най-добро и за двама ви.

— Вярно, че е интелигентна — съгласи се Робин. — Също като теб. И почти толкова силна. А фактът, че си невероятно сексапилна, те прави много особена, Антония.

Тя се изчерви от смущение.

— Не знаех — отвърна, опитвайки се да звучи шеговито.

— О, така е! Винаги съм го мислил — той улови ръката ѝ и я стисна силно. — Трябва да се омъжиш, Антония. От красива жена като теб би излязла прекрасна съпруга.

Тя се опита да дръпне ръката си, но от това хватката му стана още по-силна.

— Робин, смятам, че е време да се прибираш. Стана доста късно...

— О, моля те, недей да ме гониш! — зачервените му очи се напълниха със сълзи. Остави чашата си на пода. — Ти прояви такова разбиране. Ако те бях срещнал преди Линда, сега нямаше да съм в това положение. Винаги съм бил увлечен по теб. Не може да не си го забелязала.

Антония се отдръпна стреснато. Това бе последното нещо, което бе очаквала от съпруга на приятелката си, още повече че го познаваше съвсем бегло. Направи решителен опит да се изправи, но ръцете му се обвиха около кръста ѝ и я притеглиха към него.

— Скъпа... — зашепна дрезгаво той. — Не можеш да си представиш колко те желая... Няма да ме отпратиш, нали? — мускулестият му крак притискаше коленете ѝ, приковавайки я на място, докато се опитваше да я целуне. Тежкият му, горещ дъх я удари в лицето и тя се извърна отвратно толкова рязко, че двамата се стовариха на пода. Слава Богу, че се озова върху него, за да може да се изправи, преди той да се съвземе, и се втурна към телефона.

— Ще ти извикам такси — каза тя с леден тон. — Не си в състояние да се прибереш сам.

Робин остана за миг на пода, загледан в тавана, после се изправи тромаво, отпусна се на дивана и скри лице в големите си длани.

— Съжалявам, Антония — измърмори приглушено той. — Не трябваше да правя това. Но наистина изглеждаш много секси.

Тя не отговори. Отвращението от постъпката му отстъпи място на ужасяващата мисъл, че само допреди секунда се бе наслаждавала на мъжката прегръдка, на факта, че е желана, че някой има нужда от нея. Страстта му, макар и плод на алкохола, я накара да осъзнае какво бе пропуснала в живота си. Само ако беше някой друг, помисли си тя. И каква ирония имаше в това, че в момента, когато най-горещо желаше в живота ѝ да се появи мъж, той се бе оказал не друг, а съпругът на секретарката ѝ.

След като Робин се настани в таксито, сипейки непрекъснато извинения, тя се върна в спалнята и взе снимката на Колин Холбрук. Очите му гледаха право в нея, а устните му бяха изкривени в лека усмивка. Господи, той беше толкова привлекателен. Имаше вид на остроумен и мил мъж, с когото би ѝ било добре и... Възможно ли беше да е влюбена в някого, когото дори не е виждала? Антония седна на ръба на леглото, без да откъсва поглед от снимката, и отново си припомни, че трябва да го забрави. Взе писмата, прочете ги отново и почувства съжаление. Сигурно, ако нещата се бяха подредили както трябва, от това би могла да се получи съвършена връзка. Но той се бе оказал човек, на когото не би могла да разчита. Вероятно за него всичко е било само игра: да се обажда на самотни жени, да им определя срещи, а после да се забавлява от мисълта как те седят самотни в претъпканите барове, очаквайки го напразно.

Внезапно я обзе гняв. Негодник! Как се бе осмелил да постъпи така с нея? Би могла да прояви разбиране, ако я бе излъгал само веднъж, но сега? Не, няма да остави нещата така, реши тя и грабна телефонната слушалка. Въпреки че беше полунощ, набра номера му.

Телефонът иззвъня само два пъти, преди да чуе гласа му:

— Моля?

— С Колин Холбрук ли говоря?

— О, Сюзън! О, Господи, ако само имах телефонния ви номер! Толкова отчаяно търсих начин да се свържа с вас, но не зная дори къде

живеете, иначе щях да ви изпратя извиненията си.

— Е, какво ви задържа този път? — запита студено тя, без да се подведе от разкаянието му.

— Не мога да ви кажа колко съжалявам. Само Господ знае какво си мислите за мен! Отново същото! Можете ли да повярвате на лошия ми късмет? Точно преди да напусна службата, шефът ме извика на съвещание... Нещо, свързано с курса на японската йена. Разбира се, часовата разлика между нас и Япония не работеше в моя полза и нямаше никаква възможност да се свържа с вас. Не можах да напусна офиса преди девет и половина. Едва не полудях! Нямах смисъл да ходя до бара и бях сигурен, че сте разочарована. О, Сюзън, какво ли си мислите за мен?

— Мисля, че трябва да забравим цялата история — хладно отвърна тя.

— О! — гласът му заглъхна. — Наистина ли? Уверявам ви, че не бих допуснал това да се случи, ако зависеше от мен. Господи, каква каша! Толкова исках да се срещнем.

— Вероятно не ни е било писано.

— Не говорете така. Наистина нямаше възможност да се измъкна. Не можех дори да ви телефонирам. Струва ми се, че в службата ми човек няма право на личен живот. И аз не съм единственият. Един от колегите ми трябваше да се прибере по-рано заради партито по случай рождения ден на съпругата му. Можете ли да си представите? Аз също много исках да ви видя.

— Така ли? — запита рязко тя, въпреки че бе започнала да омеква вътрешно. Ако той говореше истината, значи нямаше за какво да го обвинява. А гласът му звучеше толкова искрено. Дали не трябваше да му даде още един шанс? Разбира се, всичко се повтаряше точно като първия път, а тя не бе съгласна да я разиграват. Как да бъде сигурна, че не я лъже? Може просто да бе отишъл с няколко колеги в някое заведение. Или пък да е имал среща с друга жена... Не, не можеше да понесе тази мисъл. Може би беше от онези неорганизирани хора, които не успяват да се справят с ангажиментите си, но в този случай той беше последният човек, с когото би желала да се обвързва. Не хранеше никакво уважение към подобни мъже.

— Моля ви, Сюзън. За следващата ни среща съм съгласен с всяко ваше предложение. Закуска преди работа? Или по едно питие

предобед? Обяд? Следобеден чай? Обещавам ви, че ще успея да се отърва от шефа и случилото се няма да се повтори.

— Не искам да изглеждам несговорчива, но съм много заета и не мога да пиляя времето си за несериозни неща.

— Напълно ви разбирам. Аз също не обичам хората, на които не може да се разчита. Но не бихте ли ми дали още един шанс? Моля ви!

— Защо не оставим всичко на времето, Колин. Аз имам телефонния ви номер. Винаги мога да ви се обадя...

— Бих желал да ви се обадя аз — прекъсна я той с момчешка настойчивост. — Ако успеете да забравите двете ми провинения пред вас, бих могъл...

Докато той говореше, Антония отново се загледа в снимката. За момент едва не се поддаде на импулса да му каже адреса и телефонния си номер и да го покани за по едно питие още утре вечер. Някакъв глас вътре у нея ѝ говореше: *Ти си луда да отхвърлиш един мъж така лекомислено само защото са го задържали в службата и са му попречили да се срещне с теб...*

— Може би бихме могли да уредим нещо — чу се да казва тя, — но през следващата седмица ще бъда много заета, така че...

— Много добре. Искам да кажа, радвам се, че все още смятате, че можем да се видим. Разкажете ми нещо за себе си, Сюзън. Не зная нищо за вас. Освен това, че имате приятен дрезгав глас, който звучи много секси — Антония се изчерви за втори път тази вечер, но не отговори. — С какво се занимавате? Знам, че сте млада жена с успешна кариера, но какво точно работите?

— В сферата на недвижимите имоти — предпазливо отговори тя.

— И винаги сте правили това?

— Да. Имам предвид, откакто завърших университета.

— Кой по-точно?

— В Единбург.

— Какво учихте?

— Икономика.

— Оу! Очевидно сте доста интелигентна — в гласа му прозвуча искрено, възхищение.

Антония се разсмя, обзета от странното усещане, че е започнала да го опознава.

— А вие? В кой университет сте учили?

— В Оксфорд. По-точно в Магдълън. По някаква необяснима причина се залових с политология. Заминах за Канада веднага щом се дипломирах и... останалото ви е известно. Ето ме сега отново в Англия, отдаден изцяло на работата си, самотен в наетия апартамент и обзет от мисълта да открия най-после момичето на мечтите си — шеговитият му тон не съответстваше на мрачните му думи. След кратка пауза той се разсмя: — Измъкнете ме от това мизерно състояние, Съюзън. Кажете, че ще ми позволите да ви почерпя едно питие или да ви заведа на вечеря, на закуска или дори да ви поръчам чаша чай!

Антония установи изненадано, че остроумието му бе успяло да я разсмее. Гласът му звучеше весело и приятно и напълно подходеше на лицето, което я гледаше от снимката. Реши, че трябва да се види с него. Но не веднага. Не биваше да изглежда толкова леснодостъпна.

— Е, добре, ще ви се обадя веднага щом се поосвободя — обеща тя.

— Бележникът ви подръка ли е?

— Не.

— А имате ли мобифон, щом не искате да ми дадете домашния си номер?

Защо не?, помисли си тя. Вечната ѝ предпазливост ѝ беше омръзнала. Той очевидно бе почтен човек, така че нямаше нужда да се държи като параноичка.

— Чудесно — отбеляза Колин, след като записа номера.

— Скоро ще си уредим нова среща.

Щом си пожелаха лека нощ, Антония се отпусна в леглото, гушнала Краш, и се замисли над разговора. Колкото повече опознаваше Колин Холбрук, толкова повече се увеличаваше по него. Той ѝ изглеждаше съвсем подходящ. И по възраст, и по професия, и по произход, и което беше най-важно — заради чудесното му чувство за хумор. Все още бе разочарована, задето не се бяха срещнали тази вечер, но имаше достатъчно богат опит в бизнеса, за да е наясно, че понякога спешните служебни съвещания бяха неизбежни. Беше просто случайност, че на Колин това му се бе случило два пъти, и то точно в дните, в които трябваше да се видят. Колко време трябваше да мине, преди да му се обади отново? Два-три дни? Или няколко седмици? Разбира се, в нейното положение не можеше да си позволи да се прави

на недостъпна. Тази възможност имат дамите, постоянно преследвани от мъжете, но не и тридесет и две годишна жена, която бе пуснала обява, че си търси съпруг, в национален всекидневник. И все пак... Антония се претърколи на една страна и угаси лампата. Може би всичко ще се нареди както трябва. Може би, след като се срещне с Колин Холбрук, ще се влюби в него от пръв поглед.

Краш измяука недоволно, притиснат от коленете ѝ.

— Съжалявам, миличък — каза извинително тя и отново зае предишното положение. Развеселена, помисли си, че той няма да бъде очарован от възможността да дели леглото ѝ с друг мъж.

— Скъпа, толкова съм разстроена, защото мисля, че всичко стана по моя вина — говореше Хилъри, когато се обади на дъщеря си на следващата сутрин.

— Мамо, ти не си виновна за нищо — твърдо заяви Антония. Самата тя бе шокирана от новината, че Джини и Роланд са развалили годеча си. — Как можеш да се обвиняваш?

— О, заради онзи глупав спор около празненството. Може би трябваше да се съглася с Джини...

— Ти направи всичко възможно, за да ѝ угодиш! — избухна Антония. — Тя е една разглезена хлапачка, а трябваше да ти бъде благодарна, задето изобщо се зае с цялата организация.

— Но това не беше партито, което тя искаше. Джини настояваше за нещо по-оригинално, с което да впечатли приятелите си.

— И какво? Нали двамата с Ро щяха да си го направят вечерта в Сейнт Обенс? Какъв е проблемът?

Гласът на Хилъри потрепери:

— Джини бе бясна, задето Роланд каза, че у дома ще се състои само малък прием, а двамата ще платят за голямото тържество вечерта. Твърдеше, че не могат да си го позволят. Скараха се жестоко, а после тя си тръгна.

— Какво мисли Ро?

— Смята, че Джини се е държала егоистично и детински. Но момичето няма родители и точно затова се чувствам толкова неловко. Искаше ми се да ѝ бъда като истинска майка.

— Това е много благородно, ако и тя се бе държала като твоя дъщеря — отбеляза Антония. — Къде отиде?

— При някаква приятелка от училище.

— Надявам се, че брат ми не се е втурнал след нея. И, мамо, не трябва да се огъвате. Тя сигурно смята, че емоционалното изнудване ще принуди семейството ни да приеме условията ѝ, но вие трябва да останете непоколебими.

— Сигурно, но сега ми се струва, че беше по-добре да се съгласим с нея. Поне нямаше да се чувствам толкова виновна.

— Мамо, чуй ме. За първи път в живота си Роланд взе самостоятелно решение. Не му отнемай радостта от новооткритата независимост. След време ще ти бъде благодарен, че си го оставила да поеме сам отговорността, а и, честно казано, ако Джини е наистина такава егоистка, той ще бъде по-щастлив без нея.

— Ти никога не си я харесвала особено, нали, скъпа?

— Не, никога.

— Но вие с Ро винаги сте били толкова близки, та ми се струва, че никоя жена няма да ти се стори достатъчно добра за него.

— Глупости! Просто смятам, че Ро винаги е бил прекалено зависим от нас. Бях много доволна, когато той доказа, че най-после е пораснал достатъчно, за да поеме сам разходите по сватбата си. Точно така трябваше да постъпи. За Бога, та той е вече двадесет и пет годишен, здрав и с подходяща работа! Крайно време беше да престане да разчита на вас с татко, особено от финансова гледна точка!

Антония знаеше със сигурност, че майка ѝ често дава тайно пари на Роланд, за да може той да покрива разходите по самостоятелното си жилище.

— Предполагам, че си права, но от това не ми става по-леко — въздъхна Хилъри.

— Мамо, престани! Ти не си виновна, а и Роланд със сигурност ще го преживее. Защо не дойдеш при мен за един ден? Бихме могли да пообиколим магазините и да обядваме заедно.

— Ще си помисля, мила. Ще се радвам, ако мога да те видя.

— Обади ми се, когато решиш, за да резервирам маса в някое шикозно заведение в града — Антония със задоволство установи, че най-после е успяла да разсмее майка си. — Ето, така е по-добре. Твоето малко момче е вече зрял мъж.

— Той сигурно ще ти се обади, за да ти каже какво е станало.

— Не се и съмнявам. Мамо, сега трябва да свършваме. Имам да пообиколя няколко къщи и искам да успея да сваря работниците. В случай че искаш да ми се обадиш отново, тази вечер ще си бъда вкъщи.

— Добре, миличка. Обичам те.

— Дочуване, мамо. Поздрави татко.

Антония събра книгата си и ги сложи в куфарчето.

— Излизам, Линда. Можеш да ме потърсиш по мобифона, ако се наложи, но смятам да се върна следобед — реши, че е най-добре да не споменава за посещението на Робин предната вечер. Безсмислено беше да налива масло в огъня, още повече че инцидентът бе почти изтрит от съзнанието ѝ. — Ще нагледам няколко обекта днес, а после вероятно ще мина през склада в Челси. Трябва да го огледам, преди да реша дали да го купя.

Линда кимна:

— Добре. Впрочем семейство Лебанес проявява интерес към къщата на „Уилтън Плейс“. Почистих всичко днес, преди да дойда. Марк ще им я покаже днес следобед.

— Много добре — Антония се обърна към сътрудника си: — Това ми припомни, че миналата вечер се натъкнах на мистър Приди. Струва ми се, че той е харесал апартамента на „Виктория Роуд“. Говорил ли си с него по въпроса?

— Опитах се да се свържа в хотела, но безуспешно. Оставих му съобщение да ми се обади веднага щом се прибере, но досега не е позвънил — отвърна Марк.

— Не бива да позволяваме да ни се изплъзне и да се обърне към друга компания — отбеляза Антония. — Изглежда, парите от продадената къща в провинцията парят в джоба му. Трябва да се оправим с него колкото може по-скоро.

— Дадено. Положението е под контрол, но той е човек, който много добре знае какво иска, и не бива да го насилваме.

Антония спря малко преди да стигне вратата.

— Дали наистина е наясно какво точно иска? Първо каза, че иска къща, след това се спря на апартамент. Снощи съвсем не ми приличаше на човек, направил своя избор. Спомена само, че бърза да се устрои, защото престоят в хотела му излиза доста солено.

— Не съм учудена — намеси се Линда.

Марк сви рамене.

— И аз не мога да го разбера — призна той. — Доста странен човек. Няма да се изненадам, ако жена му се окаже някакъв дракон. Изглежда много потиснат.

Антония реши да повърви пеш до „Итън Плейс“ и „Белгрейв Скуеър“, а след това да вземе колата си и да отскочи до „Марбъл Арч“ и „Виктория Роуд“. На няколко пъти, докато вървеше по „Кливдън Плейс“, ѝ се стори, че някой я наблюдава, но когато се обърнеше назад, не забелязваше никого, който би могъл да я следи. По това време на деня хората в Челси и Белгрейвия бяха заети с ежедневните си занимания. Приятна млада жена в дънки вървеше бавно, натоварена с чанти от магазина на Питър Джоунс; възрастен господин разхождаше кучето си; две тийнейджърки разговаряха и се смееха на автобусната спирка; една бавачка разхождаше дете, облечено в скъпи дрехи. Такситата и коли профучаваха покрай нея или шофьорите им ругаеха високо, търсейки място за паркиране. Антония продължаваше по улицата, но неприятното усещане не я напускаше и я караше да се чувства неловко. Когато стигна до „Итън Плейс“, със задоволство забеляза Бърт, застанал на стълбите пред вратата.

— Добро утро, Бърт... или вече минава обяд? Как вървят нещата?

— Добър ден, мис Мъри. Всичко е наред. Проверяхах резетата на прозорците, а в момента застилат килимите.

— Чудесно! — младата жена изкачи стъпалата и огледа улицата. — Знаеш ли, Бърт, имам странното усещане, че някой ме следи.

Приятното розово лице на мъжа се изкриви в гримаса.

— Това никак не ми харесва, мис. Забелязахте ли някого?

Тя поклати отрицателно глава:

— Не, или поне никого, който да проявява някакъв интерес към мен. И все пак подозирам, че някой следи всяко мое движение.

— Възможно ли е да ви следят с кола?

Антония не бе помислила за подобна възможност.

— Възможно е — бавно отвърна тя, — но къде би могъл да е в момента?

— Движението по това време не е много натоварено, така че бързо може да се измъкне.

— Вярно. Е, както и да е, ще разменя няколко думи с хората, доставили килимите, и веднага ще си тръгна.

— Мога ли да ви откарам, мис Мъри? Свърших работата си тук и трябва да отида до „Марбъл Арч“, за да провери как вървят нещата там. Днес ще поставят паркета на партерния етаж.

— И аз смятах да отскоча дотам по-късно, но би могъл да ме оставиш на „Белгрейв Скуеър“.

— Няма проблеми — мъжът бръкна в джоба на самото си и извади ключовете на колата. — Вчера бях там. Почти са привършили. Корнизите са сложени, а утре ще монтират вратите. Не се притеснявайте, мис, ще спазим сроковете.

Антония се разсмя:

— Ти си единственият строителен работник, който не само се осмелява да даде подобно обещание, но успява и да го изпълни.

— Не мога да рискувам съвместната ни работа заради неоправдани отсрочки — усмихна се в отговор той.

— Прав си — кимна в знак на съгласие младата жена.

Щом пристигнаха на „Белгрейв Скуеър“ и Бърт потегли с мощното си „БМВ“, Антония обиколи голямата къща, която се състоеше от шест приемни, десет спални със самостоятелни санитарни възли и други шест стаи, които някога са били предназначени за прислугата, а сега бяха преустроени в удобни кабинети. На приземния етаж имаше просторна, модерно обзаведена кухня. Бърт не я беше подвел. Сградата изглеждаше така добре, че биха могли да я обявят за продан дори преди предварително определения срок. Работниците вече бяха успели да монтират тежките махагонови врати и оставаше само да ги полират.

Антония бе горда с направеното. Когато бе купила сградата, години наред използвана за седалище на Пенсионния фонд на транспортните работници, красивите старинни стаи бяха превърнати в десетина малки канцеларийки, чиито стени бяха облепени с плакати. Мебелите имаха вид на ветерани от двете световни войни, което най-вероятно не беше далеч от истината. Антония обаче бе успяла да я види във въображението си такава, каквато е била преди десетки години, когато в нея са живели аристократи, обградени с антики,

кристал, свещници, копринени завеси и персийски килими. В днешно време онези, които биха могли да си позволят подобен дом, бяха единици, но от внушителната къща можеше да стане представително посолство. Сега, виждайки я почти завършена, Антония реши, че това е най-хубавото, което някога бе предлагала на пазара.

Час и половина по-късно тя бързаше по „Чесъм Плейс“ към „Понт Стрийт“ и „Слоун Стрийт“. Все още трябваше да огледа две къщи и вече се съмняваше дали изобщо ще ѝ остане време да се отбие до склада на „Ембанкмънт“. Приближавайки „Кадогън Скуеър“, реши, че няма да успее да се отбие до апартамента си дори за чаша кафе.

И тогава всичко започна отново. Същото неприятно чувство, че някой върви след нея и наблюдава всяка нейна крачка. Антония спря объркано на сред тротоара и се огледа. По това време на деня наоколо нямаше много хора. Няколко номера по-надолу от дома ѝ спря такси и от него излезе възрастна жена. Добре облечена дама на средна възраст излезе от друга къща, спусна се по стъпалата и потраквайки с високите си токчета, тръгна към „Понт Стрийт“. Млад мъж с дипломатическо куфарче и официален костюм пресече улицата, без дори да погледне към нея. И все пак, докато отключваше колата си, тя можеше да се закълне, че някой я наблюдава. Антония сви рамене и се опита да притъпи безпокойството си, като мислено се убеждаваше, че си въобразява. Но нещо определено не беше наред. Усещаше го с мозъка на костите си. Но защо някой би я преследвал? При това да стигне дотам, че да нахълта в празна къща, докато и тя е в нея? Преследвачите обикновено издаваха присъствието си, като се опитваха да въвлекат жертвите си в разговор, изпращаха им писма или звънях по телефона и мълчаха... Внезапно тя застина на мястото си, припомняйки си обажданията по телефона предната вечер. Всички, които го правеха, предварително блокираха номерата си, така че да не могат да бъдат проследени. Робин беше споменал, че се бил опитвал да се свърже с нея, но не успял. Означаваше ли това, че е звънил някой друг?

Поседя няколко секунди в колата си, чудейки се какво да прави. Как обикновено постъпват хората, когато подозират, че ги следят? Звънят в полицията? Опитват се да установят самоличността на преследвача и го заплашват със съд, ако не престане? Или се срещат с него лице в лице и му казват да ги остави на мира? Но как би могло да

стане това, след като другият полага такива усилия да остане анонимен?

Обзета едновременно от безпокойство и гняв, Антония запали мотора и потегли, нетърпелива час по-скоро да се отдалечи от това място. Беше абсурдно, разбира се, присмя се на себе си тя, защото онзи, който я преследваше, със сигурност беше наясно къде може да я открие.

Докато паркираше колата си пред „Марбъл Арч“, тя си спомни за таксито, което едва не се бе врязало в задницата на колата ѝ. Припомни си, че бе видяла гърба на клиента, който забързано се бе смесил с тълпата, без дори да си плати сметката. Дали пък не беше *той*?

След като поговори с работниците и внимателно огледа новопоставения паркет, тя потегли към „Кенсингтън“ през „Хайд Парк“, за да види и къщата на „Виктория Роуд“. Беше започнало да вали и сивата лепкава влага я потискаше. След като излезе от колата, тя се огледа, но не забеляза жива душа и реши, че онзи, който я бе следил, се е отказал от отегчителното си занимание. Последваха нови разговори с работниците, монтиращи кухненското обзавеждане в дома, който изглеждаше очарователно с добре поддържаната розова градина отпред и дърветата, обсипани с пролетни цветове.

След като разгледа къщата от приземния етаж до тавана, Антония погледна часовника си. Времето беше напреднало. Минаваше пет и петнадесет. Оставаше ѝ само да отиде до Челси, но мисълта да обикаля сама из празния склад в мрачния, влажен следобед ѝ се стори отблъскваща. За нищо на света не би признала, но подозрението, че я следят, я бе изнервило. Реши, че е много по-разумно, ако вземе някого от служителите си, когато реши да отиде дотам. В крайна сметка Гай беше специалист по оценка на имотите, а Карина бе натоварена със сделката, така че на никого не би му се сторило необичайно, ако ги помоли да я придружат при огледа.

Позвъни в офиса, за да провери дали няма никакви съобщения. Обади се Линда.

— Всичко е наред — увери я секретарката бодро. — Мебелите, които си избрала от Бивън Бюнъл, ще бъдат закарани до „Итън Плейс“ в края на седмицата, а завесите ще бъдат окачени още утре.

— Фантастично! Значи още в понеделник ще можем да се позабавляваме.

Анабел Хол от агенцията „Прайвит Лайф“ се бе справила отлично с декора, така че Антония действително можеше да започне „да се забавлява“, което означаваше да се заеме с последните детайли по украсата на къщата, за да я превърне в дом от най-висока класа. Леглата бяха застлани с ленени покривки, в кухнята бяха подредени стъклени чаши и порцеланови сервизи. Килимите съвършено подходяха на мебелировката. В баните бяха нагънати цял куп снежнобели кърпи. Допълнителен уют внасяха няколко антики, закупени от веригата магазини на Томас Гуд. Последното, което оставаше да направи, бе да поръча няколко букета свежи цветя. Помисли си, че бележникът ѝ с телефони прилича повече на указател, отколкото, на каквото и да е друго. Мрачно си даде сметка, че именно това е причината да има само неколцина приятели и все още да няма съпруг.

След като всичко бъде доставено, тя щеше да прекара дни наред, за да подрежда внимателно подбраните вещи, „сякаш си играе в куклена къща“, както често я подиграваха братята ѝ. Още при първата поява на заможен клиент щеше да се втурне в къщата, за да сложи на котлона прясно кафе, чийто приятен аромат да внесе допълнителен комфорт.

— Брат ти се обади — продължи Линда, откъсвайки я от мислите ѝ.

— Кой по-точно? — Антония все още пресмяташе наум дали би могла да получи от това място три милиона лири.

— Роланд. Каза да му се обадиш, щом се върнеш.

— Добре. Ще се прибера вкъщи, така че можеш да ме търсиш там, ако се наложи.

— Добре ли си, Антония?

— Да. Защо?

— Гласът ти звучи уморено. Да няма някакъв проблем? Антония реши да не споменава за подозренията си, че я следят.

— Не — отвърна тя бодро. — Виж, няма смисъл да се връщам в офиса. Ще се прибера.

— Няма ли да отскочиш до склада на „Ембанкмънт“? Собствениците се обадиха преди малко и попитаха дали би могла да им върнеш ключовете, ако си приключила с огледа.

— Това е доста сериозна сделка и бих искала Гай или Карина да дойдат с мен, за да чуя мнението им. Предай на собствениците, че след няколко дни ще им се обадя.

ПЕТА ГЛАВА

Антония се обади на Роланд веднага щом се прибра в апартамента си.

— Разбра ли какво се случи? — побърза да я попита той.

— Да. Мама ми каза. Как си, Ро? — стори й се, че гласът му звучи разстроено.

— Джини си отиде, Антония. Какво да правя сега?

— Зависи — предпазливо започна тя. — Предполагам, че сте се скарали.

— Тя побесня, задето казах, че ще платим сами партито с приятелите ни. Но бях прав, нали?

— Напълно. Какъв всъщност е проблемът? Можете ли да си го позволите?

— Това означаваше да вземем малко пари назаем, но можехме да ги изплатим на части. Джини беше решила, че мама и татко ще поемат всички разходи по сватбата. Внезапно стана много амбициозна.

— В какъв смисъл?

— О, Боже, искаше да си купим голяма къща и нова кола. Не знам как си го е представяла, но винаги даваше за пример теб. Не преставаше да повтаря, че живееш в луксозен апартамент в най-богатия квартал на Лондон, докато ние трябвало да се задоволим с къща в провинцията.

Последва неловка тишина.

— Но аз работих упорито за това! — възрази Антония. — Всичко съм постигнала съвсем сама!

— Опитах се да наблегна на този факт, но нищо не се получи. Знаеш ли какво мисля?

— Очаквам да ми кажеш.

— Опасявам се, Джини е смятала, че съм изгодна партия за нея. Въобрази си е, че родителите ми са доста богати и ще се погрижат да ни осигурят жилище и начин на живот, подобен на техния... Нали разбираш, със слуги и всичко останало.

— Но как е могла да си помисли подобно нещо, Ро? — искрено се учуди Антония.

— Не ме питай. Както и да е, каза, че всички ние сме й дошли до гуша и затова си тръгва.

— Може би е за добро — отбеляза сестрата. — Не е ли за предпочитане да разбереш всичко това преди сватбата, отколкото когато стане прекалено късно?

— Но аз я обичам! — възкликна той отчаяно. — Бях сигурен, че и тя не е безразлична към мен. Не допусках, че е търсила само материалната изгода.

— Зная, Ро, и много съжалявам. Защо не оставиш нещата на времето, за да видиш какво ще стане? Може би тя ще разбере, че е постъпила глупаво и ще се върне.

— Да, сигурно бих могъл.

— На твое място бих постъпила точно така. Ро, ти заслужаваш нещо по-добро.

— Съжалявам, че те натоварвам допълнително с проблемите си. Как вървят нещата при теб? Всичко наред ли е?

По тона му Антония се досети, че той има предвид самотата й.

— Да, всичко е наред — отвърна бодро. — Цял ден ръководих малката си империя, а сега възнамерявам да нахраня Краш.

— Пази се, миличка — каза той, без да се подведе от шеговитото й настроение. — Ще те държа в течение на тази история с Джини.

— Непременно. И запомни, не я оставяй да те разиграва.

След като си казаха „дочуване“, Антония отиде в кухнята, където Краш нетърпеливо очакваше вечерята си, обикаляйки насам-натам, като междувременно бе успял да бутне бутилката с олио. Слава Богу, че беше затворена. Включи телевизора, за да изгледа новините в осемнадесет часа.

Миг по-късно замръзна на място, стресната от съобщението, съпровождащо снимките на наскоро убитите три млади жени.

— Полицайте, разследващи убийствата на трите лондончанки — Полин Ашфорд, Валери Мартин и Роксана Бърч, които бяха намерени удушени близо до работните си места, са попаднали на нови улики относно убиеца. Предполага се, че той е мъж, отговорил на дадени от тях обяви за запознанства. И в трите случая мъжът си е уговарял срещи

с жертвите, но не се е явявал на тях под претекст, че е бил задържан до късно в службата си...

Антония се отпусна тежко на един стол до масата, без да откъсва поглед от екрана. Обливаше я ледена пот и за момент ѝ се стори, че ще припадне.

Колин Холбрук! Установи с нарастващ ужас, че всичко постепенно си идва на мястото. Той си играеше на котка и мишка, преди да премине към действие. Това обясняваше защо не бе дошъл на срещите, мълчаливите обаждания по телефона, нахлуването в празната къща, която бе отишла да огледа, и натрапчивото усещане, че някой я следи. Вероятно той бе избягал от таксито, което едва не удари колата ѝ.

А ѝ се бе сторил толкова приятен и подходящ! Лицето от снимката бе много привлекателно. Дълбоко в нея, редом с ужаса, се надигаше огромно разочарование. Трябваше да се досети, че нещо не е наред още когато се бе провалила втората им среща. Оправданията му наистина бяха убедителни, но ако не беше така заслепена от желание всичко да се нареди добре, нямаше начин да не се усъмни. А вместо това бе повярвала на всяка негова дума и дори... Следващата мисъл почти я зашемети. Беше му дала номера на мобифона си! Господи! Каква глупачка! Как бе могла да направи такава грешка? Но той ѝ бе звучал толкова искрено, а и тя знаеше какво означава да те задържат до късно на работа и... Какво ѝ бе казал Роланд? Слава Богу, че не бе споменала на родителите си за постъпката си. Имаше и още едно хубаво нещо. Мобифонът беше служебен и номерът му не беше вписан в нито един указател. Преди време бе успяла да уреди този въпрос, за да си спести среднощните обаждания на клиенти, от всички краища на света. Колин Холбрук не би могъл да открие адреса ѝ. Освен това смяташе, че името ѝ е Сюзън. Поуспокои се малко, но миг по-късно плесна челото си с ръка, изумена от наивността си. Разбира се, той вече знаеше и къде живее, и как изглежда, след като я беше следил през целия ден!

Изключи телевизора и започна да се разхожда нервно из апартамента. Какво трябваше да направи? С кого да поговори? Дали нямаше да е най-добре да си наеме бодигард? Мисълта за собствената ѝ безопасност отстъпи място на унижението, което щеше да изпита, ако някой научеше как се бе свързала с Колин Холбрук. Колко

недостойна и отчаяна изглеждаше постъпката ѝ! Можеше да си представи заглавията на първите страници на вестниците: „Антония Мъри, милионерка и собственичка на компания за недвижими имоти, си търси съпруг чрез обява във вестник!“

За първи път разбра опасенията на Роланд и реши, че е трябвало да се обърне към някоя агенция за запознанства. Сега, каквото и да станеше, трябваше да потули истината. Не, нямаше да каже на никого, а и не разполагаше с доказателства, че именно Колин Холбрук е издирваният мъж. Възможно беше всъщност нищо да не я заплашва. Възможно, но малко вероятно.

След безсънната нощ, през която непрекъснато премисляше как да действа, без колегите ѝ да разберат, че нещо не е наред, Антония стана в седем, взе душ, нахрани Краш, който вече се умилкваше около краката ѝ, за да привлече вниманието ѝ, и позвъни на една агенция за коли под наем. Беше работила с нея в продължение на седем години и често наемаше кола с шофьор, за да отиде на театър или на някой прием, където смяташе да пийне едно-две питиета.

— Добро утро, мис Мъри — поздравя телефонистката. — Какво можем да направим за вас?

— Бих искала да наема кола с шофьор, който да ме взима от дома ми всяка сутрин в осем и половина и да ме откарва в службата — *разстоянието, до която е пет минути път пеша, помисли си тя с ирония.* — Бих желала да е на мое разположение за целия ден, след което да ме връща у дома в седем часа вечерта.

— Разбира се, мис Мъри. И това всеки ден?

— Да, всеки ден, докато не отменя поръчката. Има и още нещо.

— Да, мадам?

— Искам един и същи шофьор. Искам да ми кажете името му и да му предадете, че трябва да ми звъни по домофона, когато пристига сутринта.

— Много добре. Моля, изчакайте за момент — последва леко изщракване и в слушалката се разнесе познатата мелодия на „Синия Дунав“. След минута отново се чу гласът на телефонистката: — Мис Мъри? Ще ви изпратим Доналд. Карал ви е няколко пъти и е добър, надежден шофьор.

— Чудесно — Антония си го спомняше много добре: едър петдесетгодишен мъж, когото не можеш лесно да сплашиш. — Ако

възникне нещо непредвидено и Доналд се окаже зает, бихте ли ми позвънили вкъщи, за да ме предупредите, че ще изпратите друг?

— Разбира се, мис Мъри. Имаме и домашния, и служебния ви телефон...

— Моля, използвайте само мобифона ми или служебния ми телефон, поне за известно време — прекъсна я Антония. — Скоро ще ви кажа и новия си домашен номер.

След като телефонистката ѝ благодари, което беше в реда на нещата, тъй като услугата щеше да струва по сто и тридесет лири всеки ден, и то за неограничен срок, Антония постави слушалката. Кафето ѝ беше изстинало. Вдигна чашата към устните си и понечи да отпие, но в този момент Краш скочи върху нея, доволен да я види седнала и незаета с нищо. Тъмната течност се разплиска из скута ѝ и бързо попи в снежнобялата нощница.

— Краш! Защо не внимаваш? — извика тя и скочи от мястото си. Смъкна дрехата и тръгна към банята, за да я изпере със студена вода, когато мобифонът ѝ иззвъня.

Антония изруга на глас и вдигна слушалката.

— Моля?

— Здравсти! Най-после успях да се свържа с вас, Сюзън. Знаете ли, нещо не е наред с телефона ви. Снощи с часове се опитвах да ви се обадя, но постоянно даваше заето, затова реших да ви звънна, преди да сте тръгнали на работа. Как сте?

Тя шумно си пое въздух, но преди да успее да каже нещо, Колин Холбрук продължи:

— Нямах търпение да изчакам вие да ми се обадите, за да си определим среща. Какво ще кажете да отидем на вечеря днес? Сигурен съм, че мога да се освободя рано, защото шефът ми е във Вашингтон и...

Антония стисна здраво слушалката.

— Аз... аз промених решението си. Не искам да се срещаме — отсече тя хладно, надявайки се, че гласът ѝ не трепери.

— Но защо, Сюзън? — запита той изненадано. — Какво ви накара да се откажете? Вие не сте ме виждали, защо не ми дадете шанс?

— Реших да изоставя тази работа с обявите на самотни хора във вестниците.

— Това е ужасен срам — разочаровано заяви той. — Но защо?

— Не е необходимо да изтъквам причина.

— Не, не, разбира се. Просто исках да знам какво се е объркало. Миналата вечер, когато разговаряхме, останах с впечатлението, че искате да се видим, когато ви остане свободно време — в гласа му Антония долови искрено съжаление и се запита дали не прави фатална грешка. Той звучеше като напълно нормален човек. При това честен. И любезен. И загрижен. Ами ако въображението ѝ я подвежда и този мъж няма нищо общо с трите убийства? Не разполагаше с никакви доказателства, освен със собствените си подозрения. От няколкото им разговора бе решила, че той е точно този тип мъж, който майка ѝ би приела в семейството им с отворени обятия.

Но предпазливостта ѝ надделя.

— Промених решението си — бързо каза тя. — А сега трябва да вървя. Сбогом — и веднага затвори телефона, отнемайки му възможността да каже още нещо.

Постоя неподвижно няколко минути, за да се посъвземе, и внезапно осъзна, че е гола и ѝ е студено.

Изключи мобифона и реши да продължава да взема предпазни мерки. Нещо не беше наред. Чувстваше го и в мозъка на костите си. Дори и Колин Холбрук да не беше сериен убиец, подбиращ жертвите си сред самотните жени, дали обява за запознанство във вестниците, нещо не беше наред. В ситуацията имаше нещо неискрено. Не беше лицето му — снимката все още стоеше на нощното ѝ шкафче. Това беше лице на открит, честен човек. Но нещо в поведението му я объркваше. Да, определено нещо съвсем не беше наред.

Веднага щом се облече, позвъни на телекомуникационната компания и поиска да сменят служебния ѝ номер с нов. Така Колин нямаше да може да се свърже с нея по никакъв начин, освен да пише до пощенската ѝ кутия.

В осем и половина се позвъни на входа.

— Мис Мъри? Аз съм Доналд. Ако сте готова, колата ви очаква.

— Благодаря, Доналд. Слизам веднага.

Антония огледа критично отражението си в голямото огледало в спалнята. Изглеждаше много по-делова и самоуверена, отколкото се чувстваше в момента. Взетите предпазни мерки не ѝ бяха донесли очакваното успокоение. Може би ако се държеше както обикновено и с

постоянното присъствие на Доналд през целия ден, Колин Холбрук щеше да изгуби интерес.

— Къде ще ходиш? — бяха първите думи на Линда, когато Антония пристигна в офиса.

Марк Джилингъм и Карина Найт я наблюдаваха с любопитство през остъклените врати.

— Наемна кола, а? — отбеляза Марк, широко усмихнат. — Кого смяташ да впечатлиш?

— Вероятно султана на Бруней. Нали търси богат купувач за къщата на „Белгрейв Скуеър“ — пошегува се Карина.

Антония им се усмихна ослепително.

— О, нима не знаете? Винаги наемам лимузина с шофьор, когато тръгна на покупки в „Маркс и Спенсър“! — остави куфарчето си на бюрото и го отвори. — Всъщност истинската причина е, че ми дотегна да карам колата си из Лондон. Прекарвам повечето си време в търсене на място за паркиране, отколкото в оглеждане на сградите. Освен това адвокатите ми казаха, че по този начин ще намалая данъците си — отпусна се на кожения стол и се зае с кореспонденцията. — Случи ли се нещо вълнуващо, Линда?

Секретарката я изгледа с любопитство, но не направи никакъв коментар относно колата.

— Нищо особено. Бърт изпрати фактурата за строителните материали и се нуждае от още пари за...

— Кажете на Карина да се заеме с това и после му изготви чек — прекъсна я Антония.

— Добре.

Следващия един час Антония и Линда работиха заедно, докато бюрото се разчисти. Помежду им се бе установило правило задачите за деня да не остават за следващия и до края на работното време всичко трябваше да си бъде на мястото. След това Антония ги покани около голямата кръгла маса в средата на офиса, за да изслуша как вървят нещата в различните отдели. Сали Адамсън и Гай Рамзи докладваха за потенциалните клиенти и напредъка в продажбите, а Карина Найт съобщи за работата на строителните работници. Марк Джилингъм имаше да им каже нещо интересно.

— Мистър Приди в крайна сметка реши, че иска къщата на „Уилтън Плейс“.

Антония го изгледа учудено.

— А аз си мислех, че я намира прекалено голяма за него и съпругата му. Впрочем тя наистина не е много подходяща за самотна застаряваща двойка. Защо е променил решението си?

Марк сви рамене, но изглеждаше доволен.

— В интерес на истината, аз не се оплаквам — той мислеше за комисионата си. — Каза, че ще намине по-късно тази сутрин, за да доуточним подробностите.

— Е!... — Антония се обърна към Линда: — Ще се наложи да ти намерим друго място, където да се настаниш временно.

— Не се притеснявай за това! — сопна се Линда, сякаш не искаше да говори по този въпрос. След като вече всички знаеха, че се е разделила със съпруга си и се е настанила в къщата, Антония не можеше да разбере защо е толкова раздразнена.

— Добре. Да идем да разгледаме склада — това означаваше, че съвещанието е приключило. — Карина? Гай? Имате ли възможност да дойдете с мен?

Двамата кимнаха ентузиазирани. Нямаше нищо по-вълнуващо от оглеждането на нов имот, още повече изоставен и предполагащ реконструкция. В такива случаи всеки даваше воля на въображението си, предлагаха се и се отхвърляха безумни идеи, споровете бяха продължителни и интересни, като в крайна сметка всичко трябваше да бъде съобразено с финансовата страна на въпроса.

Антония се обади на Доналд. Той бе успял да паркира колата на съседната улица и щеше да бъде пред офиса след няколко минути.

— Искаме да отидем до Челси — осведоми го тя.

— Много добре, мадам. Идвам веднага.

Щом пристигнаха, Антония реши, че е постъпила разумно, като не бе дошла сама предната вечер. Ако съществуваха места, подходящи за убийство, то това беше точно такава. Мрачен, влажен и изоставен, складът се намираше на брега до самата река и никак не й хареса. Мисълта, че може да бъде наблюдавана и преследвана тук, я накара да

потрепери. Наистина постройката би могла да побере пет-шест луксозни апартамента, но тя не искаше да има нищо общо с нея.

След като огледаха склада обстойно, Антония се обърна към колегите си и те веднага разбраха какво ще им каже.

— Не става за нищо. Единственото хубаво нещо е изгледът към реката. Иначе е влажно, дъските са прогнили, а външните стени изглеждат толкова наклонени, сякаш всеки момент ще се срутят. Да не губим повече време. Наред с всичко останало, атмосферата е отвратителна. Никой не би бил щастлив тук дори ако превърнем бараката в Бъкингамския дворец!

Карина и Гай кимнаха, но не казаха нищо. Голяма част от успеха на компанията се дължеше на безпогрешния инстинкт на Антония. И той никога не я бе подвеждал. Тя долавяше съвсем точно кое ще стане и от кое няма да се получи нищо. За нея атмосферата беше особено важна. Неин беше изразът, че има „щастливи домове“ и „прокълнати къщи“.

След като се върнаха в офиса, Антония подаде ключовете от склада на Линда.

— Би ли ги върнала на собствениците, моля? Кажете им, че постройката не е онова, което търсим.

Линда кимна.

— Мога ли да ти кажа няколко думи? — тихо попита тя.

— Разбира се. Какво има? — Антония веднага изостави деловия тон, предчувствайки, че нещо не е наред.

— Робин ме помоли да се върна при него.

Лицето на Антония светна оживено. Тя остана с гръб към останалите, за да не се досети никой за темата на разговора.

— Но това е чудесно, Линда. Не се ли радваш?

Секретарката поклати глава:

— Не знам какво точно изпитвам. Част от мен се радва, че в крайна сметка не всичко се е объркало. Робин казва, че трябва да забравим всичко и да започнем отначало. Но, от друга страна, се питам дали го обичам достатъчно, за да си струва да опитвам. Знаеш, че все още съм влюбена в Енгъс. Не знам дали изобщо някога ще успея да превъзмогна чувствата си.

Антония, която така и не бе познала нито голямата любов, нито фаталната страст, не можеше да си обясни как, по нейно мнение, Линда може да постъпва толкова глупаво. След като имаше толкова внимателен и великодушен съпруг като Робин, който очевидно ѝ беше простил, защо изобщо се колебае?

— Всичко зависи от теб, Линда — прошепна тя, — но си струва поне да опиташ, не мислиш ли?

— Не знам. Какъв смисъл има да живееш с един мъж, след като непрекъснато мислиш за друг?

— О, сигурна съм, че това ще премине... имам предвид увлечението ти по Енгъс. Хората успяват да превъзмогнат тези неща. Както се примиряват със смъртта. Дай още един шанс на Робин. Нали не искаш да прекараш остатъка от живота си съвсем сама?

— По-добре да живееш сама, отколкото с неподходящ човек. Но пък така ще реша жилищния си проблем. Нали трябва незабавно да се изнеса от къщата на „Уилтън Плейс“, след като вече е продадена... — неочаквано Линда млъкна и се загледа към вратата. — И като заговорихме за вълка...

Антония се обърна и видя мистър Приди, с чадър в едната ръка и сив шлифер, праметнат небрежно през рамото.

— Добър ден, мистър Приди — каза тя и тръгна към него с протегнатата ръка. — Радвам се да ви видя. От колегата си Марк разбрах, че проявявате интерес към къщата на „Уилтън Плейс“.

— Точно така, мис Мъри — докато държеше ръката ѝ, мъжът надничаше към нея иззад масивните рамки на очилата си. — Дори твърде голям интерес.

Марк също се бе приближил, за да поздрави клиента. След като се ръкуваха, мистър Приди бе отведен до един стол до бюрото на Марк.

— Въпреки че къщата е по-голяма, отколкото бях решил първоначално — започна бъдещият купувач, прокарвайки длан по плешивото си теме, сякаш да приглади несъществуващата си коса, — предпочитам къща пред апартамент. Дойдох да внеса предплатата и да ви съобщя имената на адвокатите си, за да подпишем договора.

— Разбира се — засия Марк и извади папката с документите за имота.

Антония придърпа един стол и седна до тях. Това, разбира се, си беше сделка на Марк и той щеше да си получи солидната комисиона, но тя винаги държеше да бъде наблизко, в случай че възникнат някакви проблеми.

— Е, тогава се договорихме — мистър Приди дари и двамата с вяла усмивка и извади чековата си книжка от джоба на самото си.

Антония веднага забеляза, че тя е от банката „Каунт енд Ко“, която движеше финансовите дела на кралското семейство.

— А съпругата ви хареса ли къщата? — запита тя колкото да поддържа разговор.

Марк вдигна изненадано глава, сякаш току-що се бе сетил нещо. Антония измести поглед от него към клиента, после го погледна пак.

— Да, дори много — отговори мистър Приди. — Чудесно е да живееш близо до „Хайд Парк“. А за нас е огромно облекчение да напуснем хотела.

— Така е — съгласи се Антония.

Марк бе зает с изчисляването на сумата, която трябваше да се внесе като депозит.

— Кога мога да се нанеса? — попита мистър Приди и извади от горния джоб на самото си старомодна писалка.

— Къщата е напълно готова — обясни Марк, — така че ще може да се настаните веднага след подписването на договора.

— Добре. Много добре.

Антония наблюдаваше как клиентът подписва чека и дава на Марк имената на адвокатите си и си пожела всичките ѝ сделки да се осъществяват с такава лекота. Печалбата от продажбата беше огромна, а и работата по къщата ѝ бе доставяла удоволствие от самото начало. В подобни моменти чувството на удовлетвореност беше невероятно.

Доналд дойде да я вземе от службата малко след като му позвъни. Пътуването до „Кадогън Скуеър“ им отне седем минути, тъй като движението беше много натоварено, и тя се зачуди дали шофьорът не я смята за луда, за инвалид или просто за страшно мързелива.

— Ще се видим утре сутринта — каза му тя и се огледа, преди да излезе от колата.

— Да, мис Мъри. Ще бъда тук.

Наоколо не се виждаше никой. Антония тичешком изкачи стълбите и внимателно затвори входната врата след себе си. Знаеше, че преиграва и действа като истеричка, но нямаше намерение да поема никакви рискове. Неочаквано из входа се разнесе силно мяукане.

— Краш? — извика тя разтревожено. Какво правеше той отвън? Възможно ли беше мисис Милър да го е оставила да излезе?

Докато се оглеждаше над парапета на стълбището, Краш се втурна да я посрещне, заумилква се около краката ѝ, мяукайки тревожно.

Антония го вдигна и го гушна силно.

— Какво има, миличкият ми? Добре ли си? — говореше му и го милваше, сякаш беше малко, уплашено дете.

Краш изглеждаше съвсем добре, което не можеше да се каже за вратата на апартамента ѝ. Ключалката беше разбита, около нея стърчаха няколко изпочупени трески, а вратата зееше отворена.

След работа Марк и Гай отидоха да полеят успешния ден с халба бира в близкото заведение.

— За невероятната ти сделка с къщата на „Уилтън Плейс“ — вдигна чашата си Гай.

— И за твоя успех при продажбата на един от апартаментите на „Марбъл Арч“ — допълни Марк.

— Защо пием този боклук, след като трябва да си поръчаме шампанско? — отбеляза Гай.

Двамата се разсмяха. Животът беше чудесен. Парите течаха, а и Антония знаеше как да стимулира служителите си чрез големи комисиони и солидни премии по Коледа.

Неочаквано Марк се намръщи, припомняйки си нещо.

— Какво ти стана? — попита Гай.

— Онзи старец... Приди. Той каза, че жена му много е харесала къщата.

— Е, надявам се да е така. Тя му струва цяло състояние. Няма да му е от полза, ако съпругата му не я харесва.

Марк бавно поклати глава:

— Не, не е това. Забележката му ми се стори странна.

— И защо?

— Защото никога не съм водил жена му да разглежда къщата. Нито аз, нито някой друг. Не смятам изобщо, че някой от нас я е виждал някога.

ШЕСТА ГЛАВА

За момент Антония остана неподвижна, без да знае как да постъпи. Възможността натрапникът да е все още в апартамента я възпираше да влезе, но мисълта, че някой си бе позволил да нахълта в нейната собственост, я изпълни с гняв. Първоначалният шок постепенно отстъпи място на ужаса. Очевидно Колин Холбрук знае къде живее. Нищо чудно все още да е в дома ѝ.

Без да пуска Краш, тя се изкачи на площадката на следващия етаж, извади мобифона от чантата си и набра 999. Ръцете ѝ трепереха. Ами ако Колин Холбрук е все още тук? Ако чуе, че звъни в полицията? За по-голяма сигурност се качи един етаж по-нагоре.

— С коя служба да ви свържа, моля? — запита операторът.

— С полицията. Побързайте, моля ви!

Секунди по-късно вече разговаряше с местния полицейски участък. Колкото може по-спокойно продиктува името и адреса си.

— Току-що се връщам от работа и намерих апартамента си разбит.

— А къде сте в момента, мадам?

— Два етажа по-горе.

— Смятате ли, че престъпникът е все още в дома ви?

— Не знам. Вратата е разбита и все още отворена. Котката ми беше излязла отвън на площадката.

— Останете там, тръгваме веднага.

Антония изключи мобифона с една ръка, докато с другата пречеше на Краш да скочи на земята.

Внезапно на няколко сантиметра от мястото, където беше застанала, една от вратите на апартаментите се отвори с трясък. За момент младата жена си помисли, че сърцето ѝ ще спре от ужас. И тогава видя познатата фигура на мисис Милър.

— Какво се е случило? — запита разтревожено старицата.

Антония сложи пръст на устните си.

— Струва ми се, че... че има крадец в апартамента ми — прошепна тя. — Обадох се в полицията. Вече са тръгнали насам.

Бледите очи на мисис Милър се разшириха от уплаха.

— О! О! — заповтаря тя. — Колко ужасно! Боже мой, какъв ужас! Не искаш ли да влезеш у нас? Поне докато дойдат полицаите?

— Ще ти бъда благодарна, ако се погрижиш за Краш, за да мога да сляза долу и да ги посрещна.

— Да, разбира се, разбира се. О, Боже, колко ужасно! Откъде разбра, че има крадец?

— Вратата ми е разбита и още стои отворена. Мисис Милър извика леко, но веднага притисна ръка към устата си.

— Не си ли чула нещо? — попита я Антония.

— Абсолютно нищо, защото гледах новините по телевизията — възрастната жена протегна ръце, за да поеме Краш. — Той добре ли е? Нали не са го наранили?

— Само е малко уплашен.

— Горкичкият! Ще му дам малко мляко. Мисля дори, че ми е останала сметана — прегърна котарака, сякаш беше бебе, и той веднага замърка доволно.

— Ти си истински ангел — отбеляза с благодарност Антония.

Вой на сирени разцепи вечерния въздух в далечината.

— Трябва да сляза, за да им отворя.

— О, Боже! Бъди предпазлива. Ще трябва да минеш покрай твоя апартамент... — очите на мисис Милър се бяха разширили толкова, сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си.

Антония кимна. Във входа имаше асансьор, но тя никога не го използваше, защото предпочиташе да изкачва пеш стълбите до жилището си. Но сега реши, че ще бъде по-безопасно да слезе с него, за да не налети на Колин Холбрук.

— Пази се... — тихо я предупреди старата жена, когато Антония натисна бутона.

Асансьорът пристигна и Антония се качи в тясната кабина, която я отведе безшумно до партера. Там нямаше никого. После чу шум от стъпки по стълбите. Секунди по-късно вече отваряше остъклените врати на униформените полицаи.

— Мис Мъри? — изгледа я въпросително единият.

— Да. Апартаментът ми е точно отгоре, на първия етаж.

— Забелязали ли сте някой да излиза, след като ни се обадохте?
— запита главният офицер, мъж в края на тридесетте, с остри черти и рязък поглед.

— Не, не мисля. Бях на третия етаж, но щях да чуя, ако вратите се отварят или затварят.

Докато разговаряха, пристигна още една полицейска кола, бял фургон и двама полицаи на мотоциклети. Включените им сирени създаваха истинска какофония от пискливи звуци, преди да замлъкнат рязко. Веднага след това спря съвсем обикновена на вид кола, от която излязоха двама цивилни. Всички носеха мобифони, някои даваха заповеди, които бяха изпълнявани мигновено. Един от мъжете я питаше дали няма заден изход и накъде води той. После част от тях се втурнаха към апартаментата ѝ, а останалите заоглеждаха партера и тротоара отпред.

Антония понечи да се качи с тях, но един млад полицай ѝ препречи пътя.

— Не можете да се качите, преди да се уверим, че в жилището ви не се укрива някой, мис. Ще ви бъда благодарен, ако изчакате отвън, докато огледаме обстановката.

Антония понечи да възрази, че това е нейният дом и при толкова много полицаи тя е в безопасност, но той не ѝ даде време.

— Престъпникът може да е въоръжен, мис.

Щом се озова навън, тя изумено забеляза, че много хора бяха излезли по балконите на тухлената викторианска къща, за да разберат какво става. Възхитена от експедитивността на полицията, тя зачака да види дали ще изведат Колин Холбрук.

Дори не ѝ се искаше да мисли колко унизително щеше да бъде за нея да обяснява, че нахлуването в апартаментата ѝ е в резултат на публикуваната от нея обява. „Какъв лош късмет — каза си наум, — от всички писма, които получих, да избира точно това на психопат.“

Няколко минути по-късно дежурният офицер излезе от сградата и бавно заслиза по стълбите.

— Апартаментът е празен — съобщи той. — Бихте ли се качили, мадам? Гор е малко поразхвърляно, но очакваме да ни кажете дали липсва нещо.

Антония почувства, че сърцето ѝ се свива. Колко разхвърляно означаваше това „малко поразхвърляно“? Винаги се бе гордяла с

жилището си. Беше положила огромни усилия да му придаде блестящ вид и бе изхарчила за това хиляди лири.

Щом се озова в апартамента, тя се огледа наоколо с отвращение. Влезе във всекидневната и не можа да повярва на очите си. В спалнята я очакваше същата гледка.

Всичко, което можеше да се извади от шкафове и скриновете, се въргалаше на пода, празните чекмеджета бяха разхвърляни безразборно. В коридора имаше цяла купчина чадъри, дъждобрани и — за неин срам — писма и снимки на мъжете, които бяха отговорили на обявата ѝ. Бюрото ѝ във всекидневната бе преровено основно, а съдържанието му бе разхвърляно на пода. Дори илюстрираните ѝ списания бяха разпилени. И за капак на всичко, сякаш обзет от бяс, онзи, който бе причинил цялата тази бъркотия, бе запратил стъклената ваза в стената, така че всичко бе обсипано с дребни парчета, а килимът бе мокър.

Антония се огледа объркано. Всичко ѝ изглеждаше като опустошение заради самата наслада от него.

Полицаят я последва в спалнята, която изглеждаше така, сякаш през нея бе преминало торнадо. Почти не бе останала дреха, която да не е захвърлена на пода. Костюми, ризи, пуловери, рокли, бельо и обувки се валяха върху килима; кутията с бижутата ѝ бе хвърлена в камината, а от тежката миризма, носеща се във въздуха, ѝ стана ясно, че крадецът бе излял парфюмите ѝ.

— Не мога да повярвам — прошепна тя. — Какво са *искали*? Това ми прилича на отмъщение.

Полицаят се извърна рязко към нея.

— Знаете ли нещо по въпроса?

Антония кимна:

— Да, струва ми се.

— Бих искал да дадете показания, моля. Може ли да седнем някъде?

— Предполагам, че не са опустошили кухнята — изкриви лице в гримаса тя. — Да отидем там.

Съдовете бяха разхвърляни наоколо, но положението не беше толкова лошо. Докато се настаняваха на дървените столове около масата, към тях се присъедини още един мъж. Полицейските коли, фургонът и мотоциклетистите си бяха тръгнали веднага щом бе

станало ясно, че престъпникът е изчезнал. Бяха останали само тримата и Антония знаеше, че трябва да им каже цялата истина.

Това не им отне много време. Набързо им обясни за обявата, която бе публикувала в уважаван национален всекидневник, за писмата и снимките, които бе получила в отговор, и как бе решила, че мъжът, представящ се с името Колин Холбрук, е точно онова, което търси. Офицерът старателно записваше в малкия си бележник как Колин не се бе явил на двете уговорени срещи, но колко искрено и правдоподобно са звучали извиненията му, поради което тя бе решила да се видят скоро. Докато не бяха започнали мълчаливите обаждания по телефона. Докато не бе научила, че трите жени, убити близо до работните им места, също са публикували обяви за запознанства. При това точно в този вестник.

— Какво ви кара да мислите, че Колин Холбрук и мъжът, търсен за серийните убийства, са едно и също лице?

Антония сви рамене:

— Не знам. Нямам преки доказателства, но инстинктивно усещам, че е той — тя се намръщи замислено. — Съществуват твърде много странни съвпадения. Трудно ми е да ви обясня, но поведението му съвсем не съответства на изражението му. Лицето му изглежда честно и почтено и... е, много привлекателно.

— Бихте ли ни показали снимката, моля? Възможно е да е наш стар познат и да има полицейско досие.

Върнаха се отново в спалнята и тя отиде направо до нощното шкафче, върху което стояха лампата и телефонът.

— Тук е... — започна Антония и в същия момент забеляза, че снимката я няма.

— Сигурна ли сте, че сте я оставили точно тук? — попита дежурният офицер, стъпвайки внимателно между купчините разхвърляни дрехи.

— Абсолютно сигурна съм — настоя Антония. Беше се изчервила, но вече не я бе грижа. Какво толкова, ако полицаите разберат, че почти се е влюбила в мъж, когото никога не беше виждала, но чиято снимка държеше до леглото си?

— А писмата, мис?

— В чекмеджето са...

Но то се оказа празно.

Полицаят изправи гръб и огледа стаята. Застанала до него, Антония се питаше какво ли си мисли той.

— Липсва ли нещо друго от апартамента?

— Не знам — отвърна тя, почти замаяна от шока. — Освен обикновените неща — като видео, стереоуредба и камера, нямам нищо, което би могло да представлява интерес за крадците, като например сребърни прибори или скъпи бижута.

— Смятате ли, че говорим за обикновени крадци?

За кратко време настъпи тишина. И тримата мислеха едно и също.

Колин Холбрук се бе вмъкнал в жилището ѝ и единственото нещо, което търсеше, бяха писмата и снимката му, така че, ако един ден намерят Антония мъртва, да не съществуват никакви доказателства, насочващи към него.

— Какво да правя сега? — тихо запитва тя.

— Осведомете ни, ако ви се обади пак.

— А междуременно? — ужасът я обзе отново. Беше си въобразявала, че е в безопасност в дома си. Или в офиса. Но сега нямаше представа къде би могла да се скрие. Очевидно Колин Холбрук бе решил да я тероризира докрай, като в същото време унищожаваше уликите срещу себе си.

— Можете ли да ни дадете описание на мъжа? — попита офицерът, докато се опитваше да освободи крака си от най-хубавата ѝ сатенена нощница, гарнирана с фина дантела, провесена наполовина от леглото.

Антония му разказа малкото, което знаеше, и описа, доколкото можа, лицето му.

— Наистина бих искала снимката му да е тук — додаде тя. — Така щяхте да се уверите, че изглежда честен и почтен човек, който не би убил дори муха — не се ли опитваше да оправдае увлечението си по него? В крайна сметка не ѝ се искаше полицаите да останат с впечатлението, че е насърчавала престъпника. Трябваше обаче да признае, че той наистина приличаше на възпитан, привлекателен мъж с чувство за хумор и за нея беше жесток удар да разбере, че ужасно е сгрешила.

— О, те всички изглеждат като същински праведници.

— Кои? Преследвачите или психопатите?

— Мога да ви кажа само, че ако това е човекът, убил трите жени, вие сте в сериозна опасност. Очевидно храни странна неприязън към дамите, преуспели в кариерата си.

— Наистина ли мислите така?

— От малкото, което научихме от предишните убийства, стигнахме до извода, че някоя жена, вероятно със същата професия като него, го е отстранила от бизнеса. И сега той е тръгнал да си отмъщава.

— И какво ще стане после? — уплашено го погледна Антония.
— Вече взех някои предпазни мерки. Наех кола с шофьор, който не се отделя от мен през целия ден. Смених и номера на мобифона си. Веднага ще подменя и бравите на апартамента. Не знам какво друго мога да направя.

Полицаят кимна с разбиране, но упорито отбягваше да срещне погледа ѝ.

— Защо не повикате тук някоя приятелка?

— Честно казано, не бих искала никой, дори семейството ми, да разбере, че съм дала обява във вестника.

— Бихте могли да им обясните, че се чувствате нервна, след като са разбили жилището ви, и не искате да оставате сама.

— Да. Наистина бих могла — помисли си за Барбара или Ема. Те бяха добри приятелки и по-охотно биха се съгласили да останат при нея за известно време, отколкото Джейн, която в момента живееше с Пърси.

След като подписа показанията си, двамата полицаи заявиха, че трябва да разпитат и останалите обитатели на сградата.

— Тъй като вратата на входа не е разбивана, е много вероятно престъпникът да е влязъл с някого от живеещите тук — отбеляза логично офицерът. — Може би е казал, че го очаквате. Поне така правят обикновено.

Антония извика леко:

— Господи! Краш! Съвсем забравих за него.

Двамата я изгледаха учудено.

— Трябва да го нахраня — обясни тя. — Горката мисис Милър! Сигурно се чуди какво ли се е случило.

— Ще дойдем с вас при нея. Трябва да я попитаме дали не е отваряла вратата на някого.

Антония искаше да разчисти апартамента си, но полицаите я предупредиха да не пипа нищо, докато не изпратят специалист да вземе пръстови отпечатьци.

— Вероятно има такива по чекмеджетата и шкафовете. Най-добре оставете всичко, както си е.

Тя се бе съгласила неохотно. Сутринта позвъни, за да освободи Доналд и обясни на Линда, че някой е нахълтал в дома ѝ. После се обади на Барбара и след като ѝ разказа за случилото се, я попита дали ще може да дойде при нея за няколко дни. Оставаше само да потърси компанията за охранителни системи, за да подмени бравите.

Но щеше ли това да я спаси от Колин Холбрук? Опасяваше се, че животът ѝ е в по-голяма опасност от когато и да било.

Късно същия следобед Антония реши да отиде при родителите си за уикенда. Вече беше разговаряла с тях, за да ги уведоми за произшествието, и те, като всички останали, бяха изразили съчувствие. Но не им каза нищо повече. Грабежи ставаха по всяко време, особено в квартала, в който живееше, където повечето семейства имаха старинни сребърни прибори, скъпи картини и ценни бижута. Може би полицията щеше да успее да залови Колин Холбрук и да го обвини в убийствата на трите жени. Така връзката ѝ с него щеше да остане в тайна. Имаше само един проблем. Никой нямаше представа къде да го открие. От разследването бе станало ясно, че адресът и телефонният номер, които ѝ беше дал, са на италиански бизнесмен, дал апартамента си под наем на лице, представило се с името Джеймс Максвел. Наемният договор бил подписан чрез посредническа агенция, така че бе невъзможно да се установи откъде идва този Джеймс и как изглежда. Младата секретарка на агенцията не им бе помогнала много. Научиха все пак, че наемателят е предплатил сумата за три месеца в брой.

Съседите заявиха, че са смятали апартамента за необитаем, тъй като никога не са виждали някой да влиза или излиза оттам. С изключение на жената от долния етаж. Тя също не бе виждала лично въпросното лице, но на няколко пъти чувала стъпките му в ранните

вечерни часове. През последните двадесет и четири часа обаче всичко било тихо.

Антония приключи с прибирането на дрехите и подреждането на документите си и се опита да изтрие от дървените части на мебелите сребристия прах, с който бяха взели пръстовите отпечатащи. Писмата и снимките на мъжете, отговорили на обявата ѝ, натъпка в голяма найлонова чанта.

Барбара, която обеща да прекара с нея нощта, но на следващия ден трябваше да замине при сестра си в Шропшър, щеше да пристигне след няколко часа. Междувременно винаги отзивчивата Линда щеше да купи всичко необходимо за вечерята и да донесе покупките веднага след работа.

— Толкова си мила — каза ѝ Антония. Секретарката бе повярвала на разказа ѝ и на обяснението, че не може да се появи в офиса, тъй като трябва да чака експерта за вземането на отпечатащите.

За първи път от много време насам Антония копнееше да бъде със семейството си, сред спокойния уют на стария си дом. Не че имаше намерение да им разкаже, та дори и на Роланд, за истинската причина за нахлуването с взлом в апартамента ѝ. Това само щеше да ги притесни, още повече че така или иначе щеше да ѝ се наложи след уикенда да се върне сама в жилището си.

На позвъняването ѝ в „Клифтън Хол“ отговори Куентин:

— Милото ми момиче! Толкова се радвам да те чуя. Кога ще дойдеш да ни видиш?

Точно това ѝ беше нужно. Топлият глас на баща ѝ подейства като балсам за душата ѝ в момент, когато беше толкова самотна и уплашена. Установи, че с усилие преглъща сълзите си при мисълта, че е толкова обичана и желана.

— Какво ще кажеш за утре вечер? — попита, опитвайки се да говори спокойно.

— Великолепно! О, майка ти ще бъде очарована! При теб всичко наред ли е след ужасното преживяване?

— О, да. Тази вечер Барбара ще остане при мен, тъй като не съм толкова смела, че да спя сама след случилото се, но иначе всичко е наред. Истински хазарт е да живееш в квартал като този. Досега просто извадих късмет.

— Не си казала на майка ти какво са взели. Липсва ли нещо ценно?

— Не, абсолютно нищо ценно — честно отвърна тя. *Само една снимка и две писма, които нямат никаква стойност за мен, но могат да се окажат решаващи за един мъж*, допълни мислено. А на глас каза: — Ще дойда навреме за вечеря. Целуни мама от мен. Довиждане.

— Ще те очакваме с нетърпение — с обич я увери Куентин.

Линда и Барбара пристигнаха почти едновременно и веднага започнаха да изразяват съчувствието си.

— За теб трябва да е било голям шок да се прибереш и да видиш вратата си разбита — отбеляза Линда, понесла покупките към кухнята.

Антония вече бе извадила три чаши и отваряше бутилка вино.

— Мисля, че Краш е преживял много повече — обади се тя. — Той все още не ми е простил, че го оставих с мисис Милър на горния стаж, докато се разправях с полицаите. Нали знаеш колко много обича да посреща всеки посетител.

— Милото малко ангелче — измърмори Барбара и погали котарака, който се умилкваше около краката ѝ и мъркаше доволно.

— Ще останеш за чаша вино, нали, Линда? — домакинята беше поканила приятелката си на вечеря, но тя бе отказала под претекст, че има среща с познати.

— Много ти благодаря, но трябва да бързам. Отвън ме чака такси. Ще дойдеш ли в офиса утре?

Антония кимна:

— Ще се видим там. Благодаря ти, че напазарува вместо мен. Денят ми беше ужасен. Едва сега приключих с разчистването на апартамента.

След като изпрати Линда, тя се върна във всекидневната, където Барбара продължаваше да говори на Краш.

— Хайде да изпием питието си тук. Искам да ми разкажеш всички клюки, особено последните новини около Джейн и Пърси.

— Джейн е на седмото небе. Смятат да се оженят през октомври. Можеш ли да си представиш? Както обикновено, Денис смята, че това е фатална грешка и не може да разбере защо Джейн се радва толкова.

Твърди, че ще е по-щастлива, ако уреди живота си с друга жена, вместо с мъж.

Антония отметна глава и се разсмя:

— Тя наистина се старее с всички сили да ни настрои против мъжете, не мислиш ли? Но защо смята, че след като е обратна, всички трябва да бъдем като нея?

— Предполагам, си мисли, че нейният начин да бъде щастлива е единственият възможен. Но не бих казала, че на мен лично ми допада — каза Барбара. — Ема е все още съкрушена от раздялата с Том. Както знаеш, той скоро ще се ожени за друга. Някаква негова колежка, доколкото разбрах.

— Горката Ема. Трябва да ѝ се обадя. Тя наистина беше сигурна, че ще се омъжи за Том, нали? Впрочем казах ли ти, че Роланд и Джини развалиха годежа си?

Барбара я погледна стреснато.

— Какво се обърка?

Антония се усмихна мрачно.

— Не можах да се разберат за подробностите около сватбата. Раздялата беше по нейно желание.

— По нейно желание? Но как е могла? Каква глупачка! Не мога да си представя, че някоя може с лека ръка да се откаже от Роланд. Та той е божествен! — внезапно лицето на Барбара стана тъмнорвено и тя отново се наведе да милва Краш.

— Да. Много е сладък — Антония забеляза смущението на приятелката си. Никога не ѝ бе хрумвало, че тя може да се увлече по брат ѝ. Възможно ли беше и той да прояви интерес? Може би сега, когато отново бе останал сам, трябваше да покани Барбара на гости през някой уикенд.

Щом лицето ѝ възвърна нормалния си цвят, Барбара каза:

— Знаеш ли, че Сюзън и Ендрю очакват дете?

— Какво? Вече? Господи, май не са си губили времето!

— Някой подметна, че всичко е било готово още преди сватбата — засмя се Барбара.

Вечерта преминаваше спокойно в приказки за стари приятели и Антония най-сетне успя да изхвърли кошмара с Колин Холбрук от съзнанието си. Утре щеше да бъде в Хартфордшър. А сега пред тях имаше богата вечеря и още една бутилка вино...

— Какъв разкош — отбеляза Барбара, вече замаяна.

Минаваше полунощ, когато, докато се събличаше, телефонът до леглото ѝ иззвъня. За момент тя го изглежда подозрително, но после си каза, че се държи като глупачка и вдигна слушалката.

— Моля?

Миг по-късно застина на мястото си и усети, че я облива ледена пот. Обаждаше се Колин Холбрук, за да я убеди да си уговорят нова среща.

СЕДМА ГЛАВА

Антония чувстваше, че може би преувеличава, но след снощното обаждане на Колин Холбрук — очевидно последния път, когато му бе звъняла, не бе набрала 141 — реши повече да не остава сама. Изчака Барбара да си тръгне след закуска, сложи няколко по-стари дрехи и обувки в един сак и изтича до мисис Милър, за да ѝ каже, че ще отсъства и я моли да се грижи за Краш.

— В хладилника има достатъчно храна за него — осведоми тя възрастната си съседка, която за щастие обожаваше животните.

— О, с удоволствие ще се грижа за него, мила — каза мисис Милър и бледите ѝ очи засияха от радост. — Може дори да го взема у дома, за да погледаме заедно телевизия. Миналия път много му хареса.

Антония я целуна по двете страни.

— Ти си истинска светица и ние двамата много те обичаме.

Лицето на вдовицата порозовя от задоволство.

— Миличка, ти много добре знаеш колко съм привързана към Краш. А и той досега не е чупил нищо при мен.

Младата жена подбели очи.

— Не бързай да говориш. По-добре чукни на дърво. След като остави комплекта ключове от новите брави, тя изтича надолу по стълбите, за да изчака Доналд да докара колата. Щом той пристигна, му подаде сака, за да го сложи в багажника.

— Ще прекарам почивните дни в провинцията, Доналд.

— Аз ли ще ви карам дотам, мис Мъри?

— Не. Ще използвам своята кола — вечерта, когато се върнеш да я прибере от работа, щеше да му каже да я откара до мястото, където бе оставила колата си. Страхът ѝ толкова бе нараснал, че не искаше да поеме риска дори да прекоси пеш площада. Непрекъснато си припомняше ужасни филми, в които престъпниците се криеха в багажниците, очаквайки удобен момент да нападнат нищо неподозиращия шофьор. Вече никъде не се чувстваше сигурна. Не

знаеше дали ще издържи, ако всичко се проточи и полицията не успее скоро да залови Колин Холбрук.

Докато Барбара се къпеше, тя се бе обадила в полицейското управление, за да ги уведоми за разговора предната вечер. Не знаеше какво точно бе очаквала, но отговорът, който получи, съвсем не я успокои.

— Не можахте ли да разберете откъде звъни? — беше попитал полицаят.

— Не — разбира се, би могла да го попита откъде ѝ се обажда под претекст, че иска да има координатите му, за да се свърже с него и да си определят нова среща, но единствената мисъл в онзи момент бе да се отърве от омразния глас, от любезното му държане и от спомена за красивото лице, което сякаш я бе хипнотизирало.

— Смятате ли, че ще ви потърси пак?

— Не зная. Заминавам за уикенда...

— Кога ще се върнете?

— Вероятно късно следобед в неделя. Защо?

— Обадете ни се, щом пристигнете. Може да се наложи да включим подслушвателно устройство към телефона ви... Нали казахте, че е използвал домашния ви номер?

— Да.

— Ако ви позвъни отново, опитайте се да поддържате разговора колкото може по-дълго. Все още нямаме представа къде се намира, но подозираме, че се крие някъде из вашия квартал. Така или иначе ни трябва някаква следа.

— Разбирам. Благодаря ви.

Точно в този момент Барбара бе излязла от банята и Антония я погледна виновно, все още стискайки слушалката в ръка.

— Правя планове за почивните дни — бе казала тя, въпреки че не бе длъжна да дава обяснения.

— Поздрави семейството си от мен — поръча приятелката ѝ и за момент в гласа ѝ се усети копнеж.

— Непременно. Знаеш ли, трябва да ни погостуваш някой уикенд. От цяла вечност не си идвала.

— О, би било чудесно! — засия Барбара. — Ще се радвам да видя отново близките ти.

Щом се озова в офиса, Антония си наложи да се съсредоточи върху работата си, но това не ѝ се удаваше и за първи път бе доволна, че Линда постоянно я разсейва с разговори за личния си живот.

— Робин наистина настоява да се върна при него — прошепна тя. — Не мога да го разбера.

— На твоє място не бих отхвърлила тази възможност — отбеляза Антония. — Защо първо не провериш как ще потръгнат нещата? Какво ще загубиш?

Но Линда само поклати глава и измърмори, че „това не би било честно“.

— Двамата с Робин бяхте щастливи, преди да срещнеш другия, нали?

— По-скоро съм си мислила, че съм щастлива. Нали не бях виждала нищо по-добро. Но сега не съм сигурна какво да правя — седна на стола отпуснато, в съвсем нехарактерна за нея поза. — Може би трябва да живея сама, без Робин и Енгъс? В крайна сметка ти се справяш чудесно и без мъж, нали? — зададе въпроса уверено, като човек, който иска да убеди събеседника си, че знае какво говори.

Антония вдигна бавно глава, не желаейки да издаде изненадата си.

— О, не знам — отвърна бодро. — Понякога ми се струва, че е прекрасно да си семеен.

— Сериозно? — изгледа я изумено Линда. — Мога да си те представя с любовник или дори с мъж, с когото да живееш постоянно заедно, но не те виждам обвързана със съпруг. Това ще промени коренно целия ти начин на живот.

— Да, така е. Но това може и да не се окаже чак толкова лошо.

— Ще го намразиш, Антония, повярвай ми — засмя се Линда. — Животът ти вече няма да ти принадлежи. Знаем колко държиш на независимостта си и на свободата да правиш каквото пожелаеш. Представи си, че в елегантния ти апартамент се настани един мъж, който постоянно ще разхвърля нещата си насам-натам и ще очаква от теб да му приготвиш вечеря, независимо дали ти се иска или не. Не, това ще те подлуди!

Антония не желаше да спори. Не се чувстваше достатъчно силна, за да говори за необходимостта от мъж в живота си, още повече,

когато всеки път в съзнанието ѝ изникваше образът на Колин Холбрук. *Мъжът*, помисли си с ирония, *на когото бе отдала сърцето си*. Това не беше голям комплимент за способността ѝ да преценява хората!

Най-после работният ден свърши. Линда позвъни на Доналд и след като каза „довиждане“ на останалите, Антония го помоли да я откара обратно до Кадогън Скуеър.

Дори и да бе изненадан, Доналд не го показа. Щом пристигнаха след броени минути, тя го насочи към мястото, където бе паркирана колата ѝ, вместо към дома си.

— Наред ли е всичко, мис Мъри? — запита я той, забелязал, че оглежда багажника, преди да сложи в него сака.

Тя се усмихна благодарно, че не бе открила нищо.

— Да, всичко е наред. Е, ще се видим в понеделник. В осем и половина, както обикновено.

— Приятна почивка, мадам.

— Благодаря, Доналд. И на теб.

Преди да влезе в колата, Антония огледа улицата. Поне доколкото можеше да прецени, нямаше нищо подозрително. Включи двигателя и освободи ръчната спирачка. С последно махване към Доналд, пое по улицата. Уикендът беше започнал. След два часа щеше да си бъде у дома. В безопасност.

Когато пристигна в „Клифтън Хол“, всички я очакваха в библиотеката, нетърпеливи да узнаят подробности около „обира“.

На вратата я посрещна Хилъри, следвана от Куентин, а след тях един по един я приветстваха Тристръм, Лео и Роланд. Всички говореха едновременно, предлагаха ѝ чаша вино и я разпитваха какво точно се е случило. Внезапно всичко ѝ дойде прекалено. Напрежението от последните дни и мисълта, че не може да им каже истината, я сломиха и тя избухна в сълзи.

— О, миличката ми... — възкликна майка ѝ и я хвана за ръката, сякаш беше малко дете. — Имаш нужда от почивка.

— Защо наистина не си вземеш кратка отпуската? — запита Тристръм.

— Да! — горещо го подкрепи и Роланд. — Иди на Карибските острови за десетина дни, мила. Избери си някое чудесно местенце с хубави плажове...

— Аз съм *добре!* — извика Антония и изтри с ръка внезапно бликналите сълзи. — Просто ме оставете на мира. Ще си взема душ преди вечеря — надигна се от мястото си и Роланд побърза да я прегърне.

— Всичко е наред, миличка. Това е просто закъсняла реакция. Не е нещо необичайно, но наистина трябва да си починеш.

Като го отблъсна с непривичен за нея нетърпелив жест, Антония се втурна нагоре по стълбите, плачейки така, сякаш беше на ръба на нервна криза. Може наистина да бе закъсняла реакция, но дълбоко в себе си знаеше, че има нещо много повече. Когато брат ѝ предложи да замине на някое красиво място, тя осъзна с поразяваща сила, че няма с кого да отиде.

Във всекидневната Куентин си наливаше още едно питие.

— Изпаднала е в шок — отбеляза тъжно той.

— Какво се е случило всъщност? — притеснено запита Тристръм. — Някой се е вмъкнал в апартамента ѝ, но не е взел нищо?

— Нищо — тихо поясни Роланд. Неговото лице също беше преbledняло, още повече че не бе надмогнал разочарованието от разрива с Джини.

Лео, изгарян от енергичността и любопитството, присъщи на младостта, се обади за първи път:

— Не е ли странно? Крадците обикновено не влизат с взлом някъде, без да отмъкнат нещо. Може би са търсили нещо определено?

Баща му го изгледа учудено.

— Но какво биха могли да търсят?

Лео сви рамене и лицето му поруменя.

— Нямам представа. Може би подробности за някоя сграда? Или данъчните ѝ фактури?

Тристръм се изсмя рязко:

— Я стига, Лео! Какво, според теб, работи Антония? Да не смяташ, че е агент от специалните служби?

— Може да са смятали, че има скъпи бижута и други ценни неща — предположи Роланд.

— Не разбирам защо не са взели видеото и уредбата ѝ — отбеляза Хилъри. Тя беше много притеснена за дъщеря си. Наред с всичко друго, инстинктивно долавяше, че момичето не им казва всичко.

Когато Антония слезе при тях след половин час, вече изглеждаше спокойна и уравновесена, но на останалите им бе ясно, че предпочита да не подхващат отново темата.

Тъй като вечерята беше сервирана, веднага отидоха в трапезарията и понеже всеки сядаше, където пожелае, Хилъри и Куентин често се оказваха един до друг.

— Какво смяташ да правиш на рождения си ден другата седмица, мамо? — запита Тристръм.

— Не съм планирала нищо — Хилъри подпря брада на ръката си и погледна съпруга си. — Обикновено не празнуваме шумно рождения си дни, нали, скъпи?

— Но този път можем да го направим, ако искаш — отвърна той и ѝ отправи поглед, пълен с толкова нежност, че четиримата се почувстваха неловко, сякаш бяха попаднали на интимна сцена.

— Би било чудесно да се повеселим тази година — внезапно каза Хилъри. — От цяла вечност не сме си устройвали празненства.

Роланд сведе глава смутено. Знаеше, че въпреки всичко, майка му бе очаквала с нетърпение сватбата му с Джини.

— Ако устроим празненство, това би означавало допълнителна работа за мама, въпреки помощта на мисис Евънс и останалите — отбеляза Тристръм. — Трябва да си напълно свободна на рождения си ден, мамо.

— Защо тогава да не отидем някъде всички заедно? — възкликна Лео. — Например в Лондон? Бихме могли да прекараме нощта там.

Антония се обади за първи път:

— Идеята е великолепна. Какво ще кажеш за една разгулна нощ, мамо?

Хилъри се облегна на стола, отметна глава и се разсмя така силно, че от очите ѝ потекоха сълзи.

— Една разгулна нощ? — повтори задъхано тя. — Мило дете, можеш ли да си представиш някого по-неподходящ за това от мен? С

моите кални ботуши, с градинарската престилка и огромните ръкавици? — извади от джоба си носна кърпа и изтри насълзените си очи. — Много си мила, но сигурно ще изложи всички ви, като се появя със сламки в косите си, разпръсквайки наоколо миризма на градински тор.

— Но какво искаш *наистина*? — попита Роланд.

Възвърнала сериозното си изражение, Хилъри се замисли.

— Бих желала да отида на театър, за да изгледам нещо разтоварващо и забавно. Не бих искала да давам грешни пари, за да се разстройвам. А след това тиха вечеря в семеен кръг. Само ние.

Останалите се спогледаха.

— Това е много лесно — обади се Антония.

— Защо тогава вие с татко не отидете на някое дневно представление, а ние ще дойдем направо за вечеря? — предложи Тристръм.

Тримата братя се разбраха да се освободят по-рано същия ден.

— А ти ще можеш ли да си осигуриш един следобед, Антония? — запита най-големият.

Знаейки колко е важен този ден за майка ѝ, Антония кимна решително:

— Разбира се. А ако ми кажеш какво би искала да гледаш, мога да купя билетите предварително.

— Да не е нещо тъжно — отсече Хилъри. — Оставям избора на теб, мила.

— Но ще прекараме нощта в Лондон, нали? — обади се Лео. — В противен случай никой от нас няма да може да пие.

— Вярно — съгласи се Роланд.

— Не, наистина — сериозно потвърди и Тристръм.

— Бих могла да заведа един или двама от вас в апартамента ми, ако нямате нищо против да спите на разтегателния диван — каза Антония.

Тогава се обади Куентин, който досега беше слушал разговора с интерес:

— Това е много специален рожден ден...

— Така ли? — прекъсна го учудено жена му.

— Да, скъпа. За мен ти все още изглеждаш на двадесет и пет, но всъщност навършваш шестдесет години.

Ръката на Хилъри се притисна към устните, а очите ѝ се разшириха от изумление.

— Шейсетият ти юбилей, мамо!

— Оу! Шест десетилетия! Кой би повярвал?

— Но съвсем не изглеждаш на толкова, мамо!

— Е, това трябва да се отпразнува! — извика Лео.

— Боже мой, наистина ли навършвам шестдесет? О, мили, от колко дълго време сме заедно.

— Така е, любов моя.

— Наистина бях забравила. През повечето време се чувствам на четиридесет... е, освен когато гърбът не ме боли от продължителната работа в градината... Но чак на шестдесет!

— Именно заради това — продължи Куентин и напълни и отново всички чаши — искам да ви предложа да устроим една наистина незабравима вечер. Ще вечеряме в „Савой“, а след това ще прекараме нощта в хотела.

— Ще пренощуваме в хотела? — не повярва на ушите си Лео. — Страхотно!

— Но ще ти се наложи да облечеш някой приличен костюм — подразни го Тристръм. — И малко да се подстрижеш.

— Ти също трябва да останеш с нас, Антония — продължи бащата, сякаш никой не се бе обадил. — Не бих искал в края на вечерта да се прибереш сама в празния си апартамент, след като всички можем да бъдем заедно, а на следващата сутрин да закусим в ресторанта с изглед към реката.

Младата жена му се усмихна, твърде несигурна в гласа си, за да отговори.

Хилъри запляска с ръце като малко момиченце.

— О, ще бъде толкова забавно! Куентин, скъпи, благодаря ти за великолепната идея. Ще направиш ли резервациите още утре сутринта? — обърна се тя към дъщеря си. — Ще бъде жалко, ако всичко се окаже заето. И, Антония, вземи билети за представлението. Сигурно в Уест Енд дават някоя комедия, нали?

— Сигурна съм, че в някой от театрите дават пиеса на Рей Куни. Не се притеснявай. Ще уредя всичко — обеща Антония.

— Значи всичко е уговорено — усмихна се доволно Куентин. — В четвъртък вечерта ще си направим истински празник!

Останалата част от уикенда премина спокойно и даде възможност на Антония да получи почивката и съня, които ѝ бяха толкова необходими. Спа до късно на следващата сутрин, изведе на продължителна разходка Амбър, Джако и Рекс, поседя на терасата с баща си, размени няколко клюки с майка си и изслуша Роланд, който държеше непременно да изплаче на рамото ѝ цялото си разочарование от раздялата с Джини.

Но през цялото време не я напускаше безпокойството, породено отчасти от страха от Колин Холбрук и мисълта, че за първи път има тайни от семейството си. Въпреки отчаяните ѝ усилия да забрави, думите от последния им разговор непрекъснато изплуваха в съзнанието ѝ...

— Твърдо съм решен да ви спечеля, Сюзън. Разберете това. Вие започнахте нещо, което трябва да бъде доведено докрай.

Уплашена, тя му бе отговорила:

— Не искам да имам нищо общо с вас. Оставете ме на мира.

— Но вие искахте да се срещнем — гласът му беше приглушен, дрезгав и закачлив. — Защо променихте решението си?

Прииска ѝ се да изкрещи: *Защото вие нахълтахте в дома ми! Защото се промъкнахте в живота ми. Защото сте луд и опасен. Защото вече сте убили три жени, които са се оказали достатъчно глупави да се обвържат с вас.* За момент затвори очи и бе обзета от отчаяние. Тя бе започнала всичко. Тя бе пожелала мъж в живота си. Дори бе пуснала обява, за да го намери. Ако неговото престъпление се дължеше на лудост, накара го да убие три невинни жени, нейната постъпка бе плод на отчаяние, чиято дълбочина дори не бе подозирала. Роланд я бе предупредил за опасността, но желанието ѝ да има любовник, съпруг и баща на децата си, преди да е станало прекалено късно, беше толкова голямо, че бе решила да го постигне на всяка цена. Имаше моменти, в които безкрайно съжаляваше, че бе отдала толкова време на кариерата си. През двадесетте си години трябваше да води по-нормален социален живот, да се среща с повече хора, ала вместо това бе преследвала материалния успех.

Накрая бе заявила на Колин Холбрук категорично:

— Много неща промениха решението ми! — и бе затворила телефона, след което бе оставила слушалката отворена, за да не може отново да се свърже с нея.

Животът ѝ беше в опасност и я измъчваше съмнение, че основната вина за това е нейна.

— Наистина ли трябва да си тръгваш толкова рано, мила? — тъжно я попита Хилъри, когато бе забелязала багажа ѝ в коридора в неделя.

— Няма да потегля на минутата — отвърна Антония. — Просто искам да съм готова.

Майка ѝ бе набрала цветя, за да украси апартамента си и като подарък на мисис Милър за грижите ѝ към Краш.

— Ела да поседим в градината малко. Сега изглеждаш много по-добре, отколкото като дойде. Сигурно се дължи на чистия въздух.

Антония улови майка си под ръка.

— И на това, че бях два дни с вас, и че мисис Евънс ни готвеше, и спях в старата си стая... — за първи път си пожела да може да остане по-дълго. Причината да си тръгне толкова рано бе, че искаше да се прибере, преди да се е стъмнило. Мисълта, че трябва да паркира колата си, да прекоси улицата и да влезе в тъмния вход, я изнервяше. Колин Холбрук можеше да я следи, да наблюдава всяко нейно движение, скрит в сянката на някое дърво, или — не дай Боже! — отново да се бе вмъкнал в апартамента ѝ. *Но какво прави полицията?* — помисли си гневно тя. — *Защо все още не го е заловила?*

В три следобед всички се събраха пред къщата, за да я изпратят.

— Ще се видим в четвъртък — извика Антония през сваления прозорец на колата. Подробностите около рождения ден на майка ѝ бяха уточнени. След дневното представление двамата с Куентин щяха да отидат в хотела, за да се настанят и да си починат, а Антония щеше да мине през службата, преди да се прибере у дома, за да се преоблече. Около седем и половина Тристръм, Роланд и Лео щяха да пристигнат в Лондон, после щяха да се отбият в бара за по едно питие преди вечеря.

— Нямам търпение! — възкликна Хилъри. — Ще бъде най-прекрасният ми рожден ден — облегна се на съпруга си, който веднага я прегърна през кръста.

Когато Антония се обърна за последен път, всички ѝ махаха за довиждане.

Към девет часа същата вечер тя вече се чувстваше като затворник в собствения си дом. Колко дълго щеше да продължава това? Никой не можеше да ѝ се обади по телефона, защото той все още стоеше отворен, а никой не знаеше новия номер на мобифона ѝ. Не можеше да отскочи до Барбара или Ема, защото вече се бе стъмнило. Поради същата причина не можеше да отиде до близката видеотека да си вземе някоя касета. Колко глупаво, че не се бе сетила преди това, след като знаеше, че ще отсъства през уикенда. Сега дори нямаше нищо за вечеря!

— Омръзна ми! — каза високо на Краш, който не откъсваше очи от нея, откакто се бе прибрала. После добави тихо: — И ме е страх.

Той скочи на мекия диван и се настани в скута ѝ, бутайки междувременно няколко възглавници. Антония приглади лъскавата му козина, загледа се в очите му и му каза, че го намира за много красив. В отговор той раздърпа ръкава на пуловера ѝ, мокрейки китката ѝ със слюнка.

ОСМА ГЛАВА

Фоайето на Кралския театър беше претъпкано. Докато си пробиваше път през тълпата, Антония се чудеше как толкова много хора са успели да намерят време да отидат на театър по средата на деня. Самата тя не бе посещавала дневно представление от ученическите си години, защото, след като се бе отдала изцяло на кариерата си, ѝ се струваше, че да отдели време за такъв вид развлечение е престъпление, равно на това да се тъпчеш с шоколад, когато си на диета. Тъй като Куентин и Хилъри още не бяха пристигнали, тя се спря до стълбите и се зае да наблюдава малка весела група, току-що влизаща откъм улицата. Всички в нея бяха жени на средна възраст и очевидно бяха решили да се забавляват. Пиесата „Коктейл за двама“ бе много подходяща за хора, които искат да се посмеят от сърце.

Миг по-късно се появиха и родителите ѝ. Тъмнокосата глава на баща ѝ се извисяваше над всички останали. Беше облечен в тъмен костюм и ѝ махна за поздрав, преди да поведе към нея Хилъри.

— Честит рожден ден! — Антония целуна майка си по двете страни.

— Благодаря ти, миличка. Нали не сме закъснели? — в светлосивия си костюм Хилъри изглеждаше много елегантна и доста по-млада от шестдесетте си години.

— Идвате точно навреме. Не искате ли да се измъкнем оттук?

Беше успяла да купи три билета за първите редове и вече бе взела програми.

— Много добре — кимна Куентин.

Заеха местата си. Хилъри огледа облицования в червен плюш салон със задоволство и потупа ръката на дъщеря си.

— Всичко е чудесно, скъпа. От цяла вечност не съм ходила на театър. И с нетърпение очаквам вечерята. Момчетата обещаха да дойдат към седем и половина.

— Добри ли са стаите ви в хотела? — Антония бе уредила в апартаментите да сложат свежи цветя, шампанско и хайвер, както и подаръците от нея и братята ѝ.

— Миличка, дори повече от добри — възкликна Хилъри. — Благодаря ти за шампанското и всичко останало. Прозорците са откъм реката. Това наистина ще бъде най-прекрасният ми рожден ден.

— И така трябва да бъде — отсече Антония. — Човек не всеки ден навършва шестдесет години.

— Я виж какво ми подари баща ти — Хилъри протегна напред ръка. На пръста ѝ, до венчалната халка, блестеше златен пръстен с диамант. — Не е ли страхотен?

— Мамо! Да видим сега кой е разглезен! — подразни я Антония.

— Но смятам, че го заслужава — обади се Куентин. — А ти?

— Напълно — отвърна младата жена и отправи към майка си поглед, пълен с обичта, която ги бе свързвала още от деня на раждането ѝ. — Знаеш, че ще получиш подаръците си от мен и момчетата след вечеря.

— Което само усилва нетърпението ми.

Хората вече заемаха местата си. Салонът се изпълни с шум от приглушени разговори, отваряне на програми и прелистване на страници. Светлината постепенно започна да намалява, докато стана съвсем тъмно, и наоколо настана тишина.

— А аз така и не прочетох програмата си — прошепна Хилъри.

— Аз също.

Куентин се наведе към тях и шепнешком обясни:

— Първото действие се развива в една провинциална къща през лятна петъчна вечер.

— О, много добре — отвърна тихо жена му. — Звучи обещаващо.

Съвсем безшумно, за учудване на зрителите, тежката червена завеса се отвори и разкри типична провинциална всекидневна с френски прозорци, водещи към характерната за Англия добре поддържана градина. Това беше, поне както се надяваше Антония, комедия от висока класа, в която действието се развива в навечерието на една сватба и всичко се обърква. Героите бяха интересни характери, които влизаха и излизаха от сцената, сякаш с единствената цел да създадат още по-голяма бъркотия. Скоро всички в салона започнаха да

се смеят, да пляскат по коленете си и да трият очи, наслаждавайки се на всеки момент от пиесата.

В един момент главната героиня се появи в раздърпани розови дрехи откъм „стълбището“ и съобщи на висок глас:

— Хари пристига! Трябва да се скриеш! — и започна да се опитва да натика главния герой в един шкаф. Той беше прекалено едър за тази цел, но въпреки това тя захлопна вратата, притискайки единия крак и ръката му. Публиката изпадна във възторг.

Антония се смееше заедно с всички, докато на сцената не се появи Хари, облечен в костюм за крикет. В следващия момент се задъха и ѝ се стори, че ще припадне. По кожата ѝ плъзнаха тръпки и ѝ бе трудно да диша. Загледа се по-внимателно в лицето на артиста, изпълняващ ролята на Хари. Не би могла да сбърка това лице, нито тъмните очи, в чиито дълбини бълбукаше смях, нито чувствената уста. Това беше Колин Холбрук.

Поразена, Антония остана на мястото си, стиснала в изпотените си длани програмата и обзета от единствената мисъл час по-скоро да запалят лампите, за да прочете списъка на участващите артисти. *Разбира се*, че беше той. Нямаше никакво съмнение. Сякаш някога би могла да забрави това красиво лице, за което толкова бе копняла в началото. Сякаш не бе мислила за него седмици наред, отначало с копнеж, а след това с убийствен страх.

Хилъри и Куентин продължаваха да се смеят, без да забелязват странното ѝ състояние. Антония седеше като закована на мястото си, без да може да отмести поглед от Колин Холбрук. И когато първото действие най-после завърши, тя осъзна, че всичко, което ѝ бе разказвал той, е било лъжа. В действителност ѝ се бе представял за съвършено друг човек. Дори гласът му звучеше различно, макар че в момента изпълняваше роля.

Най-сетне завесата се спусна сред смях и аплодисменти и в салона стана светло. С побеляло лице тя затърси в списъка на артистите името, записано срещу „Хари“. Намръщи се объркано. Не видя никъде Колин Холбрук. Там бе записан някой си Марк Драйдън. Невярваща, зачете отново. Дали пък това не беше артистичният му псевдоним? Или пък беше истинското му име, което бе сменил с Колин Холбрук, когато бе отговорил на обявата ѝ? Погледна гърба на програмата, където бяха изложени някои факти от биографията на

артистите. И в следващия момент сърцето ѝ спря. Снимката на Марк Драйдън беше същата, каквато ѝ бе изпратил Колин Холбрук. Същата, която бе откраднал от апартамента ѝ. Беше ѝ толкова позната, сякаш виждаше собственото си отражение в огледалото. Това я шокира повече, отколкото ако бе застанала очи в очи с него. Зачете написаното за кратката му актьорска кариера.

„Марк Драйдън е възпитаник на Академията за театрално изкуство, преди да се присъедини към Кралския Шекспиров театър. Появява се в няколко пиеси, между които: „Трамвай желание“ и... В телевизионната драма „Време е“ изпълнява ролята на Саймън. Останалите филми, в които участва, са...“

Изведнъж Антония осъзна, че салонът се е изпразнил за антракта и родителите ѝ говорят нещо. Вдигна глава и забеляза, че я наблюдават учудено.

— Добре ли си, миличка? — загрижено я запита Хилъри. Почувствала се замаяна, Антония премигна.

— Да. Добре съм.

— Не искаш ли да пийнеш нещо? — осведоми се Куентин. — Двамата с майка ти ще отидем до бара да си вземем кафе.

— Не, за мен нищо — ръцете ѝ трепереха и сърцето ѝ препускаше бясно. Трябваше да отиде до телефона. — Извинете ме, но ще се обадя до службата.

— Добре. Ще те почакаме в бара, става ли?

— Да, татко — кимна тя разсеяно. — Няма да се бавя. Налагаше се да намери място, откъдето би могла да позвъни в полицията, без някой да я чуе.

Забързано прекоси фойето и се озова на улицата. До вратата имаше малка алея, водеща до изхода зад сцената. По това време на деня наоколо нямаше никого. Извади мобифона от чантата си и набра номера на местния полицейски участък, който бе запомнила наизуст след нахлуването в дома ѝ.

— Бих искала да говоря с детектив Купър, моля — каза тя и се замоли наум той да е дежурен. За нейно облекчение я свързаха с него

след секунда. Набързо му разказа за Марк Драйдън, познат ѝ с името Колин Холбрук.

— Абсолютно ли сте сигурна, че става въпрос за един и същи човек? — попита той. В гласа му пролича недоверие.

— Напълно сигурна съм — нетърпеливо настоя Антония. — Снимката на програмата е същата, каквато ми изпрати.

— Добре. Все още ли сте в театъра?

— Да.

— Знае ли някой, че ни се обаждате?

— Не, никой.

— Сега ще изпратим двама цивилни полицаи, за да го заловят веднага след представлението. Благодаря ви, че ни позвънихте.

Антония почувства нервно присвиване в стомаха. Най-сетне кошмарът ѝ щеше да свърши, но тя се чувстваше неловко. Ами ако Колин Холбрук успее да се измъкне? Но имаше и нещо друго, което я притесняваше повече. Сега, когато го беше видяла на живо, трябваше да признае, че го намира дори по-привлекателен, отколкото ѝ се бе сторил на снимката. Той беше точно този тип мъж, какъвто желаше за съпруг, а това я натъжаваше. Струваше ѝ се, че е изгубила нещо скъпо още преди да е успяла да се докосне до него.

— Върнете се на мястото си и изгледайте втората част, като че нищо не се е случило — нареждаше инспекторът. — Останалото оставете на нас.

Антония тръгна към бара. Той беше претъпкан и вътре бе задушно и задимено. Куентин и Хилъри бяха успели да се настанят на малка кръгла маса в единия ъгъл и пазеха стол и за нея.

— Наред ли е всичко в службата, мила? — попита баща ѝ.

— Изглеждаш много притеснена — отбеляза Хилъри.

— Всичко е наред — бодро отвърна Антония.

— Сигурна ли си, че няма да си поръчаш нещо за пиене?

— Не, наистина не искам нищо — беше навила програмата си на руло и нервно удряше с нея по дланта си.

Куентин веднага разбра, че нещо не е наред.

— Да не би да се налага да отскочиш до офиса, Антония? — запита той. — Ние с майка ти ще те разберем, ако трябва да ни оставиш.

Дъщеря му го изгледа стреснато. Полагаше такива усилия да изглежда спокойна, но явно не бе успяла да ги заблуди.

— Разбира се, че никъде няма да ходя — отсече тя.

Второто действие на пиесата ѝ се стори безкрайно. Тъй като беше много напрегната, ѝ бе трудно да се концентрира. Публиката продължаваше да се забавлява от сърце, но на нея ѝ се струваше, че гледа към празна сцена, защото не разбираше смисъла на комедията. През цялото време очакваше появата на Хари и всеки път, когато някой се появяваше, сърцето ѝ се свиваше. Ами ако нещо се обърка и той успее да се измъкне? Тази мисъл беше смразяваща и тя реши, че ако се случи, ще поиска полицейска охрана. Пое си дълбоко дъх и опита да се успокои. Установи, че от стискане на зъбите челюстта започва да я боли, а вече се появяваше и главоболие.

И точно когато ѝ се струваше, че повече не би могла да издържи, Колин се появи на сцената, облечен във вечерен смокинг и с димяща цигара между пръстите. Изпълнявайки ролята си безупречно, с което засенчваше всички останали актьори, той се представяше пред публиката с невероятна лекота.

Антония реши, че няма повече сили да го гледа. Именно с този мъж бе решила да се срещне. Но сега знаеше, че е сериен убиец. И я бе набелязал за следващата си жертва. Погледна крадешком ръчния си часовник, но беше прекалено тъмно, за да види колко е часът. Замоли се пиесата най-после да свърши. Да наблюдава как Колин Холбрук играе ролята си, а в същото време отвън го очакват цивилни полицаи, за да го отведат веднага след края на представлението, бе все едно да гледа как човек върви към гибелта си. „Никой от публиката не си дава сметка — помисли си тя, — че в реалния живот на този мъж му предстои да участва в истинска драма.“

Най-сетне пиесата свърши и завесата се спусна сред буря от аплодисменти.

— Не беше ли забавно? — обърна се към нея Хилъри веднага след последното излизане на артистите. — От много време не съм се смяла толкова.

— Наистина беше фантастично — горещо потвърди Куентин. — Благодаря ти, че ни доведе да го видим, миличка. Направила си

чудесен избор.

Бяха необходими няколко минути, за да се измъкнат от театъра.

— Мислите ли, че ще успеем да си хванем такси? — притесни се Хилъри.

— Уредила съм въпроса, мамо. Ще ни чака кола.

Куентин я изгледа с възхищение.

— Ти мислиш за всичко.

Антония се изчерви и побърза да обясни:

— От собствен опит зная, че е невъзможно да намериш свободно такси в този район. Ще се огледам за Доналд. Наредих му да спре колкото може по-близо до изхода.

Родителите ѝ тръгнаха след нея. Щом стъпиха на тротоара, Антония забеляза една полицейска кола с включени сини светлини, спряла пред вратата зад сцената. Зад нея имаше друга, а малко встрани — двама мотоциклетисти. Наоколо вече бе започнала да се събира любопитна тълпа.

Тя несъзнателно отстъпи назад, за да се скрие в сянката на едно дърво и се помъчи да се смеси с тълпата. Обзе я непреодолимо желание да изчезне, така че Колин Холбрук да не я види тук. Сега той вече не бе в състояние да я нарани, но въпреки това се чувстваше уязвима. Ако не бяха родителите ѝ, сигурно щеше да се втурне с всички сили в противоположната посока.

Внезапно сирените на колите се задействаха толкова близо до нея, сякаш виеха в мозъка ѝ. Отскочи встрани стреснато. Появи се малка група униформени полицаи, която се насочи към първата кола. Между тях с белезници на ръцете вървеше Марк Драйдън. Облечен в дънки, тениска и маратонки, той се оглеждаше, сякаш не можеше да разбере какво става. Очевидно беше притеснен от множеството, което все повече се приближаваше към него, за да го разгледа отблизо. За момент погледът му попадна върху Антония, но той не показва никакви признаци, че я е разпознал. Миг по-късно го набутаха в колата. Двама полицаи скочиха вътре веднага след него и целият ескорт потегли сред воя на сирените. Всичко продължи само няколко минути, които ѝ се сториха цяла вечност.

— Е!... — възкликна Хилъри. — Какво беше това?

— Ето го Доналд! — извика с облекчение Антония и посочи лимузината, приближаваща се към тях. — Побързай, мамо. Няма да

може да спре тук.

Тримата се настаниха на задната седалка.

— Към хотел „Савой“ ли, мис Мъри? — запита шофьорът и потегли бавно.

— Да, ако обичаш. След това до офиса ми.

— Е, това беше непредвидено вълнение — отбеляза Куентин и прегърна жена си през раменете. — Кой, според вас, беше онзи мъж? Чудя се защо ли го арестуваха?

— Той не беше ли един от артистите? Лицето му ми се стори познато.

Прекалено изтощена, за да се включи в разговора, Антония мълчеше. Денят се бе оказал тежък и тя бе много по-дълбоко разтърсена, отколкото предполагаше.

— Пристигнахме — чу гласа на баща си. — Няма ли да слезеш за чаша чай, мила?

— Не, татко, благодаря. Искам да проверя някои неща в офиса, а после ще си отида до вкъщи, за да се преоблека.

— И не забравяй, че през нощта ще останеш с нас — напомни ѝ Хилъри.

— Няма. За нищо на света не бих пропуснала закуската в ресторанта с изглед към реката. Ще дойда в седем и половина — обеща тя.

— Не закъснявай! Ще започнем празненството с любимото шампанско на майка ти! — допълни Куентин, преди да я целуне за довиждане.

— А кога съм закъснявала? — подразни го тя, качвайки се обратно в колата. Докато Доналд потегляше по широката алея, тя ги наблюдаваше как влизат в хотела и се отправят към чайната — възрастна двойка, между която все още съществува любов и разбирателство.

По пътя към офиса тя наблюдаваше движението по зелените улици и почти шокирана, осъзна, че вече няма от какво да се страхува. Колин Холбрук беше арестуван. Нямаше повече да я преследва. Нямаше да ѝ се обажда по телефона. Нямаше повече да я заплашва. Нямаше да нахълтва с взлом в апартамента ѝ. Беше в безопасност. *В безопасност*. Не можеше да повярва, че всичко е свършило. Чувството на облекчение, което изпита, беше огромно и неестествено, като

слънчев лъч след ужасна буря. Неочаквано я заля щастие и на душата ѝ стана леко. Тази вечер, за първи път от много време насам, можеше да се отпусне и да се забавлява, въпреки да знаеше, че ще се наложи да дава показания в полицията. Но не днес. Когато след няколко часа пристигнеше в хотел „Савой“, щеше да отпразнува рождения ден на майка си с ясното съзнание, че собственият ѝ кошмар е свършил.

— Доналд — каза тя и се наведе напред, — тази вечер повече няма да ми трябваш. Нито пък утре. Вече ще използвам собствената си кола.

— Добре, мис Мъри.

— Благодаря ти за помощта. Наистина я ценя. Опасявам се, че често ти се е налагало да седиш с часове и да ме чакаш.

— За мен беше удоволствие, мадам. На вашите услуги съм всеки път, когато ви потърбявам.

— Благодаря, Доналд.

Няколко минути по-късно Антония беше в офиса си. За нея бе необичайно, че не бе идвала тук целия следобед. Колегите ѝ я посрещнаха така, сякаш бе отсъствала дни.

— Добре ли прекара? — побърза да попита Карина.

— Хубава ли беше пиесата? — обади се и Сали.

— Майка ти хареса ли я? — не се стърпя и Марк.

— За какво дойде тук? — подигра я Гай. — Мислех, че днес ще се забавляваш и вече си на първата чаша шампанско.

Антония отговаряше засмяно и реши да не споменава нищо за появата на полицията. В крайна сметка, ако не бе излязла от театъра точно когато отвеждаха Марк Драйдън, нямаше да знае за инцидента. Ако съобщението за ареста се появи във вестниците, което беше неизбежно, винаги би могла да се престори, че не знае нищо.

— Мама се смя до сълзи — каза тя весело. — Комедията беше много приятна. Препоръчвам ви я — всички едновременно се обърнаха към Линда, която досега бе говорила по телефона. — Някакви съобщения?

— Няколко — отвърна секретарката. — Но всичко би могло да почака до утре, с изключение на последното.

— И какво е то?

Линда погледна в бележника си.

— Опасявам се, че е спешно и трябва да вземеш решение още днес следобед.

— Днес следобед? — Антония хвърли поглед към часовника си. — Какво решение? Вече е почти пет и половина и трябва да тръгвам.

— Няма да ти отнеме много време — увери я Линда. — Всъщност трябва да погледнеш една от къщите: Току-що говорих с работниците, които днес са започнали да поставят паркета в трапезарията на „Белгрейв Скуеър“...

— Започнали? Та аз мислех, че днес трябва да приключат!

— Очевидно нещо се е объркало — сви рамене секретарката.

— Само не ми казвай... Да не би да не им е стигнал паркетът?

— Не. Досега не са работили, защото се страхуват, че може би няма да харесаш цвета. Струвал им се прекалено тъмен. Трябва да узнаят решението ти веднага, защото работниците няма да са свободни, ако отложим до доставката на по-светъл. Вече са наети от друга агенция.

— О, за Бога! Та аз избрах цвета много грижливо. Как е възможно да е по-тъмен? Освен ако са ни изпратили друг. В такъв случай няма да можем да го предложим за продан навреме.

— Зная — съгласи се Линда. — И те са наясно, точно затова искат да го видиш колкото може по-скоро.

— По дяволите! — изруга раздражено Антония. — Това би било истинска катастрофа. Ще мина още сега, преди да се отбия до къщи.

— Доставчикът ще те чака там, така че ще можеш да го скастриш, ако е объркал нещо.

— Не се притеснявай. Няма да му се размине. Е, довиждане. Ще се видим утре сутринта.

Разстоянието от „Слоун Стрийт“ до „Белгрейв Скуеър“ беше не повече от десетина минути пеш. Още отдалеч Антония забеляза, че бояджиите са привършили с външното боядисване. Изящните гипсови орнаменти блестяха в белотата си като сметана върху торта. Веднага щом смъкнеха скелето, щеше да се заеме с последните детайли по украсата. Бе поръчала на Джон Престид да изработи сандъчетата за цветя по прозорците и бе уверена, че той ще направи най-доброто, за да подчертае внушителната красота на сградата, на която едва ли биха подхождали обикновени саксии.

Когато съвсем се приближи, забеляза, че кристалният полилей в голямата приемна на първия етаж свети. Вратата беше леко открената. Антония влезе в безлюдния коридор. Посрещна я позната гледка: дървени стълби, подпрени на стените, кофи с боя и изцапани четки, струпано в единия край кухненско обзавеждане, покрито с бели чаршафи, за да не се праши. Никъде обаче не видя злополучния паркет.

— Ало? — извика тя. Гласът ѝ отекна из къщата, през празните стаи, и се понесе по мраморното стълбище към горните етажи.

Никой не ѝ отговори. Озадачена, тя се отправи към трапезарията, намираща се отляво на входната врата. Представляваше продълговато помещение с прозорци във всеки край. Внимателно огледа пода.

— Какво, по дяволите?... — възкликна объркано. Прясно изцикленият паркет с цвят на мед блестеше от единия до другия край.

Дали не беше объркала къщата? Може би Линда бе имала предвид другата, на „Виктория Роуд“? Или пък апартаментите на „Марбъл Арч“? Но там все още не бяха стигнали до паркета.

Бързо се върна в коридора. На всяка цена трябваше да открие доставчика.

— Тук ли сте? — извика по-високо, отколкото бе възнамерявала, и безпогрешно различи страха в гласа си.

Отново не последва отговор. Къщата беше безмълвна. Белите покривки върху неинсталираните мебели ѝ приличаха на призраци, които ѝ се присмиват.

— Ало? — извика остро.

В обгръщащата я тишина имаше нещо застрашително. Затаила дъх, Антония се върна да надникне в трапезарията. Нещо определено не беше наред.

— Не разбирам... — каза на глас.

— Наистина ли?

Стресната, тя се извърна. В средата на коридора бе застанал мъж. Кожата му имаше сребристия оттенък на рибени люспи, а през масивните рамки на очилата очите му блестяха, сякаш беше трескав.

— Мистър Приди!... — Антония се взираше в лицето му. Сърцето ѝ бе почти спряло от ужас.

Той се усмихна мрачно.

— Аз си мислех, че отдавна трябваше да сте разбрали, че става въпрос за мен. Това не говори добре за умна и енергична млада жена

като вас.

В този момент тя разбра, че е попаднала в капан. Проблемът с паркета е бил само претекст. Втурна се към изхода, но той беше по-близо до него. С изненадваща за възрастта му бързина затръшна тежката врата и сложи резетата.

Антония се бореше да остане спокойна. Вирна отбранително брадичка и попита студено:

— Какво искате?

Мистър Приди преглътна и адамовата му ябълка подскочи над бялата яка на ризата му.

— Това, което искам — тежко започна той, — е да отърва света от жени като вас. Жени, които се мислят за много умни. Жени, които отнемат работата от мъжете. Жени, които са способни да прегазят всекиго, за да се докажат — лицето му стана тъмночервено, сякаш с нечовешки усилия съдържаше яростта си. — Заради жена като вас изгубих работата си, дома си, съпругата си, бъдещето си — всичко, към което съм се стремил цял живот.

— Аз сама създадох компанията си — възрази тя тихо и притисна ръце към гърдите си в защитен жест. — Никому не съм отнемала работата.

— Всички те така казват. Но аз ви наблюдавах. Знам какво искате. Искате да стигнете до върха, като останалите, от които вече се отървах. Вие сте амбициозна. И пречите на мъже като мен да се реализират.

Антония стоеше неподвижно, с побеляло лице. Кръвта бучеше в ушите ѝ и ѝ се стори, че ще припадне. Тя трябваше да бъде следващата жертва. И без съмнение двамата с Колин Холбрук бяха съучастници. Колин, който в действителност беше актьор и се казваше Марк Драйдън. Сега вече разбираше всичко. Очевидно те следяха внимателно обявите на самотни жени и подбираха измежду тях само преуспелите. Нима написаното от нея не беше шокиращо? Жена, отдадена на кариерата си... със собствена компания... Господи, та тя беше точно това, което им трябваше! И тъй като Марк беше млад и красив, изпращаха неговата снимка. Сигурно той ѝ се бе обаждал по телефона. Нищо чудно дори да бе написал първото писмо, за да я впечатли. Значи затова никога не се появяваше на срещите. Облегна се

на вратата на трапезарията и затвори очи. Беше сломена. Но защо Марк Драйдън се бе забъркал в това?

Долови, че мистър Приди се раздвижи, и отново го погледна. Той вадеше от джоба си дълга бяла корда. Обви краищата ѝ около дланите си и я изпъна, сякаш искаше да провери здравината ѝ. След това, сякаш прочел мислите ѝ, заговори:

— Така и не успяхте да се срещнете с Колин Холбрук, нали?

— Не — отвърна тя, опитвайки се да печели време.

— Колин и Сюзън! — подигра я мъжът. — Нали така се представихте?

— Да.

— Когато получихте снимката му, си помислихте, че е млад и привлекателен, прав ли съм? Че е мъж, с когото можеш да си определиш среща? Че е подходящ за съпруг?

Антония не отговори.

— Увлякохте ли се по него? — мистър Приди не откъсваше поглед от нея и тя стисна зъби, опитвайки се да изхвърли от съзнанието си ужасяващите мисли.

— Да, изглеждаше много... интересен — ако успееше да го накара да продължи да говори, ако го въвлечеше в разговор, би могла да му предложи добра работа и да го помоли да я пусне. Знаеше, че е лудост, но бе готова да обещае всичко, само и само да се измъкне от тази къща.

— Само интересен? Боже мой, следващия път трябва да се постарая повече.

— Отдавна ли го познавате?

— Съвсем не. Беше ви приятно да разговаряте с него по телефона, нали? И бяхте много разочарована, когато не се появи на срещите?

Антония се намръщи. Нещо не се връзваше. Нямахше представа какво точно, но инстинктивно усещаше, че мистър Приди играе зловеща игра, с която цели да я извади от равновесие. Сигурно бе разбрал за ареста на Колин, по-скоро на Марк Драйдън. Ето защо я бе примамил в празната къща. За да ѝ отмъсти за онова, което бе причинила на съучастника му.

— Не бяхте ли разочарована, когато той не дойде на нито една от срещите ви? — излая мистър Приди.

Тя кимна мълчаливо.

— Но всъщност той беше там. Всеки път.

— Но аз не видях никого...

— Защото очаквахте красивия младеж от снимката. Нали така?

Очите ѝ се разшириха от объркване и уплаха. Долната част на лицето му се изкриви в грозна самодоволна гримаса.

— Така си и помислих. Но вие бяхте обречена на вечно разочарование, защото човек на име Колин Холбрук изобщо не съществува. Аз ви писах писмата. Аз говорих с вас по телефона. И винаги бях там, за да видя как изглеждате. Първия път ви проследих и открих адреса ви. След това разбрах къде работите. И реших, че сте от типа жени, които трябва да бъдат елиминирани. Но не и преди да си поиграя на красив млад мъж и да наблюдавам разочарованието ви, когато той не се появяваше.

— Но снимката... — възрази тя, преди да успее да се въздържи.

— Няма нищо по-лесно от това да се сдобиеш със снимка на артист. Нито един агент не би ти отказал, ако кажеш, че си режисьор. Наистина ви смятах за по-умна.

Всичко в главата ѝ изведнъж се завъртя. Значи Марк Драйдън нямаше нищо общо с тази история! Беше невинен, а тя бе насочила полицията към него. Беше толкова сигурна, че именно той е мъжът, който я тормози, и се бе озовал в ареста, без дори да е чувал за нея или мистър Приди.

Линда напусна офиса последна. Минаваше пет и половина, а денят се бе оказал тежък. Винаги когато предстоеше да се обяви за продан нова собственост, възникваха хиляди дребни неща за довършване и това я изтощаваше. Единственото, което ѝ се искаше в момента, бе да се прибере у дома, да си вземе гореща вана и да си легне, за да погледа телевизия. Наскоро бе наела малко ателие във Фулъм. Все още нямаше желание да се върне при Робин — въпреки неговото настояване. Едва сега разбираше защо Антония толкова държи на свободата си. Включи телефонния секретар, угаси осветлението и заключи остъклените врати.

Докато бързаше към спирката, на метрото, заваля.

Тристръм, Роланд и Лео бяха решили да пътуват до Лондон с една кола, защото беше трудно да се намери място за паркиране.

— Трябваше да дойдем с влака — изръмжа недоволно Тристръм, щом влязоха в града. Наближаваше седем, валеше и движението бе почти застинало. — Проклети задръствания! Иска ми се да спрем някъде и да пийнем по нещо.

— И защо да не го направим? — отзова се Лео. — Наоколо има много заведения.

— Нямаме време. И без това ще закъснеем — отказа брат му. — Господи, толкова мразя Лондон!

— А на мен би ми харесвало да живея тук — каза най-малкият и погледна през запотения прозорец. — Нали точно тук се случва всичко.

— Поне доколкото виждам, единственото нещо, което ни се е случило досега, е да пъплим едва-едва след автобус номер четиринадесет.

Но Лео не се отказваше лесно:

— Да, но аз имах предвид театрите и кината, галериите, изложбите. Да не говорим за ресторантите от всички националности, за които си чувал, и още толкова, за които и не подозираш.

— Помисли колко ще ти струва да се храниш навън в град като Лондон — разумно отбеляза Роланд.

— Пак заседнахме — осведоми ги Тристръм. С всяка минута раздражението му нарастваше. Хилъри и Куентин много държах на точността, а тази вечер беше специална. Бръкна във вътрешния джоб на самото си, за да се увери, че не е забравил подаръка за майка си: квитанция за две хиляди луковици на пролетни цветя и наемен градинар, който да ги засади вместо нея.

— Чудя се дали и Антония е попаднала на задръстване — внезапно се обади Роланд.

— Тя сигурно вече седи в луксозния ресторант и отпива от шампанското си — завистливо каза Лео, — докато ние не можем да мръднем от този проклет мост. Надявам се, че няма да започнат вечерята без нас.

Смрачавате се. Обвити в плътните тъмни сенки на мрачния коридор, двамата се виждаха един в друг, въввлечени в една игра, в която само единият може да спечели. Антония стоеше напрегната в очакване да разбере какъв ще бъде следващият ход на мистър Приди. Изправен до вратата, той блокираше единствения път, откъдето можеше да избяга. Очите му, вперени в нея, искряха от омраза, докато ръцете му продължаваха да си играят с кордата. Тишината се нарушаваше само от лекия тропот на дъждовните капки по первазите на прозорците.

Какво го възпираше да я нападне? Защо просто не се приближи, не обвие кордата около врата ѝ и не я опъне докрай с големите си здрави ръце? Дали не искаше още малко да се наслади на превъзходството си над нея? Минутите се точеха бавно. Искаше ѝ се да се разкрещи. Отчаянието ѝ вдъхна кураж. Нямаше какво да губи. Дали не трябваше да се възползва от ситуацията?

Прочисти нервно гърлото си.

— Ще ви помогна ли, ако ви предложи работа в моята компания? — за нейно учудване, гласът ѝ прозвуча спокоен и равен.

Нещо в него се върна към живот. Лицето му отново стана тъмночервено.

— Аз имах работа, но ми бе отнета от жена като вас. Вече е късно. Не мога да започна отначало. Искам само да съм сигурен, че наоколо няма да останат още такива като вас. Едва ли някога ще разберете какво ми костваше да бъда изхвърлен от хлапачка като вас — той говореше с дива, почти истерична горчивина.

Въпреки всичко, Антония изпита съжаление. Можеше да си представи как се чувства човек в неговото положение. Изгубил всичко. Унижен. Останал без мечти.

— Имате ли съпруга? Семейство? — запита меко.

— Имах съпруга — отвърна той и за момент ѝ се стори, че долната му устна потрепери.

Беше почти тъмно. В плътните сенки белите покривки върху мебелите сякаш висяха във въздуха.

— Съжалявам.

— Защо изобщо трябва да ви е грижа?

И тогава той пристъпи към нея, сякаш най-последно бе взел решението си. Антония усети как всичко в нея се стяга. Мъжът беше набит и изглеждаше доста силен. Имате ли шанс, ако започне да се

бори с него? Големите юмруци стискаха кордата и двете ръце се протегнаха напред в готовност.

Изведнъж, породена от ужаса, в гърдите ѝ бликна неподозирана сила. Тя нямаше да стане четвъртата му жертва. Инстинктът за самосъхранение я накара да вдигне крак и да замахне с всичка сила. Тънкото, остро токче на обувката ѝ го завари неподготвен. Ударът попадна в костта малко под коляното. Той извика от болка и изненада и за момент погледът му се замъгли. Преди да успее да се съвземе, тя се втурна по коридора. На стената бяха подпрени три дървени стълби. Напрягайки се до крайност, дръпна едната и я блъсна зад себе си. Още докато първата падаше, събори и останалите две и продължи да бяга, следвана от оглушителния им трясък върху кутиите с боя и кофите, оставени от работниците.

Стигна каменното стълбище, отвеждащо към партерния етаж. Когато се озова в тъмната кухня, чу стъпките на мистър Приди в коридора. Миг след това тялото му се стовари тежко на пода и той изстена болезнено. Ясно се чуваше дрънченето на метални кутии и кофи. Последва яростна ругатня и нов стон:

— Господи! Коляното ми!

Антония не спря. Беше помагала при подреждането на кухнята и я познаваше като собствения си апартамент. Бързо намери електрическото табло и изключи осветлението.

— Няма да ми избягаш!... — изрева мистър Приди и се запрепъва по стълбите.

Тя изтича към най-отдалечения край на стаята и отвори малка вратичка, която приличаше на кухненски шкаф. Вътре имаше старомоден асансьор за храна, който бе поправила и модернизирала, за да спести на обитателите необходимостта да пренасят храната си до горните етажи.

В този момент чу мистър Приди да се опитва да запали осветлението. Разбрал какво е направила, той отново изруга яростно:

— Кучка! — и започна предпазливо да се придвижва в тъмнината.

Без да губи секунда, Антония се вмъкна в асансьора, като междувременно свали преградния рафт. Намести се в тясното пространство и натисна бутона, инсталиран на стената. След това улови двете плъзгащи се врати и ги затвори точно в момента, в който

преследвачът ѝ влезе в кухнята. Притискайки силно колене към гърдите си, тя затвори очи и се замоли да е натиснала правилния бутон. Мистър Приди обикаляше из кухнята и отваряше един след друг шкафовете. Оставаше ѝ само да се надява, че асансьорът ще се задвижи, преди да е стигнал до него.

Внезапно, с едва доловим шум, кабината започна да се издига, леко поклащайки се от тежестта ѝ. Затаи дъх, сякаш очакваше, че така ще стане по-лека. Знаеше, че съоръжението ще спре, щом стигне до трапезарията.

В непрогледната тъмнина Антония вдигна рафта, който бе свалила, за да си освободи място, и надявайки се, че ще улучи, го заби в дървената подпора на стената на шахтата. Асансьорът подскочи леко и заседна между етажите.

Сега, дори мистър Приди да се сетеше да натисне бутоните за движение нагоре и надолу, нищо нямаше да се случи. Скрита така, между кухнята и трапезарията, беше в безопасност поне за известно време — докато плотът не поддаде на тежестта ѝ и не се стовари отново долу.

Ръцете ѝ бяха влажни от пот и дрехите лепнеха по тялото ѝ. Докато се напрягаше да чуе какво става, усети, че свитите ѝ крака се схващат и гърбът започва да я боли.

Мистър Приди бе доловил шума от включването на асансьора и обикаляше из кухнята, за да го открие.

— Зная, че си тук! — тихо каза той, плашейки я повече, отколкото когато крещеше. — А! Така е по-добре!

Антония се досети, че е отворил хладилника, за да си осигури малко светлина.

— Скоро ще се добера до теб! — в гласа му пролича триумф.

И изведнъж тежките му стъпки се чуха съвсем ясно все по-близо и по-близо, докато накрая спряха пред вратите на асансьора.

Седнал в стаята за разпити в полицейското управление, мъжът, наричащ себе си Марк Драйдън, категорично отказваше да отговаря на каквито и да било въпроси, докато не дойде адвокатът му. Дежурният офицер — сержант Амброуз, прочете обвиненията срещу него: убийствата на Полин Ашфорд, Валери Мартин и Роксана Бърч,

разбиване на апартамента и системен тормоз над Антония Мъри и фалшива самоличност.

Инспектор Купър изобщо не се съмняваше, че са заловили, когото трябва. Разглеждаше внимателно снимката на Марк, поместена на гърба на театралната програма, и я сверяваше с описанието, направено от Антония Мъри: строен, с тъмни очи, тъмна коса, насмешливо извита уста, малко над тридесетте. Но това не беше достатъчно. Необходимо беше мис Мъри да дойде лично в управлението, да потвърди, че снимката е същата като онази, която ѝ беше изпратена, и да даде официални показания. Трябваше да се идентифицира и гласът.

— Къде е мис Мъри? — запита той. Амброуз го изглежда неразбиращо.

— Не зная, сър. Искате да я видите ли?

Бледите лисичи черти на инспектор Купър се изкривиха от раздразнение.

— Ако не исках да я видя, нямаше да ви питам за нея, Амброуз. Тя е главната ни свидетелка в момента. Единствената, която може да ни отведе до серийния убиец. Или по-правилно, единствената, все още жива!

— Веднага ще я доведа, сър.

— Междуременно ще се опитам да измъкна нещо от този Марк Драйдън, разпознат още като Колин Холбрук.

Но заподозреният категорично отказваше да отговаря. Когато го запитаха къде е бил по време на трите убийства, той заяви, че е невинен и помоли да се обадят на адвоката му. На въпроса какво е правил по време на нахлуването в дома на мис Мъри отговорът бе същият.

Отегчен и раздразнен от упорството му, макар и да знаеше, че той има право да мълчи, докато не получи юридически съвет, инспектор Купър нареди да върнат задържания в килията и напусна стаята за разпит.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше почти осем часът и барът в хотела започна да се пълни с хора, дошли да побъбрят с приятели, колеги, събрали се на чашка след работа, или влюбени двойки, увлечени в интимен разговор. Барманът демонстрираше уменията си, като подхвърляше насам-натам сребърния шейкър. Наоколо сновяха сервитьори, балансирайки с таблите, обсипани с купички с ядки и маслини и всевъзможни питиета.

Куентин погледна за пореден път часовника си.

— Закъсняват.

— Сигурно е заради дъжда — отбеляза Хилъри. — В такова време движението е доста натоварено.

— Момчетата ще дойдат заедно, нали?

Тя кимна и отпи от шампанското си.

— Предполагам, ще им трябва доста време, докато намерят място за паркиране. Нали ще запазят масата ни в ресторанта?

— Може би трябва да отида и да ги предупредя, че ще вечеряме по-късно.

В този момент се появиха Роланд и Лео.

— Мамо! Честит рожден ден! Извинявай, че закъсняхме. Движението беше отвратително — Роланд се наведе и целуна майка си.

— Вече си мислех, че никога няма да стигнем дотук — възкликна Лео и също се наведе към нея.

— А къде е Тристръм? — попита Хилъри.

— Не питай! Много е ядосан. От половин час обикаля в кръг, за да намери къде да паркира колата. Остави ни пред хотела и ще дойде скоро — Лео се отпусна на стола до майка си. — Едно питие ще ми дойде добре.

— И на мен също — обади се Роланд и седна срещу тях.

— В такъв случай хайде да свършим тази бутилка и да си поръчаме друга — каза Куентин и извади шампанското от леда.

— Вие с мама добре сте се справили с първата — подхвърли Лео.
— Почти нищо не е останало.

— Е, какво да се прави, нали е рожден ден! — засмя се баща му.

— Точно така — съгласи се Хилъри. — Надявам се, че и Тристръм ще дойде скоро.

Роланд се огледа.

— А къде е Антония?

Куентин сипа последното вино в чашата му и направи знак на сервитьора за нова бутилка.

— Все още не е дошла. Предполагам, че и тя е попаднала в задръстване.

Лео протегна дългите си крака, успокоен от вида на питието.

— Е, няма нищо. Нали заникъде не бързаме? Щом ще прекараме нощта в хотела, все ми е едно кога ще ядем.

— Като заговори за това, трябва да отида и да предупредя управителя, че ще отложим вечерята за по-късно — надигна се от мястото си баща му.

Лео извади от джоба си малка кутийка и я подаде на майка си:

— Честит рожден ден!

Лицето на Хилъри светна и за момент напомни за красотата ѝ в младостта.

— Благодаря ти, миличък — разкъса сребрилата хартия и извади старинен аметист, обграден с перли, окачен на златна верижка.
— О, прекрасен е! Много ми харесва. Ще го сложа още сега.

Младежът изглеждаше искрено доволен от себе си.

— Радвам се, че ти харесва. Обиколих сума ти магазини, докато го намеря.

Роланд ѝ подаде своя пакет:

— Заповядай, мамо.

— Все едно, че е Коледа! — възкликна Хилъри. — Искаше ми се и Антония да е тук. И Тристръм.

Подаръкът на Роланд беше снимка на четиримата, направена тайно от Куентин при последното им гостуване в „Клифтън Хол“, поставена в сребърна рамка.

— Погледни, скъпи! Снимка на децата!

Съпругът ѝ се разсмя:

— Не можеш да ги наричаш „деца“, след като най-малкият от тях е на двадесет и три години!

— Разбира се, че мога! За мен те винаги ще си останат деца. А! Ето го и Тристръм. Миличък, тук сме!

Най-големият син се наведе да целуне майка си, гъделичкайки бузата ѝ с брадата си.

— Много съжалявам. Никога повече няма да идвам в Лондон с кола. Това тук шампанско ли е? Обиколих всички улици в радиус от половин километър и непрекъснато мислех как ще изпия една чаша с вас. Къде е Антония?

— Още не е дошла. Сигурно и тя като теб търси къде да паркира — Куентин подаде виното на сина си.

— Благодаря, татко — Тристръм отпи жадно. — Защо, за Бога, трябва да идва с колата си? Би могла да вземе такси.

— Може и така да направи. Сигурен съм, че ще дойде всеки момент.

— Това е подаръкът ти, мамо.

Хилъри пое плика, отвори го и възкликна доволно:

— Луковици за пролетни цветя! И, разбира се, градинар, който да ги засади. Благодаря ти, миличък. Не си забравил горките ми колене.

Докато разговаряха, Куентин не преставаше да поглежда часовника си с нарастваща тревога. Закъснението на синовете му не го бе разтревожило: те имаха този досаден навик, но с Антония беше различно. Също като него, тя държеше на точността. А точно тази вечер не би рискувала да закъснее. Наведе се към Хилъри и прошепна в ухото ѝ:

— Сигурна ли си, че казахме на Антония, че ще се срещнем в бара?

Тя го погледна стреснато.

— Сигурна съм, разбира се. Къде другаде бихме могли да се съберем?

Куентин се изправи.

— Ще отида да проверя дали не ни чака в ресторанта. Ще се обадя и в стаята ѝ. Може да е решила да се отбие първо там.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Хилъри също бе обзета от безпокойство. Антония беше сериозен човек. Не беше в

стила ѝ да закъснява. Заслушана в разговора на синовете си, тя отпиваше от шампанското, което сега, кой знае защо, ѝ се стори горчиво. Хората непрекъснато влизаха и излизаха и при всяко отваряне на вратата тя вдигаше поглед, пълен с надежда.

Най-сетне Куентин се върна, но изражението му никак не я успокои.

— Няма и следа от нея — мрачно съобщи той.

— Не е ли странно? Тя знае колко важна е тази вечер за мама — обади се Лео. — Умирам от глад. Не може ли да отидем да вечеряме? Тя ще ни намери там.

— Антония никога не закъснява — каза Роланд. — Притеснявам се да не ѝ се е случило нещо.

Тристръм извади мобифона от джоба си.

— Ще се обадя в апартамента ѝ. Може някой клиент да я е задържал до късно.

Междувременно Хилъри вече бе обзета от мрачни мисли. Откакто се бяха родили децата ѝ, въображението ѝ непрекъснато рисуваше ужасяващи сцени на нещастия, които биха могли да ги сполетят. Ами ако с Антония се бе случило нещо страшно?

— Няма я у тях — каза Тристръм. — Ще пробвам на новия номер на мобифона ѝ.

— Няма ли да пийнем още шампанско, докато я чакаме? — попита с надежда Лео.

— Не. Ще пием вино на вечеря! — сряза го с необичайна острота Куентин.

Всички зачакаха, загледани в Тристръм.

— Дявол да го вземе! — изруга той и свали слушалката от ухото си. — Има някакви смущения. Не се чува нищо, освен пукане.

— Е, поне знаем, че не е изключила мобифона си — с облекчение отбеляза баща му. — Ще опиташ ли пак след няколко минути?

— Разбира се. Но преди това ще позвъня в офиса ѝ. Кой знае? Може да е заета с някоя сериозна сделка, нетърпяща отлагане.

Хилъри кимна, но си даде сметка, че се ловят за сламка. Колкото и важна работа да имаше, Антония никога не би провалила празника им.

Свита в тясното пространство, Антония се молеше мистър Приди да не успее да разблокира асансьора. Направи някои изчисления наум. Асансьорът бе висок малко повече от деветдесет сантиметра. Още толкова имаше от дъното на шахтата до пода на кухнята. Разстоянието от пода до тавана беше малко повече от три метра, следователно от тавана на кухнята до пода на трапезарията оставаха още деветдесет сантиметра. Самата шахта бе висока почти два метра, за да може кабината да застава в положение, удобно за разтоварване на храната. Смръщи лице съсредоточено. По нейните изчисления излизаше, че ако е успяла да спре асансьора някъде по средата между кухнята и трапезарията, мистър Приди не би могъл да я достигне, освен, разбира се, ако не използва прът.

В този момент усети, че вратите се отварят. Той бе открил скривалището ѝ. Знаейки, че е само на няколко сантиметра под нея, тя сви ръце в юмруци и се замоли. Беше сигурна, че в тъмнината шахтата му изглежда като празна дупка, а ако протегне ръка, ще докосне тухлената стена. Чу го да ругае високо и вратите се затвориха с хлопване.

Антония въздъхна облекчено. И точно когато си мислеше, че е в безопасност и дори бе обзета от безумната надежда, че той ще се откаже, долови стъпките му по каменното стълбище.

Внезапно мобифонът в чантата ѝ иззвъня.

— По дяволите! — прошепна тя и посегна да го извади. От движението кабината се разклати, но жената успя да се улови за дървената подпора и да успокои люлеенето. После долепи слушалката до ухото си и включи апарата. Разнесе се силен шум и тя го притисна по-силно, за да не се чува отвън. Линията продължаваше да пука, но някъде отдалеч долови мъжки глас, който се опитваше да надвика шума. — Помогнете ми... — каза тя силно, колкото смелост имаше. — Помогнете ми... Аз съм в... — пукането се усили и рязко спря. Този, който звънеше, се беше отказал.

Антония стисна мобифона отчаяно. Само преди секунда избавлението ѝ се струваше толкова близо, а сега и последната надежда бе рухнала. Затворена в тясното, добре изолирано пространство на шахтата, не можеше да се надява на добра връзка. Насили се да погледне фактите в лицето. Беше затворена в дървен

ковчег, висящ в тъмна и задушна дупка, но дори и да успееше да се измъкне от него, щеше да налети на психопат, убил вече три жени. Можеше да избере 999, но шансовете ѝ да се свърже с полицията бяха нищожни. Ала мисълта да седи тук и да чака мистър Приди да я открие ѝ се струваше непоносима.

В този момент в трапезарията се чуха тежките стъпки на преследвача и вратата на асансьора отново се отвори.

Последните лъчи на дневната светлина, струяща през големите прозорци, за момент осветиха шахтата.

— Зная, че си тук! — неочаквано изкрещя мистър Приди и Антония подскочи стреснато. — Не се надявай, че ще избягаш, защото няма да го допусна.

Тя знаеше, че той не може да я достигне. От мястото, където бе застанал, можеше да види само тавана на кабината. Настъпи мълчание и тя си го представи как стои, загледан надолу, чудејки се какво да прави. *Моля ти се, Господи, накарай го да се откаже*, замоли се Антония. Вече бе разбрала, че е направила фатална грешка. Щеше да бъде по-добре, ако бе качила асансьора до трапезарията, вместо да го блокира. Тогава би могла да използва времето, докато той се лута в кухнята, и да избяга през входната врата. Но сега се бе оказала уловена в капан и независимо накъде щеше да задвижи кабината, щеше да се озове в ръцете му.

— Кучка! — изрева мъжът и в гласа му се долови истерия. Стъпките му отново се отдалечиха към коридора и тя извади мобифона си, включи го и набра 999. Миг по-късно се чу бръмчене, което едва не я оглуши. Със свито сърце изключи апарата точно когато мистър Приди слизаше по стълбите обратно в кухнята.

— Мисля, че трябва да се обадим в полицията — каза Хилъри и отмести чашата с кафето. Лицето ѝ беше бледо и уморено. Минаваше единадесет часът и вече нямаше смисъл да се залъгват, че нещо би могло да задържи Антония.

Куентин кимна.

— Да се качим в стаята и да позвъним оттам — той се изправи сковано. Вечерята беше превъзходна, но сега му се искаше да се бяха

обадили по-рано, за да проверят дали не се е случило някакво произшествие.

— Татко, аз ще отскоча до апартамента ѝ — каза Тристръм и извади ключовете на колата от джоба си.

— Но ти няма да можеш да влезеш.

— Може да е паднала и да не може да стигне до телефона.

— Как смяташ да ѝ помогнеш в такъв случай?

— Ще събудя съседката ѝ, мисис Милър. Нали тя има ключове от жилището?

— Не знам.

— Е, ще проверя — Тристръм нямаше търпение да тръгне. — Ще се видим по-късно.

Лео пристъпи към него.

— Ще дойда с теб.

Докато Куентин, Хилъри и Роланд вървяха към стаите си на четвъртия етаж, Роланд предложи:

— Татко, да позвъня ли в болниците, докато ти говориш с полицията?

— Добра идея, момчето ми. Така ще спестим време.

Хилъри плъзна ръка под лакътя на съпруга си. Устните ѝ леко трепереха.

— Нали нищо лошо не може да ѝ се случи, скъпи?

Куентин я погледна нежно.

— Сигурен съм, че в крайна сметка няма да се окаже нещо сериозно. Не се разстройвай, мила. Вероятно има някакво съвсем просто обяснение. Може да се е заключила по невнимание някъде и да не може да излезе.

Хилъри знаеше, че той се опитва да я успокои и стисна ръката му с благодарност.

— Струва ми се, тя спомена, че има намерение да мине през офиса си, преди да отиде в апартамента да се преоблече.

— Точно така. Може да е възникнал някакъв проблем.

— Да — опита се да я окуражи и Роланд. — Знам, че не е в нейния стил да изчезва така, но на твоето място не бих се притеснявал толкова, мамо.

Тя не отговори. Знаеше, че думите им са добронамерени, но не бяха в състояние да разсеят тревогата ѝ. С всяка фибра на тялото си

усещаше, че се е случило нещо ужасно и майчиният инстинкт ѝ подсказваше, че няма да се успокои, докато не види Антония жива и здрава между тях.

Стаите им бяха съседни.

— Ще дойда при вас веднага щом се обадя — увери Роланд родителите си. — Този район се обслужва само от две болници, така че няма да се бавя много.

Куентин спря, пхнал ключа в бравата.

— В кой полицейски участък трябва да звъня? Толкова отдавна живеем в провинцията, че в Лондон се чувствам почти като чужденец.

— Операторът на хотела ще ти каже.

Когато влезе в стаята, първото нещо, което забеляза Хилъри, бяха цветята и шампанското, изпратени от дъщеря ѝ. От гърлото ѝ се изплъзна дълго потисканото ридание и тя се отпусна отчаяно на един диван. Съпругът ѝ веднага се озова до нея и нежно сложи ръце върху раменете ѝ.

— Не се разстройвай, любов моя. Ще видиш, че след, няколко минути вече ще знаем къде е.

— Точно от това се страхувам — отвърна тя с треперещ глас. — Имам ужасното предчувствие, че нещо се е случило. Подвежда ли ни е Антония някога? Когато ни докара до хотела, тя съвсем ясно каза, че ще мине през службата си, после ще се преоблече и ще дойде направо тук.

— Зная — Куентин отиде до малкото бюро до прозореца и вдигна телефона.

Неспособна да понесе да слуша разговора с полицията, Хилъри отиде в банята. Наплиска лицето си със студена вода и се опита да си поеме дълбоко въздух, за да се поуспокои. Цял живот се бе страхувала само от едно-единствено нещо: да не се случи нещо лошо с някое от децата ѝ. Всичко останало, дори — помисли си с известно чувство за вина, — дори смъртта на Куентин би могла да понесе. Но не и на обичните си деца. В природата не беше заложено възрастните да изпращат по-младите, но спазваше ли винаги природата собствените си закони? Животът не приличаше на градината ѝ, където сезоните следваха неизменно своя ход, листата падаха, за да покарат нови, и цветчетата се ронеха, за да наторяват земята.

Върна се в стаята точно когато Куентин затваряше телефона.

— Е? — погледна го въпросително тя.

— Нищо, скъпа. Не им е съобщавано за никакви инциденти или произшествия. Много е рано да я обявят за издирване, още повече, като се има предвид, че е пълнолетна. Оставих им номера ни, за да ни се обадят, ако научат нещо, но момчето, с което разговарях, смята, че се суетим напразно.

— Не би казал такова нещо, ако познаваше Антония.

— Така е.

В този момент на вратата се почука. Беше Роланд.

— Липсата на новини за нас е добра новина — весело започна той. — Не е постъпвала в нито една от болниците.

— Какво ще правим сега? — запита Хилъри.

— А какво бихме могли да направим? Да поръчам ли да ни донесат нещо, докато чакаме Тристръм и Лео? — предложи Куентин.

— Чудесна идея.

Тримата седяха, отпиваха от чая си и мълчаха, всеки потънал в собствените си мрачни мисли. Куентин бе започнал да се опасява, че пресилват нещата, а Хилъри бе убедена, че с детето ѝ се е случило нещо ужасно. Роланд имаше своята тайна, която — от лоялност към сестра си — не би могъл да сподели с родителите си. Не беше забравил онази вечер преди няколко месеца, когато бе отворил шкафчето в коридора и бе засипан с писма и снимки на мъже, отговорили на обявата ѝ. Още тогава той бе изумен от постъпката ѝ, но тя го бе помолила да не казва на никого. Като добър брат, бе изпълнил желанието ѝ, но сега се питаше дали Антония не се бе забъркала с някого от тях. Ако беше така, всичко би могло да се очаква. Зачуди се не с ли време да наруши обещанието си.

Антония знаеше, че мистър Приди с все още в кухнята, защото го чуваше да снове нагоре-надолу, сякаш търси нещо. Предположи, че се опитва да включи отново осветлението. От продължителното седене в едно положение болката в краката ѝ бе станала почти непоносима, но не смееше да мръдне от страх да не отблокира кабината. Вратът ѝ се бе схванал, тъй като трябваше да седи наведена, за да не удари главата си в тавана на асансьора. Ходеше ѝ се до тоалетната. Беше изгубила

всякаква представа за времето. Притесняваше се и че семейството ѝ сигурно е обезумяло от тревога.

Само Линда знаеше, че е тръгнала към „Белгрейв Скуеър“, преди да се прибере и да се преоблече, но тя идеше да се появи в офиса едва утре сутринта. Съществуваше вероятност Роланд, който познаваше повечето от колегите ѝ, да се сети да се свърже с нея, но щеше да я търси при Робин, а той едва ли щеше да знае къде да я намери.

Антония напрегна мозъка си, за да измисли какво друго биха могли да направят близките ѝ. Да отидат до апартамента ѝ? Но там беше само Краш — тя едва не извика, но бързо притисна ръка към устата си, — а той щеше да бъде много гладен. От сутринта не беше ял нищо. Имаше намерение да го нахрани, като се прибере, за да се преоблече. Мисис Милър също не би могла да им бъде полезна. Порази я ужасяващата мисъл, че за всички тя беше изчезнала. И ако, не дай Боже, мистър Приди се добере до нея, още на следващия ден вестниците ще съобщят, че е намерена поредната жертва на серийния убиец.

Започна да трепери от страх, умора и студ. Ръцете и краката ѝ бяха ледени. Кабината беше толкова тясна, че я обзе клаустрофобия и ѝ бе трудно да диша. Извърна се леко, за да легне на една страна, но краката ѝ бяха прекалено дълги и коленете ѝ се издраха в тухлената стена. Решението ѝ да се скрие в асансьора за храна се бе оказало фатална грешка и сега съжаляваше горчиво.

Мистър Приди отново се изкачваше по каменните стълби. Антония се разкъсваше между необходимостта да остане свита в тясната кабина, извън обсега на преследвача си, и желанието да освободи машината — с надеждата да я върне обратно в кухнята, откъдето би могла да побегне... Но къде? Задната врата беше залостена, а прозорците бяха обезопасени с масивни решетки. Нямахше начин да избяга.

Минаваше полунощ и в полицейското управление бяха започнали да нервничат. Не само че адвокатата на Марк Драйдън никакъв го нямаше, но не можеха да се свържат и с Антония Мъри.

Когато сержант Амброуз се приближи до бюрото на шефа си, имаше какво да му каже.

— Какво има? — вдигна поглед Купър.

— Преди малко се обади мистър Куентин Мъри и попита дали не знаем нещо за дъщеря му, мис Антония Мъри. Искаше да я обявим за издирване.

Острите черти на инспектора повече от всякога приличаха на лисичи. Малките му очи сякаш бяха направени от стъкло.

— За издирване? Какво имате предвид под... издирване? Лично разговарях с нея днес следобед. Откъде се обади баща ѝ?

— От хотел „Савой“, сър. Очаквали са я за вечеря по повод някакъв семеен празник, но тя така и не се появила.

— Но следобед беше в театъра! — обвинително изръмжа Купър. — Не би могла да отиде далече.

— Никой не отговаря нито на домашния ѝ телефон, нито на мобифона ѝ, сър. Родителите ѝ са много обезпокоени. Твърдят, че това е непривично за нея.

— Добре, добре — инспекторът беше ядосан. Ако случаят се окажеше сериозен, щяха да хвърчат глави и — дявол да го вземе! — първата със сигурност щеше да бъде неговата. Ако мъжът в килията наистина беше серийният убиец, когото търсеха от два месеца, Антония Мъри им беше крайно необходима, за да даде показания относно методите, които е използвал при преследването на млади преуспели жени. Очевидно тя бе единствената, която бе успяла да се измъкне жива. Без нея не можеше да има обвинение. — Свържете ме с бащата на Антония Мъри, Амброуз.

Лицето на Хилъри засия от облекчение, сякаш от раменете ѝ бе смъкнат тежък товар.

— Това трябва да е Антония!

Куентин вдигна слушалката.

Миг по-късно стана ясно, че не е Антония, а ги търсят от полицията, и атмосферата в стаята се промени. Хилъри отново се отпусна отчаяно на дивана, а Роланд скочи на крака, сякаш щеше да приеме лошата новина по-леко, ако стоеше прав. Тръпнещи от напрежение, двамата не откъсваха очи от Куентин.

— Извинете, но нямам представа за какво говорите — объркано обясняваше той в същия момент. — Днес следобед дъщеря ми не ви се

е обаждала от театъра. Да, да, видяхме полицейските коли отвън, но нямаме нищо общо с тях. Не. Категорично не. Това е невъзможно. Очевидно грешите.

— Какво има? — шепнешком попита Хилъри. — Какво се е случило?

— Не разбирам... — избухна Куентин, после прикри с длан слушалката. — От полицията искат спешно да говорят с Антония. Заловили са мъжа, който е отговорил на обявата ѝ за запознанство във вестника, и го обвиняват в убийство. Трябва им, за да даде показания.

Роланд замръзна на мястото си и лицето му побледня.

— Аз ще говоря с тях, татко — бавно каза той и протегна ръка, за да вземе слушалката.

— Какво означава това? — подозрително го изгледа Куентин.

— Нямам представа, но май знам нещо по въпроса.

Баща му пусна неохотно телефона и остана загледан в него, объркан и отчаян, докато Роланд разговаряше с полицаия. След като постави слушалката върху вилката, той се обърна към родителите си, опитвайки се да прикрие неудобството и тревогата си.

— Роланд, какво става? — почти извика Хилъри.

Младият мъж потърка разсеяно челото си.

— Положението е много сериозно...

— За Бога, кажи ни! — не се въздържа Куентин.

Роланд се отпусна тежко на дивана.

— Преди няколко месеца Антония пусна обява във вестника... е, че търси запознанство с мъж за по-сериозна връзка...

Настъпи тягостно мълчание.

— ... Получи много отговори. Аз ги видях. Но я накарах да обещае, че няма да отговори на никого.

— Дала е адреса си? — уплашено запитва Хилъри.

— Не. Писали са до пощенската ѝ кутия — Роланд протегна треперещата си ръка към питието си. — Очевидно все пак е отговорила на един. Когато апартаментът ѝ беше разбит, тя е разказала на полицията за мъжа, с когото се е свързала. Казала им е, че той я преследва...

— Боже Господи!

— Той е... полицаят смята, че той е отговарял на няколко преуспяващи млади жени, пуснали обява във вестника. Всички са си

търсели подходящи съпрузи...

— И?... — Куентин не откъсваше поглед от сина си. Струваше му се, че въздухът около него се сгъстява от множеството ужасни подозрения.

— Вече е убил три от тях.

Хилъри скри лицето си с ръце.

— Не! О, Господи, не! — изстена тя.

— Работата е там, че днес Антония го е разпознала в театъра. Видяла е и снимката му в програмата. Той е артист. Участвал е в пиесата, която сте гледали.

— Арестували ли са го?

— Но защо не ми е казала? — отрони с болка Хилъри. — Аз съм нейна майка. Защо е скрила от нас?

Двамата мъже не й обърнаха внимание, премисляйки отново подробностите.

— Но ако... Ако този мъж е арестуван и е в полицията от следобед, значи не би могъл да има нищо общо с изчезването на Антония, нали? — бавно каза Куентин.

— Дявол да го вземе! — изруга Тристръм, щом наближиха апартамента на сестра си. — Какво търсят тези тук?

Отпред бяха спрели две полицейски коли с включени сини светлини. Няколко полицаи стояха пред къщата и на предните стълби.

— Нали не смяташ, че са открили... — задъха се Лео. Тристръм не изчака да чуе опасенията на брат си. Той изскочи от колата, прекоси улицата и спря до главния офицер.

Полицайте го изгледаха подозрително.

— Можем ли да ви помогнем, сър?

— Търся сестра си — Антония Мъри. Живее в тази къща, на първия етаж. Тази вечер я очаквахме за вечеря, но... — гласът му потрепери и заглъхна.

— Ние също я търсим, сър. Няма я в апартамента. Никой не я е виждал тази вечер. Съседката й смята, че не се е прибирала, откакто е излязла сутринта.

— Има доста шумна котка, нали? — намеси се един цивилен полицаи. Сега тонът му беше смекчен, дори приятелски.

Тристръм кимна мълчаливо.

— Какво, според вас, ѝ се е случило? — попита Лео с широко отворени от уплаха очи.

— Точно това се опитваме да разберем, сър.

— Смятахме да отидем до офиса, за да видим дали не е там — продължи момчето.

— Нашите хора вече провериха. В сградата е тъмно — осведоми ги сержантът. — Предполагам, нямате ключове?

Двамата братя поклатиха отрицателно глави.

— Не знам какво друго бихме могли да направим — каза Тристръм и разсеяно приглади брадата си.

— Тя работи в областта на недвижимите имоти, така ли?

— Да.

— Възможно ли е да е в някоя от къщите? С какво по-точно се занимава?

Младият мъж разпери безпомощно ръце:

— Апартаменти, къщи. Понякога купува големи сгради и ги преустройва в по-малки жилища.

— Възможно ли е да е в някое от тях?

— Да, предполагам.

— Може случайно да се е заключила в някое от тях — допусна сержантът и извади малък бележник от джоба си.

— Нямам представа какви сделки е сключвала напоследък — каза отчаяно Тристръм.

— Има ли начин да разберем?

— Най-рано утре сутринта. Всички документи са в офиса ѝ.

Тази нощ никой от тях не можа да заспи. Когато Тристръм и Лео се върнаха с тревожната новина, че Антония не може да бъде открита, а Роланд им разказа за обявата ѝ в „Телеграф“, всички насядаха във всекидневната на хотелския апартамент и потънаха в мрачни мисли, изгубили всякаква представа за времето.

— Изобщо не подозирах, че толкова отчаяно желае да се омъжи — обади се изведнъж Тристръм. — Винаги беше толкова независима, толкова обичаше свободата си...

— Ще престанеш ли да говориш за нея в минало време! — изръмжа Лео.

— Знаех, че много иска да има съпруг и деца. Но никога не съм предполагала, че ще стигне чак дотук, за да осъществи мечтата си — въздъхна Хилъри. Тя беше едновременно натъжена и шокирана от постъпката на Антония. И поразена от последствията.

— Какво ще правим сега? — попита Роланд. — Не можем ли да проникнем с взлом в офиса и да вземем документите на последните сделки, които е сключвала? Така бихме могли да ги обиколим и да видим дали няма да я намерим. Не сме сигурни дали не ѝ се е случило нещо ужасно, нали?

— Вярно — съгласи се Тристръм. — Може случайно да се е заключила в някоя от къщите.

— Но нали има мобифон — отбеляза Роланд. — Не помниш ли, че се опитвахме да се свържем с нея, но се чуваше само ужасно бръмчене?

Продължиха да правят предположения, да се убеждават взаимно, че нищо страшно не се е случило, че просто преувеличават и скоро всичко ще се изясни, а след години ще се надсмиват над тревогите си с думите: „Помните ли онази нощ...“

— Ще си легна за малко — каза Хилъри и тръгна към спалнята. — Вие останете тук, освен ако не сте много уморени, но веднага ми съобщете, ако научите нещо.

Куентин също се изправи. Лицето му беше посивяло от изтощение и тревога и краката му тежаха, сякаш бяха от олово.

— Добре ли си, скъпа? — запита я притеснено и обви ръце около раменете ѝ.

Тя вдигна глава към него и устните ѝ потрепериха.

— Просто съм много уплашена.

— Знам, любов моя, но съм сигурен, че е напразно. Нали Антония винаги е съумявала да се погрижи за себе си? Тя е силна и умна жена. Ще видиш, че още сутринта ще бъде при нас и доколкото я познавам, ще кипи от яд, че е пропуснала рождения ти ден.

— Надявам се да излезеш прав — измърмори Хилъри и се отпусна върху голямото легло.

Куентин я зави с широко кашмирено одеяло.

— Опитай се да поспиш, мила — посъветва я той и излезе от стаята.

Тя знаеше, че не би могла да заспи, но тишината и спокойствието на спалнята, далеч от синовете ѝ, говорещи едновременно, щяха да ѝ помогнат да се съвземе след тази нощ, превърнала се в най-кошмарната в живота ѝ. Не смееше да мисли за утрешния ден. Нямаше представа какво ще прави, ако не успеят да открият Антония или поне да се свържат с нея.

Наред с ужаса, в нея напираше и дълбоко съжаление, че дъщеря ѝ така отчаяно е копнеела да си намери съпруг, че е била готова да се среща с напълно непознати мъже с надеждата, че в лицето на някого от тях ще открие най-подходящия. По нейно време нещата бяха много различни. Винаги бе имало достатъчно младежи и момичетата, чиято единствена цел бе да се омъжат, можеха да избират, докато намерят най-красивия, най-внимателния мъж, с когото да живеят щастливо до края на живота си. Точно както бе направила и тя. Но днес млади жени като Антония, отдадени изцяло на кариерата си, нямаха време да се срещат с различни хора. Дъщеря ѝ, тя си даваше ясно сметка за това, принадлежеше към многото млади жени, обречени да живеят сами, без любов, без деца, освен ако бързо не откриеха онзи, който би могъл да промени съдбата им. Но не това беше начинът, помисли си Хилъри и очите ѝ се напълниха със сълзи. Да пуснеш обява във вестник означава, че си търсиш белята.

Силният удар дойде неочаквано, без предупреждение. Антония чуваше мистър Приди, надвесен над тъмната шахта, само на няколко сантиметра над главата ѝ. Той се опитваше да разбие тавана на кабината. Обзета от ужас, тя изкрещя несъзнателно.

— Ще те накарам да излезеш оттам — изръмжа той. Асансьорът се разтресе, заплашвайки да се отблокира.

Напрягайки всичките си сили, Антония се вкопчи в страничната дървена подпора. Обгръщаше я непрогледна тъмнина. Чувстваше се като преследвано от ловци животно и знаеше, че въпросът е на живот и смърт. Независимо дали асансьорът ще тръгне нагоре или надолу, това ще бъде краят ѝ.

Отгоре се изсипа цял дъжд от силни удари и Антония си даде сметка, че между тях и главата ѝ има само неколкосантиметрова дървена преграда. Обзелата я паника я зашемети. Очевидно мистър Приди използваше нещо много тежко. При всеки удар кабината се разтърсваше.

— Не мисли, че можеш да се криеш там вечно — изкрещя той, въодушевен от ужаса на жертвата си. — Дори и да ми отнеме цялата нощ, в крайна сметка ще се добера до теб.

Уплашена до смърт, Антония все пак успя да се смъкне надолу, така че коленете ѝ почти се притиснаха до раменете, и опря стъпалата си върху тухлената стена. Плотът все още издържаше на напора. Ако успееше да облегне гръб на стената на кабината и да подпира с крака подпората, може би щеше да съумее да задържи асансьора неподвижен.

Неочаквано настъпи тишина. Цялото ѝ тяло се обливаше в пот и тя можеше да подуши собствения си страх в нея. В гърлото ѝ се надигна гадене и едва не я задуши. Искаше ѝ се да закрепци от отчаяние. Ако имаше оръжие или поне нещо, с което да се защитава, беше сигурна, че нямаше да се побои да го използва. Три жени бяха убити от него. Редом с ужаса, у нея се зароди твърдото решение да не става четвъртата му жертва.

Продължителната тишина я изнервяше. Можеше да си го представи как наднича отгоре, търсейки начин да отблокира механизма. Ослуша се напрегнато. Нищо. В тесната тъмна кабина все едно бе погребана жива, без да има някаква представа какво става над нея. Опасявайки се, че може да се поддаде на отчаянието, затърси дълбоко в себе си поне мъничко кураж, за да продължи да се бори. Трябваше да намери нужната сила, иначе беше загубена. Не знаеше колко е часът. Беше съвсем сама и ѝ бе ясно, че не може да очаква помощ, защото никой не знае къде се намира. Мобифонът ѝ беше безполезен, а и бездруго чантата ѝ се бе изхлузила от рамо и тя не смееше да я потърси.

Липсата на достатъчно въздух, горещината и изтощението я накараха да затвори очи. Запита се колко ли още би могла да издържи тук, почти задушена, със засилващата се болка в гърба и краката. Чувстваше главата си все по-натежала и само страхът я поддържаше в съзнание.

Беше ѝ все по-трудно да държи очите си отворени. Не можеше да се съсредоточи и мислите ѝ се плъзгаха из съзнанието ѝ като пясък между пръстите... Обзе я чувство за нереалност и почти повярва, че просто сънува кошмар...

И тогава се случи. С шокираща внезапност всичките ѝ сетива се разбудиха и тя нададе вик. Стори ѝ се, че се издига някъде... все по-високо... и по-високо. И изведнъж осъзна, че бавно, сантиметър по сантиметър, асансьорът се е задвижил. Пръстите ѝ изпуснаха блокиращия плот. Тухлената стена на шахтата одра стъпалата ѝ.

— Не!... — викът ѝ отекна силно в затвореното пространство. — Не!...

Дали мистър Приди я очаква в трапезарията? Дали продължава да си играе с кордата с онзи налудничав блясък в очите? Опита се отново да достигне плота, но само издра кокалчетата на ръцете си. Прерязва я остра болка. Почувства се сломена. Той беше спечелил.

— Слез долу, гадна кучко!

Гласът му я стресна и Антония подскочи. Той идваше някъде отдолу, под нея... В този момент разбра, че той се беше върнал в кухнята и наднична нагоре в шахтата, натискайки непрекъснато бутоните, с надеждата да върне асансьора на партерния етаж. Замоли се горещо кабината да продължи да се издига нагоре. Ако успее да се добере до трапезарията преди него... да стигне бързо до някой прозорец... да намери някакъв начин да се измъкне от къщата...

Изведнъж кабината се разтресе силно, спря, след това полетя надолу, удряйки се в дъното на шахтата с такъв трясък, че Антония се почувства като парцалена кукла, захвърлена на земята.

Ужасеният ѝ писък се смеси с нечий друг вик, подобен на вой на агонизиращо куче. Кръвта се смрази във вените ѝ. Надникна предпазливо в стаята. Вратата на хладилника беше отворена. Малката електрическа крушка ѝ се стори като ослепителен лъч, докато очите ѝ привикнат към светлината. Едва тогава забеляза, че кабината не бе стигнала дъното на шахтата, а се беше задържала няколко сантиметра над него. Отворът беше достатъчен, за да се измъкне.

Първо спусна босите си крака, но веднага ги издърпа обратно, ужасена. Беше стъпила върху тялото на мистър Приди. Горната му част бе останала затисната, когато асансьорът внезапно бе паднал надолу, сварвайки го неподготвен.

— Господи... — изстена Антония, треперееща. Трябваше да се измъкне оттук. Бързо стъпи на пода и се плъзна навън, опирайки гърба си до гърба на преследвача си. Тялото ѝ бе толкова сковано, че почти падна на земята. Не можеше да се изправи. Струваше ѝ се, че никога повече няма да може да се движи. Часовете, които бе прекарала свита и съвсем неподвижна, сякаш бяха изсмукали докрай силите ѝ.

Секунда по-късно асансьорът, освободен от тежестта ѝ, се повдигна няколко сантиметра и затиснатото тяло на мистър Приди се строполи на пода. Главата му се удари шумно в плочките, обагряйки ги в червено. Антония го погледна уплашено. Той лежеше неподвижно, със затворени очи, очилата му бяха счупени и цялото му лице бе обляно в кръв.

Тя запристъпя бавно встрани, опитвайки се да превъзмогне болката си, като се подпираше на вратата на асансьора. Напрягайки се до последно, успя да намери чантата си. Отвори я, хлипайки, и извади мобифона. Пристъпи няколко крачки назад и едва не се спъна в краката му. Единствената ѝ мисъл беше колкото може по-скоро да се обади в полицията. Залитайки, тръгна към стълбището, но я обзе слабост и се отпусна на колене, подпирайки се с ръцете си. В този момент погледна назад.

Очите на мистър Приди бяха отворени и приковани в нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Мило момче, какво се е случило с теб? — започна Тод Силвестър още от прага на стаята за разпити. Той беше нисък, закръглен, със сини очи, украсени с очила, прекалено големи за лицето му, и целият излъчваше объркване и съчувствие.

— Къде беше, дявол да те вземе? — развика се Марк Драйдън. — Минаха няколко часа, откакто ти се обадох. Шийла ми каза, че веднага ще се свърже с теб. Намери ли ми адвокат?

Тод беше агентът на Марк от девет години насам и ги свързваха противоречиви чувства, вариращи от обич до омраза.

— Съжалявам, Марк...

— Даваш ли си сметка какво преживях? Обвиняват ме в убийството на три жени и в опит за убийство на четвърта, а на всичко отгоре не ми вярват, като им казвам, че нямам представа за какво говорят. Ами вечерното ми представление? Свърза ли се с дубльора ми? Защо се забави цели осем часа, за Бога? Къде е адвокатът?

Тод преглътна и плесна с пълните си ръце.

— Ще пристигне всеки момент. Всичко е под контрол, Марк. Джейк Хъдсън също е тръгнал насам — Джейк беше режисьорът на комедията „Коктейл за двама“. — Струва ми се, че преди всичко ще имаш нужда от добри препоръки. Очевидно е станала ужасна грешка.

— Кажи го още веднъж — отчаяно каза Марк.

— Не се притеснявай, момчето ми — очите на Тод заплашваха всеки момент да изхвъркнат от орбитите си. — Брайън Икълс, адвокатът ми, ще пристигне след малко. Той ще ти каже какво да говориш. Скоро ще те измъкнем оттук.

— Разкажи им всичко, което каза на мен — съветваше Марк младият адвокат Брайън Икълс час по-късно. — Няма нищо по-добро от истината.

Той беше проспериращ и амбициозен правист. Когато Тод му се бе обадил, за да му каже, че иска да го заведе до полицейското управление в Уестминстър, тъй като един от познатите му артисти е

загазил, сърцето му се бе свило разочаровано. Сред познатите му нямаше хора от шоубизнеса и го загложди съмнението, че ще бъде въвличен в някоя драма. Но, от друга страна, помисли си той, това беше добра възможност да получи малко публична популярност. Пресата никога не подминаваше подробностите от личния живот на артистите.

Марк беше много травмиран от ареста, но знаеше, че трябва да застане лице в лице с инспектор Купър. В стаята за разпити нямаше нищо друго, освен маса с магнетофон и три стола. Докато Тод Силвестър и Брайън Икълс чакаха отвън, полицаят се настани срещу него. Други двама застанаха до затворената врата.

Купър заговори пръв:

— Разпит на Марк Драйдън, известен още с името Колин Холбрук. Двадесет и първи юли, един часът и тридесет и шест минути сутринта — направи кратка пауза и погледна изпитателно обвиняемия в очите. — Име?

— Марк Драйдън.

— Възраст?

— Тридесет и четири години.

— Адрес?

— „Батърсий Бридж Роуд“ № 328.

— Професия?

— Актьор.

— Представяли ли сте се някога под името Колин Холбрук?

— Не.

— А като Джеймс Максвел?

— Не — поклати глава Марк.

— Наемали ли сте някога апартамент или поне стая на „Каудсели Роуд“ № 26 в Айлингтън?

— Никога. От осем години живея на един и същи адрес.

— Познавате ли жена на име Полин Ашфорд?

— Не.

— А Валери Мартин?

Марк се намръщи озадачено.

— Вече ви казах, че никога не съм чувал тези имена.

— Роксана Бърч?

— Не.

— Къде бяхте вечерта на седми февруари?

— На сцената на Кралския Шекспиров театър.

— А вечерта на единадесети април? Можете ли да си спомните какво сте правили тогава?

— Да. Бях на сцената. През последните седем месеца непрекъснато участвам в комедията „Коктейл за двама“.

— А какво правихте вечерта на осемнадесети април?

— Бях на сцената — търпеливо повтори Марк.

— А след това? Какво правихте след края на представлението?

— Обикновено ходя на ресторант с приятели.

— Бих желал да узная кои са тези приятели, но преди това ми кажете какво правихте вечерта на дванадесети юни?

— Същото.

— Какво трябва да означава това?

— И тогава бях на сцената.

— Но само до десет и половина, нали?

— Да. Както ви казах, след това обикновено излизам с приятели.

— *Всяка* вечер? — Купър говорете така, сякаш подобна екстравагантност му се струва престъпно разхищение.

— Преди всяко представление само закузвам — поясни Марк. — Храня се след това.

Инспектор Купър смени тактиката:

— Имате ли навика да раздавате снимките си на всеки, който поиска?

Разпитът продължаваше все в същия дух, докато накрая на Марк му се струваше, че ще се разкреши. Купър задаваше въпросите така, сякаш смяташе човека пред себе си за същество от друга планета, и Марк се чудеше дали този глупак изобщо знае нещо за театъра.

— Ще се наложи да докажете всичко — завърши инспекторът с тон, който подсказваше, че се съмнява това да стане. След като обяви, че „разпитът е приключил в два часа и двадесет и две минути сутринта“, той изключи магнетофона и се изправи.

— Агентът ми Тод Силвестър и директорът на театъра Джейк Хъдсън биха могли да потвърдят думите ми — каза Марк и погледна полицаия право в очите.

— Е, ще видим.

Ужасът даде на Антония силата, която ѝ бе необходима. Без да погледне назад, тя запълзя към стълбите, помагайки си с ръце и колене. Не ѝ достигаше въздух и риданията почти я задушаваша. Краката ѝ сякаш бяха направени от гума, но някак си успя да се улови за черния метален парапет и да се изтегли напред. Струваше ѝ се, че се движи прекалено бавно. Във всеки мускул от кръста ѝ надолу като че ли бяха забити хиляди нагорещени игли. Единствено мисълта, че може да бъде застигната от мистър Приди, я караше да продължава. Оставаха още само пет... само четири стъпала... Почти бе стигнала коридора, водещ към вратата.

Тогава долови някакво движение зад себе си. Нямахте смелост да погледне назад, към тъмната кухня.

— О, Господи... — шепнеше задъхано. — Моля ти се, Господи...

Отчаянието ѝ помогна да преодолее последните три стъпала. Тялото ѝ се обливаше в пот и краката ѝ изгаряха от болка, но най-сетне се намираще в коридора. Сега единствената бариера между нея и спасителния изход бяха стълбите и металните кофи и кутии, които бе разпиляла по-рано.

Трябваше някак си да се справи и с тях. Пристъпвайки предпазливо, тя случайно ритна една поцинкована кофа, която се търкулна с дрънчене и се удари в перваза. Единствената светлина идваше от уличната лампа точно до прозореца на трапезарията. Входната врата беше на тридесетина крачки. Трябваше да внимава, за да не стъпи върху някоя от стълбите или да не се подхлъзне на разлята боя. Ушите ѝ бучаха, сърцето ѝ биеше бясно в гърдите. Опасявайки се, че може да припадне, тя си пое дълбоко въздух няколко пъти и разтърси глава, за да прогони лекото замаяване. Успя да прескочи първата стълба. Пред втората поспря, за да се посъвземе, и тогава долови тежки стъпки по каменното стълбище. Мистър Приди вървеше след нея. Въпреки че беше ранен, *той продължаваше да я преследва*. Ужасът се втурна към нея с още по-голяма сила и ѝ се стори, че ще припадне. Кога щеше да свърши този кошмар? Стъпките се приближаваха. Вече ѝ беше ясно, че никога няма да успее да стигне до вратата.

Антония реагира бързо и без колебание. Грабна една петлитрова кутия с блажна боя и превивайки се под тежестта ѝ, се върна обратно към основата на стълбището. Погледна внимателно надолу. Мистър Приди, с обляно в кръв лице, се катереше бавно, подпирайки се на парапета. В едната му ръка все още висеше кордата. Щом я забеляза, Антония веднага се съвзе. Нямаше нито миг за губене. Вдигна тежката кутия с две ръце и я запрати с всичка сила към него. Докато тичаше към изхода, чу как тежкото му тяло се търколи по стълбите и се просна безпомощно на пода.

Тя грабна мобифона, който бе изпуснала преди малко, и се запрепъва по тъмния коридор. Резетата на вратата блестяха в мрака като сребърни. Отвори бързо и излезе навън. Хладният нощен въздух я блъсна в гърдите, оставяйки я без дъх, и тя почувства леко замайване.

— Моля ви, помогнете ми... — хлипаше Антония, докато набираше телефон 999. — За Бога, няма ли кой да ми помогне...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанала на открития площад, Антония трепереше и зъбите ѝ затракаха от студ. Беше все още тъмно, но първите проблясъци на зората вече променяха върховете на дърветата от черни в светлозелени. В далечината се дочуваше пронизителният вой на полицейските сирени. Тя обви ръце около тялото си, за да запази топлината му, затвори очи и горещо благодари на Бога, че помощта вече идва. След като се бе измъкнала от къщата, бе успяла да се отдалечи доста от мястото, за да може да се скрие от мистър Приди, в случай че той все пак продължи да я преследва.

Помощта идва, повтаряше си непрекъснато Антония. Бе толкова разтърсена от преживяното, че я обзе чувство за нереалност. Наистина ли бе прекарала дванадесет часа затворена? Дванадесет часа, през които животът ѝ бе в опасност? И действително ли бе успяла да избяга? В този момент ѝ се струваше, че всичко това се бе случило с някой друг. Беше ѝ трудно да повярва, че все още е жива и нервите ѝ не са се скъсали докрай. А мистър Приди? Мъртъв ли беше? Какво, за Бога, щеше да стане с нея, ако го е убила?

Антония прехапа устни с твърдото решение да не се предава точно сега. Полицията вече идва и ще се оправи с мистър Приди. Съвсем скоро ще се прибере у дома, най-после освободена от притесненията и за себе си, и за него. Тази мисъл трябваше да ѝ донесе облекчение, но тя не чувстваше нищо. Нищо, освен студ и слабост.

Откъм широкия булевард се появи една кола със запалени фарове и спря в средата на площада. Нервите ѝ бяха толкова опънати, че Антония подскочи стреснато и започна да трепери. Колата не беше полицейска. Нямаше ги отличителните сини светлини, нито предупредителния бял надпис отстрани. Беше най-обикновен „Форд Ескорт“ и мъжът от предната седалка вече слизаше от него.

Той бързо прекоси разделящото ги разстояние и застана до нея. Тя веднага забеляза, че е облечен в анцуг и маратонки.

— Добре ли сте? — гласът му беше плътен и настойчив. Антония го изгледа уплашено. Другият идваше към тях, накуцвайки.

— Ние сме цивилни полицаи — обясни мъжът, разгадал правилно изражението ѝ. — Ранена ли сте? — тъмните му очи бяха пълни с разбиране и съчувствие.

— Аз... Добре съм — отговори тя, най-после възвърнала гласа си.

В следващия момент настъпи истински хаос от полицейски коли и фургони с виещи сирени, които за секунди блокираха всички изходи на площада, изпълнил се от униформени полицаи и мотоциклети с пукащи радиостанции. Отвсякъде се разнасяха заповеди, а двама вече опъваха синьо-бялата лента, за да отцепят района.

Замаяна, Антония наблюдаваше от мястото си цялото това оживление. Внезапно сред множеството разпозна лицето на инспектор Купър и тръгна бавно към него.

В първия момент той не я забеляза, но после премигна, сякаш се сети коя е, и я изгледа остро.

— Аз смятах, че става въпрос за *онази къща*? — започна рязко и посочи сградата, в която лежеше мистър Приди.

— Така е — отвърна тя тихо. — Той е... Той лежи на партерния етаж. Не съм сигурна дали...

— Въоръжен ли е?

— Мисля, че е... мъртъв.

Като дух, чийто вой предвещава смърт, на площада се появи линейка с включена сирена, която внесе и своя дял във всеобщия хаос.

Изражението на инспектор Купър не се промени.

— Да вървим тогава.

Линейката зави и спря на няколко крачки от тях.

— Ще поръчам на терапевтите да се погрижат за вас — обърна се той към Антония.

— Наистина съм добре — каза тя, въпреки че съвсем не се чувстваше така.

Едва сега усети студа на паважа под босите си крака и внезапно я налегна умора. Залитна леко и потърси опора в една от колите, за да не падне.

По сигнал на инспектора двама лекари скочиха бързо от линейката и се затичаха към нея.

— Защо не поседнете за малко, мис? — помогнаха ѝ да се качи в колата. — Поне докато ви прегледаме.

Без да се съпротивлява, Антония седна на пейката и остави да премерят кръвното ѝ. Помоли за чаша вода.

— Провалих празника по случай рождения ден на майка ми — каза тя със съжаление. — Трябва да се обадя, за да им кажа, че съм добре.

— След малко ще можете да си отидете — увери я единият от лекарите. — Кръвното ви е нормално, но имате нужда от почивка.

Водата я посъживи и тя усети, че силата в крайниците ѝ се възвръща. Свали скъсания чорапогащник и двамата се погрижиха да дезинфекцират раните на коленете и ръцете ѝ.

— Сега вече наистина съм добре — каза Антония и се изправи. — Оставих мобифона си на стълбите, и трябва да се обадя на семейството си.

Щом се озова отново на улицата, тя погледа към къщата, около която полицаите все още се суетяха. Точно в този момент изнасяха мистър Приди на носилка. Беше завит с одеяло и тя не успя да види лицето му.

— Мъртъв ли е? — попита уплашено.

Никой не ѝ обърна внимание. Лекарите от щората линейка качиха носилката, затръшнаха вратите и колата веднага потегли, раздирайки утринния въздух със сирената си.

Към нея се приближи инспектор Купър.

— По-късно през деня ще изпратим някого в къщата, за да събере веществени доказателства — заговора спокойно той, сякаш ставаше въпрос за най-обикновена кражба. — Имате ли представа как е успял да влезе?

— Предполагам, като е заблудил работниците, както и колегите ми, казвайки, че работи в компанията за производство и доставка на паркет.

— Имате ли ключове от къщата, мис Мъри? Ще трябва да я заключим.

— Да, ще ви ги дам — Антония тръгна към сградата и той едва сега забеляза, че е боса.

— Но вие нямате обувки!

— Останаха в къщата. Там е и чантата ми. Трябва да се обадя и на семейството си, за да ги уведомя, че съм добре. Те сигурно...

— Вече ги информирахме, че сте в безопасност мис — забелязал учудването ѝ, инспекторът поясни: — Към полунощ баща ви ни се обади и каза, че сте изчезнали.

— О, горкият татко! — Антония не беше изненадана. През цялото време бе мислила колко се притесняват всички за нея.

— Някой от хората ми ще отиде за нещата ви — любезно предложи инспекторът. Беше доволен от себе си. Щеше да рапортува, че е присъствал на арестуването на опасен сериен убиец на млади преуспяващи жени, което без съмнение означаваше повишение.

— Не, ще отида сама — твърдо заяви Антония.

— Не мисля, че... — запротестира той.

— Това е нещо, което трябва да преодоля. Моята работа е свързана с къщите и ако не вляза там сега... — погледна към отворената врата, през която преди малко бе излязла, викайки за помощ. — Е, нали разбирате, ще изпитвам ужас от празните къщи до края на живота си.

Инспектор Купър не изглеждаше убеден.

— Няма електричество. На моите хора им беше много трудно да се оправят в тъмнината.

— Знам. Аз го изключих — тя забърза към стълбите. Отвън имаше малка група полицаи, които я наблюдаваха с любопитство.

Те бяха разчистили тясна пътека, разбутвайки кофите и дървените стълби встрани, за да могат да изнесат мистър Приди. Един от тях ѝ подаде мощно електрическо фенерче, за да освети пътя си. Тя го пое от ръката му и тръгна мълчаливо по коридора към кухнята. Моментът се оказа изключително тежък. В паметта ѝ изникна окървавеното лице на преследвача ѝ, пълзящ с усилие нагоре по стълбите и твърдо решил да я хване.

Антония се стегна, давайки си сметка, че ще изгуби самообладание, ако се поддаде на спомена. Най-лошото беше минало. Единственото, което трябваше да направи сега, бе да забрави.

В кухнята вратата на хладилника беше все още отворена и слабата му светлина осветяваше кървавите следи върху теракотата. Шахтата на асансьора за храна също зееше, разкривайки празната тъмна дупка, в която се бе крила почти дванадесет часа.

Тя напрегна цялата си воля, за да не хукне, пицейки, обратно по стълбите. Отново я обзе ужас и трябваше да се бори с всички сили, за да запази спокойствие. Налагаше се да преодолее този кошмар, иначе щеше да получи фобия от приземните етажи, особено в празни къщи. С бързо, решително движение отвори вратата на електрическото табло и включи осветлението. Помещението веднага се изпълни със светлина. Внезапно кухнята ѝ се стори странно подредена и обикновена. Дори асансьорът за храна изглеждаше като най-обикновено съоръжение, предназначено единствено да създава допълнително удобство на домакините. Въпреки това, тя грабна чантата и обувките си и бързо тръгна нагоре по стълбите, прекоси коридора и спря едва когато се озова на улицата.

Хилъри все още лежеше в леглото, облечена в най-хубавата си вечерна рокля, когато телефонът иззвъня. Стресната, с биещо до пръсване сърце, тя протегна ръка към него, но Куентин вече бе вдигнал слушалката в съседната стая. Миг по-късно го чу да възкликва развълнувано:

— Антония!

Хилъри скочи от леглото и се втурна към всекидневната, неспособна да повярва, че този път наистина се обажда дъщеря ѝ. Погледна въпросително съпруга си и видя как той ѝ кимна утвърдително с блеснали от радостно вълнение очи.

— Поговори с майка си — каза той в слушалката и я подаде на жена си.

— Миличка? — Хилъри установи, че цялата трепери и не може да стои права. — Добре ли си? Нямах представа колко се безпокояхме за теб. О! Детето ми...

Куентин се отпусна тежко на дивана. През последните няколко часа изглеждаше остарял поне с десет години. Седнал до него, Тристръм сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Ще се справиш ли, татко?

Бащата кимна уморено.

— Тя е на път към полицейското управление, за да даде показания. Ще дойде тук веднага щом се освободи.

— Добре ли е? — обади се Роланд. Той обвиняваше себе си за случилото се. Трябваше да стои по-близо до сестра си, за да се увери, че няма да се забърка с някого от мъжете, които ѝ бяха писали. Наред с това обаче разбираше нуждата ѝ да има близък човек до себе си. С елегантния стил на живот, който си бе изградила, бе спечелила завистта на много от приятелите си, но никой от тях, дори той, не беше осъзнал колко силно копнее за някого, с когото да го сподели.

— Гласът ѝ звучеше добре, но доста уморено естествено — отвърна Куентин. — Непрекъснато се извиняваше, че не е могла да дойде снощи. Каза, че ще ни разкаже всичко, когато се върне.

В този момент при тях дойде Хилъри, като едновременно плачеше и се смееше.

— О, не е ли чудесно? — възкликна тя и изтри сълзите си с ръка. — Антония е в безопасност и се чувства добре. Изглежда, прекарала е нощта затворена в една къща с онзи мъж, който е искал да я убие. О, Боже мой! Толкова се страхувах, че никога вече няма да я видим! — гласът ѝ пресекна.

Тристръм се приближи до нея и я прегърна. Най-големият син се бе превърнал в опора за родителите си.

— Да поръчам ли кафе? — обади се Лео, изгарящ от желание да бъде полезен.

— Чудесна идея, момчето ми — одобри Куентин. — Тъй като едва ли някой от нас има желание да спи сега, няма да е лошо да се поободрим.

— Толкова съм напрегнат — оплака се Роланд, потънал в едно кресло. — Главата ми ще се пръсне. Не мога да повярвам, че всичко това се е случило. Тя наистина ли е добре, мамо?

Вече съвсем успокоена, Хилъри му се усмихна.

— Да, наистина. Но нали познаваш Антония, тя винаги омаловажава нещата.

Антония седеше на задната седалка в колата на инспектор Купър, докато се движеха из безлюдните улици към полицейското управление, където трябваше да даде показания. Скрити в клоните на дърветата, птиците вече будеха града с песните си. На „Гросвенър Плейс“ задминаха един автобус само с трима пътници. За лондончани новият

работен ден започваше, а тя се запита кога ли най-после щеше да се изкъпе, да се преоблече и да се наспи.

— Само ще оформим окончателно документите и ще ви пуснем да си вървите — обърна се сержант Амброуз към Марк Драйдън, който все още седеше в стаята за разпити в полицията.

Марк се надигна леко от мястото си.

— Ще мога да си отида?... — лицето му светна от облекчение.
— Слава Богу!

— Да, сър. Проверихме показанията ви с помощта на мистър Тод Силвестър и мистър Хъдсън. Вие сте свободен.

— Агентът ми е все още тук?

— Да, мистър Силвестър ви очаква навън. Каза, че може би ще пожелаете да ви откара до дома ви.

Марк откри Тод, Джейк Хъдсън и Брайън Икълс, седнали на пейката в чакалнята. Щом го забеляза, агентът възкликна доволно:

— О! Ето те, момчето ми! Казаха ми, че ще те освободят веднага щом оформят документите. Ела да седнеш. Слушай, запознат ли си с цялата история? Обясниха ли ти какво се крие зад неочаквания ти арест? — с блеснали иззад очилата очи, оживен като стара клюкарка, Тод поясни какво имаше предвид, без да даде възможност на Джейк и Брайън да се обадят: — Спомняш ли си колко често казваше, че искаш да напишеш сценарий за филм, но не можеш да намериш подходяща история? Е, момчето ми, ето ти я! В нея има всичко: богата, преуспяваща жена, живееща в къща като дворец... сериен убиец с три трупа зад гърба си... погрешно обвинение... тя е залостена в асансьора...

— Чакай, Тод. Я започни отначало. За коя жена говориш?

— За онази, която те насади в ареста, момчето ми. Хайде, съсредоточи се. Слушай, доколкото разбрах, тя идва насам, за да даде показания. Ще можеш да я видиш лично. Очевидно... — и агентът започна да повтаря отново всичко, което бе научил, докато бе чакал, слухтейки и за най-малката подробност. Сержант Амброуз бе попълнил празнините в историята и Тод веднага бе съзрял в произшествието възможност не само да увеличи популярността на клиента си, но и да му помогне да напише собствен сценарий.

Когато най-после свърши, той погледна приятеля си въпросително, очаквайки без съмнение да бъде поздравен за

блестящата си идея. Марк обаче само свъси вежди, без да изглежда ни най-малко ентузиизиран.

— Е? Не смяташ ли, че е страхотно? — настоя Тод. — Ти би могъл да играеш самия себе си, момче. А за ролята на това момиче, как му беше името... Анабел или Антония, или нещо такова... ще поканим... коя наистина? Ема Томпсън не е достатъчно атрактивна. Какво ще кажеш за Клаудия Шифър?

— Чакай малко — възрази Марк. — Не бихме могли да направим филм за нечие ужасно преживяване просто ей така!

Лицето на Тод изразяваше неподправено изумление.

— И защо не?

— Защото не можем. Няма да стане, Тод. Последното нещо, което тази млада жена би желала, е да разкажем цялата история във филм. Помисли за това! Би означавало грубо да нахлуем в личния ѝ живот! Няма начин да се захвана с такова нещо — разгорещи се Марк.

— Е, според мен е много глупаво от твоя страна да се отказваш от такава възможност, без да я обмислиш добре. Няма да има нужда дори да я допълваш с художествени измислици.

— Струва ми се, че трябва да погледнеш сериозно на предложението — намеси се и Брайън Икълс, подпрял лакти на куфарчето върху коленете си. — Помисли за популярността, която ще ти донесе. Американците много ще го харесат, защото ще се базира на истинска история, а в днешно време това много се цени там.

Джейк Хъдсън не се включи в разговора, но отправи към Марк състрадателен поглед, с който му показваше подкрепата си.

В това време към тях се приближи сержант Амброуз и подаде на Марк заповедта за освобождаването му.

— Искаш ли да те откарам до вас? — попита Тод.

— Няма нужда, ще си хвана такси. Благодаря ти, че дойде да ми помогнеш. Наистина оценявам жеста.

— Е, тогава аз тръгвам — той се изправи, последван от Джейк — двама мъже, опитващи се да прикрият възрастта си и събрани тази вечер тук от една човешка драма.

— Ако някога пак имаш нужда от помощ, обади ми се — каза Брайън Икълс и подаде на Марк визитната си картичка. — Винаги съм на твое разположение.

Разделиха се, всеки изгарящ от нетърпение да се прибере у дома. Марк благодари на сержант Амброуз и точно когато понечи да си тръгне, забеляза група полицаи, придружаващи млада жена. Тя беше висока и много стройна и той веднага беше поразен от бледите ѝ деликатни черти, големите черни очи и гъстата, дълга до раменете коса. Без някой да му казва, той инстинктивно се досети, че именно това е жената, за която бе говорил Тод. Но агентът не бе споменал нищо за красотата ѝ, за странната смесица от уязвимост и сила, която се излъчваше от нея, нито за достойнството ѝ — въпреки измачканите дрехи.

В този момент тя го забеляза и за секунда замръзна на мястото си.

— О, трябва да го освободите — обърна се тя тревожно към инспектора. — Той е невинен! Направих ужасна грешка! Нали не го обвинявате в нещо? Мистър Приди призна, че човек с име Колин Холбрук не съществува... че просто е използвал снимката на Марк Драйдън! — лицето ѝ поаленя от вълнението и тя жестикулираше енергично.

— Мистър Драйдън е свободен — спокойно ѝ обясни Купър. — Свалихме всички обвинения от него.

— О, слава Богу! — отдъхна си Антония и когато погледна Марк в очите, той бе обзет от странното чувство, че я познава отдавна. — Наистина съжалявам! Бях толкова сигурна... О! Навярно сте преживели истински кошмар. Чувствам се ужасно!

Той ѝ се усмихна мило, за да я успокои.

— Нямало е как да знаете. Предполагам, на вас ви е било много по-трудно.

През лицето ѝ премина сянка, дланите ѝ се притиснаха към гърдите и Марк забеляза, че кокалчетата на ръцете ѝ са издрани.

— Да — простичко отвърна тя.

— Насам, мис Мъри — каза инспектор Купър и я поведе по коридора.

Антония мигом се съвзе и влезе в посочената стая. Миг по-късно вратата хлопна зад нея.

Марк тръгна към изхода с намерението да си хване такси и най-после да се прибере в апартамента си, когато го обзе импулсивно желание да остане. Съдбата го бе срещнала с Антония Мъри при тези

необичайни обстоятелства и той се чувстваше донякъде отговорен за нея. В края на краищата именно неговата снимка я бе изправила пред толкова опасности, въпреки че не ѝ я бе изпратил той. А и през цялото време, докато си е уреждала срещи с Колин Холбрук, е очаквала да види него!

Върна се и отново седна на пейката, знаейки, че не би могъл да си тръгне и да я остави тук, при онзи Купър с лисичето лице. Младата жена изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент, макар че държеше главата си изправена, а по лицето ѝ можеше да се прочете стресът от преживяната ужасна нощ. Сърцето на Марк се сви от състрадание.

Сержант Амброуз бе дежурен и бе тръгнал на обичайната си обиколка.

— Знаете, че сте свободен, нали, сър? — отбеляза той, учуден да го види отново.

— Смятам да изчакам Антония Мъри. Трябва да ѝ кажа колко съжалявам за случилото се — отвърна Марк.

Амброуз се усмихна.

— Да ѝ кажете, че вие съжалявате? Та нали благодарение на нея бяхте арестуван? Няма причина да ѝ се извинявате, сър.

— По-скоро излиза, че и двамата сме били жертви. Какво се е случило с мъжа, отговорен за всичко?

— Поне доколкото ми е известно, той все още е в безсъзнание. Откарали са го в Уестминстърската болница в Челси — сержантът пристъпяше от крак на крак, нетърпелив да си тръгне. — Да се надяваме, че няма да умре, защото в противен случай мис Мъри може да има проблеми. Ще я обвинят в непредумишлено убийство. Е, трябва да вървя. Довиждане, сър.

Марк се загледа след него, потиснат от последните му думи. Непредумишлено убийство. Това би била най-голямата несправедливост на света.

Подробните показания бяха записани и готови да ги подпише. Разпитът бе отнел повече от два часа, но най-накрая инспектор Купър ѝ подаде листовите и я посъветва първо да ги прочете внимателно.

Привикнала години наред да преглежда бързо документи, тя изчете написаното, поиска химикалка и сложи подписа си най-отдолу.

— Сега мога ли да си вървя? Искам да се видя със семейството си. Те ме очакват от седем и половина снощи.

— Да, разбира се. И ние си имаме къщи, нали? — Купър се усмихна за първи път. — Благодаря ви за съдействието, мис Мъри. Ще поддържам връзка с вас. Много неща зависят от това кога и дали изобщо Алек Приди ще дойде в съзнание. Както знаете, предполагам, в случай че умре, положението ви може доста да се усложни.

В стаята настъпи мълчание. За момент Антония закри лицето си с ръце, но бързо се съвзе и възвърна самообладанието си.

— Ще посрещна последствията, когато и ако се наложи.

Докато инспекторът я изпращаше до изхода, тя изненадано забеляза, че Марк все още седи на дървената пейка.

— Още ли сте тук? — възкликна. — Мислех, че са ви освободили.

Усмихнат, той се изправи.

— Така е, но исках да ви изчакам.

— О! — изражението ѝ издаваше смесица от изненада и благодарност. — Много мило от ваша страна. Нямах представа... — следващите думи се изплъзнаха от съзнанието ѝ, докато гледеше тъмните, добре познати очи и насмешливо извитите устни, които толкова я бяха покорили на снимката. Един дълъг момент двамата останаха загледани един в друг, забравили онова, което ги заобикаляше, забравили за инспектор Купър, нетърпелив да се прибере у дома, забравили целия свят, в който не съществуваше нищо, освен тях двамата.

— Мога ли да ви откарам? — запита Марк и развали магията.

— Ще ви бъда благодарна — машинално отговори тя.

Когато излязоха на улицата и той махна на минаващо свободно такси, отново я обзе познатото чувство за нереалност. Някакъв вътрешен глас ѝ говореше: *Това не може да е истина. До мен стои мъжът, с когото бях избрала да се срещна... Мъжът, за когото толкова дълго мечтах...*

Настани се мълчаливо в колата. Лицето ѝ бе пламнало и не можеше да се насили да погледне към Марк.

— Накъде?

— О, до хотел „Савой“, моля.

— Добре — в гласа му прозвуча изненада и тя се почувства длъжна да обясни:

— Родителите и братята ми са отседнали там. Снощи организирахме вечеря в чест на рождения ден на майка ми и аз трябваше да отида при тях... — гласът ѝ бавно заглъхна. Антония се загледа през прозореца, докато таксито летеше по Мал, после покрай утринната зеленина на парка „Сейнт Джеймс“.

Срещата лице в лице с Марк Драйдън я бе разтърсила дълбоко, а наред с всичко идваше и новата ѝ грижа: какво щеше да стане, ако мистър Приди умре? Почти не обръщаше внимание на онова, което говореше спътникът ѝ, но внезапно думите му придобиха смисъл и форма и изискваха отговор.

— Да, ще ви дам телефонния си номер — чу тя собствения си глас.

— Може би ще можем да се видим довечера след представлението? — той направи кратка пауза и добави с трогателна нежност: — Бих искал да ви обясня по подходящ начин колко съм разстроен от случилото се.

Антония го погледна и веднага реши, че младият мъж до нея е точно такъв, какъвто си го беше представяла.

— А аз, от своя страна, трябва да ви кажа колко съжалявам, задето насочих полицията към вас. Трябва да е било голям шок. Сигурно сте се чудели какво става.

— Сега вече знам какво се е случило. Изпратили са ви моя снимка. Няма нищо странно, че сте си помислили, че именно аз съм престъпникът.

— Да. Освен това смятах, че точно с вас съм водила дългите телефонни разговори. Наистина ми се струваше, че ви познавам. Сега си обяснявам защо не ме познахте, когато ви отведоха под стража.

Марк повдигна удивено тъмните си гъсти вежди.

— Били сте там?

— Да. Бях с родителите си. За момент погледнахте към мен. Тогаваше се зачудих, че не ме познахте.

— Значи ще можем да се видим довечера? — меко попита той.

Неочаквано помежду им се появи някакво напрежение и Антония се размърда неловко. Марк бе отправил към нея тъмните си

красиви очи, които ѝ бяха толкова добре познати, и ъгълчетата на устните му се бяха извили умолително.

— Да — каза просто тя, защото в момента всякакъв друг отговор би бил невъзможен.

— Защо не дойдете зад сцената веднага след представлението? Завесата се спуска в десет и петнадесет. Бихме могли да пийнем по нещо, а след това да отидем на ресторант.

— Звучи чудесно — съгласи се тя и му се усмихна уморено. — Разбира се, ако дотогава все още мога да се държа на краката си.

— Трябва да си починете. Ще имате ли време да поспите, след като се видите със семейството си?

— Вероятно — отвърна младата жена.

Таксито мина по алеята пред хотела и спря до остъклените врати. Марк слезе да я изпрати до входа.

— Е, значи до довечера.

— Да.

За първи път Антония не се притесняваше от измачканите си дрехи, разранените си колене, разрошената коса и размазания грим.

Униформеният портиер я изглежда подозрително.

— Всичко е наред — увери го тя. — Очаквах ме за вечеря, но закъснях с някакви си четиринадесет часа.

Наближаваше обяд, когато Антония най-после завърши разказа си. След като се бе обадила на ужасената Линда, за да ѝ обясни защо няма да може да отиде на работа този ден, разказа на близките си цялата история с най-малки подробности.

— Но всичко не е свършило още — заключи накрая тя. — Ако този Алек Приди умре, може да имам сериозни неприятности.

— Но ти просто си се защитавала — възрази Куентин.

— И все пак могат да ме обвинят в непредумишлено убийство — неочаквано тя покри лицето си с ръце и цялата се разтрепери. — Ако не бях запратила по него онази кутия с боя! Сега ми се струва, че щях да се измъкна така или иначе, но бях толкова уплашена!

Хилъри бързо се приближи до дъщеря си и я прегърна.

— Като се има предвид какви са били намеренията му, ти си постъпила съвсем правилно. Татко ще се обади на стария си приятел

Едуард Кросби. Той е много добър адвокат. Сигурна съм, че ще се погрижи за теб, ако се наложи.

— Съмнявам се, че полицията ще повдигне обвинение срещу теб, Антония — обади се Тристръм. — Какво друго си могла да направиш? Да стоиш и да чакаш онзи маниак да те убие?

Сестра му го погледна през сълзи.

— Тази сутрин ме предупреди, че въпреки всичко, може да имам неприятности.

— В такъв случай ще се обадя на Едуард още днес — увери я Куентин.

Антония отиде до банята, за да се измие и среше и когато се върна, ги свари, седнали един до друг, да разговарят шепнешком за случилото се.

— Знаех, че поема голям риск... — говореше Роланд, но млъкна веднага щом я видя.

— Прав си — каза тя. — Наистина поех огромен риск и съжалявам, дето не ти казах, че съм решила да продължа. Знаех, че няма да одобриш, а не исках да те притеснявам излишно.

— Не е въпросът в одобрението или неодобрението, момичето ми — заговори Куентин. — Съжалявам, че си решила да си намериш някого по този начин. Ние нямахме представа, че се чувстваш толкова самотна.

— Това е нещо много повече от самота. По-скоро е чувство за провал, наслагващо се с времето съмнение, че нещо в мен не е наред.

Шокирана, Хилъри започна да протестира, но Антония поклати глава:

— Не ме разбираш. Знам, че всъщност нищо ми няма. Говоря ти за страха, че ще изпусна и последния влак. По твое време момичетата не са били принудени да работят така, както ние. Всъщност били са заети единствено с грижата как да прекарат времето си, докато се омъжат. Днес жените не просто работят, а градят кариера. Като изключим онази романтична връзка преди няколко години, която така и не доведе до нищо, никога не съм имала достатъчно време, за да опозная някого толкова добре, че да имам по-сериозни отношения с него. Не се оплаквам, тъй като исках да изградя своя собствена просперираща компания, която да ръководя лично, и успях, но все се надявах, че междуременно ще успея да се омъжа. Ала изведнъж се

оказах на тридесет и две години и всички мъже, с които се срещам, или са вече женени, или обратни, или съвсем неподходящи. Нямам представа колко не на място се чувствах на сватбата на Сюзън Синклер. Всички около мен бяха семейни и се радваха на децата си, само аз стоях сама, както винаги.

— Не трябва да се притесняваш от мнението на другите — отбеляза Тристръм. На тридесет и четири години, той се гордееше, че още не е женен, въпреки че около него се навъртаха цял рояк момичета.

— Не се притеснявам. Просто дойде времето, когато искам да имам до себе си човек, когото обичам. Освен това желая да имам деца, преди да е станало твърде късно.

Копнежът в гласа на Антония разстрои и натъжи Хилъри. Всичко казано беше истина. Момичетата от днешното поколение прекарваха повечето от времето си в усилия да се доказват, да изглеждат добре, за да могат по приемите да си уловят подходящ съпруг, жадуващ също за семеен живот. По нейно време никой, ама абсолютно никой, не би си уредил среща чрез агенция за запознанства, а още по-малко би публикувал обява във вестника. Но пък, от друга страна, тогавашните млади жени не мислеха за сериозна кариера.

Лео се наведе към сестра си и я попита с неприкрито любопитство:

— А как изглежда този Марк Драйдън?

Антония с досада установи, че се изчервява.

— Много е приятен — отговори кратко.

— Ще се видите ли пак?

Тя се поколеба. Не искаше брат ѝ да се меси в нещо, което беше толкова мило и ново за нея. Лео обаче не се отказваше:

— В крайна сметка нали именно него си избрала от всички останали? Сигурно си го харесала?

— Достатъчно! — отсече Куентин. — Антония има нужда от почивка. Мила, трябва да се прибереш и...

Дъщеря му извика леко и притисна устата си с ръка.

— Какво има? — попита разтревожено Хилъри.

Антония скочи от мястото си и грабна обувките.

— Съвсем забравих за Краш! Не е хранен, откакто излязох от къщи вчера сутринта. Трябва да тръгвам веднага.

Роланд също се изправи.

— Ще дойда с теб.

— Няма нужда.

— Но аз искам — настоя той. — Няма да те оставя съвсем сама в апартамента след всичко, което преживя.

— А ние трябва да тръгваме към провинцията — тъжно отбеляза Хилъри.

Очите на Антония се напълниха със сълзи, докато се сбогуваше с родителите и братята си.

— Развалих празненството по случай рождения ден на мама, нали? — Опита се да прикрие вълнението си. — Трябва да организираме всичко отново. Обещавам, че следващия път няма да отсъствам.

Всички се усмихнаха, твърдо решени да покажат доброто си настроение заради нея, защото беше очевидно, че и най-малкото вълнение е в състояние да разбие самообладанието ѝ.

— Ще дойда да ви видя още този уикенд — обеща Антония.

— Ще бъде чудесно, миличка — топло каза Куентин. — И недей да се притесняваш за онзи Приди. Той сигурно ще се оправи, но дори и да умре, никой няма да те обвини за случилото се. Направила си точно това, което е трябвало.

Неспособна да отговори, тя само кимна.

— Разбира се, че всичко ще се оправи — решително се намеси и Тристръм.

— А сега побързай, за да нахраниш пухкавия си любимец — нежно я подкани Хилъри.

Докато пътуваха с таксито, Антония забеляза на един павилион купчина „Ивнинг Стандарт“. Вниманието ѝ бе привлечено от огромна снимка на Марк на първа страница и голямо заглавие: „Звезда от Уест Енд попада в ареста“.

Дръпна нервно Роланд за ръкава.

— Господи! Погледни това! Предполагам, че сега цялата история ще излезе наяве!

Роланд се извърна, за да види по-добре.

— Изглежда, машината, работеща за популярността на Марк Драйдън, се е задействала на пълни обороти.

Сега хората ще се надпреварват да гледат „Коктейл за двама“.

Когато пристигнаха, Антония остави брат си да плати на шофьора и забърза към апартамента си. Още щом отвори входната врата, Краш се хвърли към нея, мяукайки силно.

— О, бебчето ми! — отпусна се на колене и го сграбчи в прегръдките си. — Толкова се радвам да те видя отново! Сигурно си ужасно гладен.

Антония се изправи бързо и тръгна към кухнята. Вратата беше отворена и тя спря изумена на прага.

— Какво, по...

Хладилникът зееше отворен, а целият под бе осеян с остатъци от пилешки кости, опаковки от кренвирши и което беше най-лошо — с два счупени буркана със сладко.

— Е, не трябва да се притесняваш, че ще умре от глад — отбеляза Роланд, застанал зад гърба ѝ. — Докато твоят живот е бил в смъртна опасност, той си е устроил пикник за милионери! — издърпа леко ухото на котарака с известно уважение. — Знаеш как да се грижиш за себе си, нали, приятелю?

— Щом вече може да отваря вратата на хладилника, ще ми се наложи да го заключвам — засмя се Антония и отиде да вземе парцал и кофа.

— Дай на мен. Ти по-добре се изкъпи и иди да си починеш.

Тя не успя да прикрие облекчението си.

— Сигурен ли си, Ро? Подът трябва да се измие...

Извънвяването на телефона я прекъсна наскоро изречението. Тя се огледа нервно.

— Ще се обадя — каза Роланд. Минута по-късно ѝ подаде слушалката и прошепна дискретно: — Марк Драйдън те търси.

— Антония? — гласът му звучеше напрегнато. — Господи! Толкова съжалявам! Искаше ми се да убия агента си, задето е дал историята на вестникарите. Видяхте ли я?

— Не съм я чела, но забелязах заглавията на първа страница — хладно отговори тя.

— Никога не бих позволил това да се случи, ако онзи негодник ми бе доверил намеренията си. Нямаме представа как се чувствам.

Докато го слушаше, Антония си даде сметка, че гласът му звучи напълно искрено.

— И на мен ми се искаше да не се бе случвало, особено по този сензационен начин — призна тя. — Сигурно е било наивно от моя страна да смятам, че всичко ще остане скрито. Но не очаквах чак това.

— Нито пък аз. Не беше необходимо. Сега не знам какво да правя. Ако отрека всичко, нещата още повече ще се усложнят. Аз поне изживях удоволствието да скастрия Тод, но това едва ли е решение за вас, още повече че няма да ги спре да спекулират с името ви.

— Е, добре поне, че няма моя снимка.

Последва кратка пауза, преди той да заговори отново:

— Всъщност *има*. На нея изглеждате чудесно, с кремава шапка с рози и...

Антония веднага си припомни, че я бяха снимали на сватбата на Сюзън Синклер.

— Е, ами... — започна тя и се размая. — Както и да е. Не можем да направим нищо, освен да изчакаме бурята да отmine. Какво казваха хората в такива случаи? Всяко чудо за три дни, нали така? Да се надяваме, че другата седмица всичко ще бъде забравено.

— Дано да сте права. Вижте, папараците сигурно ще дебнат около изхода зад сцената цяла вечер. Защо, вместо да идвате в театъра, не се срещнем в някой спокоен ресторант? Как ви се струва заведението на Сантини на „Ебъри Стрийт“?

— Става. Съмнявам се обаче, че ще им трябва много време, за да открият къде живея.

— Наистина съжалявам, Антония.

— Вината не е ваша.

След като си казаха „довиждане“, тя се върна в кухнята. Роланд вече бе оправил бъркотията.

Докато Антония беше в банята, телефонът иззвъня отново. Няколко минути по-късно Роланд ѝ съобщи през вратата, че Барбара е казала, че ще се отбие за по едно питие веднага щом излезе от работа.

— Прочела е вестника и е ужасена от онова, което си преживяла. Обади се да пита как си и дали би могла да ти помогне с нещо!

— Много мило от нейна страна. Не беше ли изненадана, че те намира тук?

— Нещо такова — Антония отбеляза развеселено, че гласът му звучеше като на човек, много доволен от себе си. — Имаш ли нещо

против, ако остана да прекарам нощта тук? Ще спя на дивана. Помислих си, че бих могъл да заведа Барбара на вечеря.

— Бъди мой гост! — отговори тя и се зарадва, че брат ѝ не може да види довољното ѝ изражение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Антония знаеше, че трябва да си почине, но все още беше твърде превъзбудена и случилото се през нощта се връщаше отново и отново в паметта ѝ като на филмова лента. Дори и да легне, нямаше да може да заспи, затова реши да се отбие до офиса, за да види как вървят нещата там.

— Ти си луда — осведоми я Роланд. — Ще припаднеш, ако продължаваш с това темпо. Ще се отърсиш от спомените само когато възстановиш силите си.

— И откога стана такъв психолог? — подигра го тя. — Нямам намерение да остана цял ден. Отивам само за около час.

— В такъв случай ще имаш ли нещо против да използвам леглото ти? — попита той, леко смутен. — Скапан съм, след като цяла нощ стоях на крак, докато разбере какво ти се е случило.

— Очевидно ти си по-зле от мен.

Посещението ѝ в службата бе посрещнато с удоволствие и учудване. Навсякъде бяха разпилени броеве на „Ивнинг Стандарт“.

— Какво правиш тук? — възкликна Линда. — Господи, Антония, добре ли си?

Всички се насъбраха около нея и започнаха да изразяват съчувствието си.

— Не очаквахме да те видим днес — каза Сали. — Не мога да повярвам на случилото се.

Линда изглеждаше сломена.

— Всичко стана по моя вина. Нали аз те изпратих на „Белгрейв Скуеър“!

— Не си знаела — успокои я Антония. — Ако бях споделила с вас какво става, това нямаше да се случи. Смятах, че името на мъжа, който ме преследва, е Колин Холбрук.

— Всъщност тази сутрин разбрахме някои неща за мистър Приди — обади се Гай и вдигна едно писмо от бюрото.

— Чекът, който депозира за къщата на „Уилтън Плейс“, ни беше върнат. Не струва дори колкото една топка за тенис от турнира „Уимбълдън“.

— Значи е разбрал, че времето му изтича — замислено каза Антония. — Точно затова е решил да направи удара си още същата вечер — обърна се към Линда: — Би ли позвънила в болницата в Челси, за да провериш как е той? Много се безпокоя, че може да умре. Знаете ли, че тогава ще ме обвинят в непредумишлено убийство?

Секретарката я погледна съчувствено и без да каже нищо, набра номера на болницата. В Офиса настъпи тишина. Всички изоставиха работата и зачакаха. Дори компютрите, факсовете и копирната машина бяха спрени. Антония седна зад бюрото си, опасявайки се, че краката ѝ няма да я удържат. Как щеше да се справи с този нов ужас? Струваше ѝ се, че този кошмар никога няма да свърши. Наред с всичко останало, у нея се надигаше негодувание спрямо евентуалното несправедливо обвинение.

Линда затвори телефона и всички се обърнаха към нея.

— Няма промяна в състоянието му. Все още е в безсъзнание.

Антония почувства по кожата си хиляди ледени иглички и стисна ръце в юмруци, за да потисне обзелата я паника, но не каза нищо.

— Да ти донеса ли малко кафе? — попита секретарката. — Сигурно си изтощена.

— Да, ако обичаш.

— Трябва да се прибереш и да си легнеш.

— Всички ми го казват, но просто не мога да се отпусна. Ще изкарам деня така, а довечера ще се наспя, дори ако трябва, ще взема приспивателно.

Барбара пристигна малко след шест и поднесе на Антония огромен букет от рози и лилии.

— Как си, миличка? — започна тя притеснено. — Не мога да повярвам на лошия ти късмет. Знаеш ли, че Сюзън Синклер и Ендрю се запознаха чрез електронната поща? И виж какъв шанс имаха!

— Сюзън?... — Антония усети, че челюстта ѝ увисва от изумление. — Не говориш сериозно!

— Честна дума! Сега, когато са вече женени, Сюзън дори не го крие. В наши дни това с нещо обикновено и няма място за срам.

Антония долавяше неспокойствието на Роланд. Той се бе преоблякъл и пристъпяше от крак на крак.

— Надявам се, че ти не правиш нещо подобно, Барбара?

Барбара, учудено вдигна оформените си руси вежди.

— Не, поне досега. Но нямам нищо против. Антония просто е извадила лош късмет. Всичко е въпрос на шанс, не мислите ли?

Когато двамата излязоха, за да вечерят навън, Антония забеляза, че Роланд улови ръката на приятелката ѝ с доста собственически жест.

Със снежнобелите си покривки, кристални чаши и сребърни прибори, ресторантът на Сантини приличаше на малък екзотичен остров. Наоколо се носеше ароматът на богатството: от изобилната храна, новата дамаска на столовете, скъпите вина, чак до климатичната инсталация. Антония се огледа. Марк Драйдън не се виждаше никъде. За секунда през ума ѝ мина неприятната мисъл, че историята се повтаря отново. В следващия момент той се появи от тъмнината на улицата и забърза към нея.

— Съжалявам, че закъснях — задъха се Марк, сякаш беше тичал. — Доста труд хвърлих, докато се измъкна от театъра, защото наоколо гъмжеше от журналисти и просто нямаше начин да ги избегна — усмихна се извинително и улови леко ръката ѝ. — Чувствах се като Джоан Колинс! Най-после успях да се отърва от тях, но тогава трябваше да извървя — или по-скоро да пробягам — няколко мили, докато успея да хвана такси.

Антония се усмихна. Напрежението, породило се между тях сутринта, се върна отново, но този път беше примесено с приятно вълнение и пак ѝ се стори, че го познава добре. Беше като да намериш другата половина от себе си. Шокирана от силата на чувствата си, тя го последва като в сън до масата им, чу го да я пита какво ще пие и после да дава поръчката. Докато се взираше в изразителното му лице с топли тъмни очи, тя разбра без никакво съмнение, че точно той е мъжът, с когото иска да изживее живота си. Забелязал, че го наблюдава, Марк ѝ се усмихна.

Пътешествието им един към друг бе започнало и Антония бе доволна, че вървят бавно.

На следващата сутрин ѝ се обади да ѝ кажат, че Алек Приди е дошъл в съзнание и състоянието му се стабилизира. Облекчението ѝ беше толкова голямо, че след като затвори телефона, направи нещо, което не бе правила от години — взе си свободен ден. Умората най-сетне я бе повалила и сега, в ранните часове на деня, след като Роланд си бе заминал, казвайки само: „Да, снощи с Барбара си прекарахме чудесно! Довиждане!“, тя реши да остане в леглото. Марая — жената, която почистваше апартамента ѝ и която иначе рядко виждаше, ѝ донесе кафе и препечен хляб, за да закуси, докато, подпряна на възглавници, четеше вестниците. Разбира се, всички бяха пълни с нови подробности за случилото се с нея и мистър Приди и с това как Марк Драйдън е бил арестуван по погрешка. Личният ѝ живот бе изложен на показ, но какво от това, по дяволите? — помисли си тя. Дискретността едва не ѝ бе коствала живота. Сънливо пусна вестниците на пода, изключи телефона и като прегърна Краш, се унесе в дълбок сън.

Три седмици по-късно, когато влезе в офиса си, Линда ѝ подаде един брой на „Дейли Мейл“.

— Видя ли това, Антония?

За момент ѝ се стори, че сърцето ѝ ще спре. Огромното черно заглавие, което сякаш изпълваше цялата първа страница, гласеше: „Приди е мъртъв!“.

— О, не! — изстена тя и едва тогава прочете думата „самоубийство“.

Беше чула, че той е преместен от болницата в една психиатрична клиника, където трябваше да остане до процеса. С неприятно усещане в стомаха и обзета от познатия ужас, тя се опитваше да разбере смисъла на написаното, но буквите играеха пред очите ѝ.

— ... След като призна убийствата на Полин Ашфорд, Валери Мартин и Роксана Бърч, както и опита за убийство на Антония Мъри, Алек Приди, петдесет и седем годишен, от Хорнчърч, се е обесил в килията си...

Последва мълчание. Антония хвърли вестника върху бюрото.

— Господи, това е ужасно!

— Е, поне няма да ти се налага да свидетелстваш в съда — практически отбеляза Линда. — С това тази история е приключена за теб.

— Мислех, че вземат предпазни мерки, за да предотвратят такива неща — каза Антония, без да я слуша.

— Но така не е ли най-добре? За какво му оставаше да живее? Той загуби всичко и със сигурност щеше да получи доживотна присъда.

Антония не отговори. Разбира се, Линда беше права, но в този момент не можеше да се съгласи с нея. Съзнанието на Алек Приди бе замъглено от скръб и гняв, задето не бе получил признанието, което бе очаквал. Безспорно реакциите му бяха плод на лудост и той не би трябвало да придава такова значение на кариерата си, но коя, за Бога, беше тя, че да съди действията на другите? Беше превърнал живота на невинните си жертви и техните семейства в трагедия и затова щеше да бъде прокълнат навеки.

— Обаждане за теб — каза Линда, откъсвайки я от мислите й. — Марк е.

— Знам — отвърна Антония, въпреки че нямаше как да знае. И все пак беше уверена, защото през последните три седмици между двамата се бе създавала невидима връзка, която им даваше възможност взаимно да отгатват постъпките, мислите и настроенията си. — Ало? Здравей. Вече си чел вестниците — това не беше въпрос, а констатация.

— Да — Марк изобщо не се учуди, че тя се бе досетила каква е причината за обаждането му. — Отвратителна работа. И много безотговорно от страна на властите, че са допуснали да се случи.

— Така е. Сигурно не е имал сили да посрещне бъдещето.

— Горкият нещастник. Изглежда, не е бил на себе си. Но поне едно нещо направи както трябва.

Антония се усмихна, напълно наясно какво има предвид Марк.

— Това, че ни събра? Да, прав си.

— Слава Богу, че всичко свърши, мила! Сега вече можем да продължаваме напред и да мислим за бъдещето си.

— Знам.

— Ще се видим довечера след представлението. По обичайното време — тонът на Марк беше интимен, гласът му — дрезгав. След първата им среща в ресторанта на Сантини двамата вечеряха заедно всеки ден. Понякога тя го взимаше от театъра и ходеха в малки заведения с китайска или италианска кухня, а друг път сама приготвяше храната и оставаха в апартамента ѝ.

— Да, до довечера — меко отвърна Антония.

Тази нощ Марк остана при нея за първи път. Антония се бе оказала права, когато още в началото на връзката им бе предусетила, че им предстои бавно и приятно пътуване един към друг. Последните няколко седмици двамата прекарваха времето си, разказвайки за себе си, за семействата си, разменяйки мисли за живота, любовта, женитбата и кариерата, и тя се чудеше на многото сходни неща помежду им. Дори и най-незначителната промяна в настроението им като че, ли ги сближаваше все повече и на нея ѝ харесваше, когато се смееха заедно — имаха сходно чувство за хумор. Малко по малко, като че ли сглобявайки огромен пъзел, стигнаха до извода, че са двете части на едно цяло. При това идеално си подхождаха. Чудото, което Антония бе очаквала толкова дълго, най-после се бе случило. Продължителното изчакване бе изострило и физическото им желание и сега, докато лежеше до него, тя изпитваше любов, която, ако бъде освободена, щеше да я повлече бясно натам, откъдето не би могла да се върне. Ръцете му бяха силни, а целувките му — нежни. Макар и да бе очаквала, че е добър и опитен любовник, нежната страст, с която я облада, я изуми. Марк я желаше силно, но сдържаше тази си жажда, докато не се увери, че тя е готова да го приеме, и Антония неочаквано осъзна, че плаче и не престава да повтаря: „Обичам те... обичам те... обичам те...“ По бузите ѝ се стичаха сълзи и той ѝ се отдаде с такава сила, че тя потръпна.

Късно, много по-късно, докато разговаряха спокойно, усетиха, че Краш предпазливо пристъпя по чаршафите. Антония се разсмя:

— Никога не съм предполагала, че ще приеме някой друг в живота ми. Теб обаче определено те харесва.

Марк погали котарака и той веднага се размърка доволно.

— Нищо не би могло да спечели по-лесно благоразположението му от малко пресни скариди от Дъблинския залив — усмихнато призна Марк.

Колко много неща могат да се случат за една година!, казваше си Антония, докато стоеше изправена пред гостите до Марк, за да разрежат сватбената торта. Само преди дванадесет месеца бе почела с присъствието си венчавката на Сюзън и Ендрю, а ето че сега бе тук, облечена в бяла копринена рокля, с дантелен воал и с перлената огърлица от баба си. Не можеше да повярва, че всичко е истина и се случва именно с нея. Много от гостите на онази сватба бяха днес тук: някои, доволни от семейния си живот; други — изгубили илюзиите си и мислещи за скорошна раздяла. Няколко от приятелките ѝ бяха отскоро бременни, а други показваха гордо бебетата, които очакваха миналата година. Сюзън бе родила и за голяма изненада на всички, Джейн също бе бременна.

— Не знам как се случи. През цялото време вземах хапчета, но ги забравих няколко дни и... — разказваше тя развълнувана и сияеща от щастие.

Хилъри, спокойна, елегантна и най-последователно доволна от възможността да организира традиционно сватбено тържество, се опитваше да събере семейството си за речите. Кръстникът на Антония бе поканен да каже няколко думи, а Куентин заяви, че не би могъл да откаже тази чест на единствената си дъщеря, още повече в такъв специален ден. Тристръм, като най-голям от братята, бе избран, да прочете поздравителните телеграми, докато Чарлс — братът на Марк и кум на младото семейство, трябваше да предложи тост за шаферките — група момиченца, все деца на приятели на Антония. С изключение на главната шаферка.

— Миличка, аз съм твърде стара! — бе отвърнала Барбара в първия момент, но след като Роланд ѝ бе казал, че това ще бъде единствената ѝ възможност, тъй като след три месеца, когато *двамата* се оженят, тя самата ще бъде младоженка, се бе разсмяла щастливо: — Какъв странен начин да направиш предложение! — това пък беше нейният начин да каже „да“.

Синьо-белият навес, из който се носеше аромат на свежа трева и рози, бе препълнен с гостите, дошли да пожелаят на новото семейство здраве и щастие.

От единия край се разнесе острият глас на уважаемата мисис Хенри Коуп:

— Крайно време беше! Толкова време ѝ трябваше да си намери съпруг, та бях започнала да се опасявам, че ще остане стара...

— Бабо, мога ли да ти предложа още шампанско? — побърза да я прекъсне Лео.

— По-добре се погрижи да напълниш чашите на гостите за тостовете — посъветва го Куентин.

Наблизо мина Денис с димяща цигара в ръка, следвана неотстъпно от най-новата си приятелка.

— О, Боже! Нито един от приятелите на Марк не е гей — въздъхна отегчено тя. — А аз си мислех, че всички артисти са обратни!

Ема бе застанала до един възрастен джентълмен, който ѝ зададе въпроса, толкова смутил Антония миналата година:

— А кой е вашият съпруг?

Болката на младата жена бе толкова дълбока, че тя се отдалечи, без да му отговори.

— Поздравления! Изглеждаш великолепно — чу Антония нечий познат глас зад гърба си.

Извърна се рязко и застана лице в лице с Линда. Приятелката ѝ не беше сама.

— Робин!

Съпругът на Линда се усмихваше глуповато, обвил ръка около кръста на съпругата си. Не показваше и най-малко неудобство, че я вижда, и Антония бе доволна от това.

— Отново сме заедно — започна да обяснява Линда. Лицето ѝ порозовя, а очите ѝ заблестяха радостно. — Стана едва снощи, но много държахме да дойдем и да ви пожелаем щастие.

— Толкова се радвам за вас! — искрено каза Антония, докато целуваше секретарката си. Наскоро я бе представила като изпълнителен директор на компанията си, докато двамата с Марк са на меден месец в Санта Лучия.

— Дами и господа...

Беше дошъл моментът да се разреже сватбената торта, да се произнесат речите, а Марк да каже най-изтърканото клише в кариерата си на артист, което със сигурност щеше да предизвика смях:

— Моята съпруга и аз...

Антония се надяваше, че сценарият, който Марк бе написал с нейна помощ и бе базиран върху тяхната история, ще служи като вдъхновение, но и като предупреждение, че едно друго клише е вярно: Внимавай какво правиш, но винаги помни, че на света за всекиго има подходящ партньор. Стига само да го намериш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.